

การรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยว
ที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา

ชญญา สีมายา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
ปีการศึกษา 2564

**CHINESE TOURISTS' PERCEPTIONS OF RISK AFFECTING
THEIR INTENTION TO REVISIT PATTAYA**

TANYA SEEMAYA

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirments
for the Degree of Master of Arts in Tourism Management
Faculty of Tourism and Hospitality, Dhurakij Pundit University
Academic Year 2021**

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มี
อิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา
เสนอโดย นางสาวชญญา สีมาษา
สาขาวิชา การจัดการการท่องเที่ยว
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.เลิศพร ภาวะสกุล

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณมา ศิลปอาษา)

.....กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร.เลิศพร ภาวะสกุล)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อัสวิน แสงพิบูล)

คณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรมรับรองแล้ว

.....คณบดีคณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณฑกานติ ชูบชูวงศ์)

วันที่ 10 เดือน มย พ.ศ. 65

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา
ชื่อผู้เขียน	ชญญา สีมายา
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.เลิศพร ภาระสกุล
สาขา	การจัดการการท่องเที่ยว
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจีน ในพื้นที่เมืองพัทยา 2) เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจีนที่มีลักษณะการเดินทางที่ต่างกัน 3) เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุต่างกัน 4) เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการรับรู้ต่อความเสี่ยงที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ นักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยาที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 400 คน ดำเนินการโดยใช้การเลือกแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ แบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวจีนมีค่าความเชื่อมั่นรวมของคำถามอยู่ที่ 0.889 และวิเคราะห์สถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์

ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 21-30 ปี มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีสถานภาพ โสด ประกอบอาชีพเจ้าของธุรกิจ .. มีรายได้ต่อเดือน 20,000-40,000 บาท และมีสถานภาพโสด นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้เดินทางมาท่องเที่ยวเมืองพัทยาคด้วยกรุ๊ปทัวร์ การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยานั้นแบ่งเป็น 7 ด้าน ได้แก่ 1. ความเสี่ยงด้านร่างกาย อยู่ในระดับเสี่ยงปานกลาง 2. ความเสี่ยงด้านทรัพย์สิน อยู่ในระดับเสี่ยงปานกลาง 3. ความเสี่ยงทางด้านสุขภาพ อยู่ในระดับอยู่ในระดับความเสี่ยงน้อย 4. ความเสี่ยงทางด้านวัฒนธรรม อยู่ในระดับเสี่ยงปานกลาง 5. ความเสี่ยงทางด้านสังคม อยู่ในระดับเสี่ยงที่น้อยที่สุด 6. ความเสี่ยงด้านความไม่คุ้มค่าเงิน อยู่ในระดับเสี่ยงมาก 7. ความเสี่ยงด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับเสี่ยงปานกลาง การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาโดยเรียงลำดับความเสี่ยงที่มีอิทธิพลมากไปน้อย ดังนี้ 1. การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านความไม่คุ้มค่าเงิน 2. การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านร่างกาย 3. การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านจิตวิทยา 4. การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านวัฒนธรรม 5. การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านทรัพย์สิน 6. การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านสุขภาพ 7. การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านสังคม

Thesis Title	CHINESE TOURISTS' PERCEPTIONS OF RISK AFFECTING THEIR INTENTION TO REVISIT PATTAYA
Author	Tanya Seemaya
Thesis Advisor	Associate Professor Dr.Lertporn Parasakul
Department	Tourism Management
Academic Year	2020

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) to study the perception of tourist risks of Chinese tourists. 2) to compare the perception of risk of Chinese tourists with different travel characteristics 3) to compare the perceived risk of tourism of Chinese tourists of different ages 4) to study the factors of The perception of the risk that has repeatedly influenced the return visit to Pattaya. The samples used in this study are 400 Chinese tourists visiting Pattaya aged 18 years and over, conducted by accidental selection. The tools used in this research were The questionnaire for Chinese tourists had the total confidence of the questionnaires at 0.889 and analyzed the statistics with the social science software package.

The results of the research revealed that most of the samples were male, aged between 21-30 years, had bachelor degree, single status. Be a business owner have a monthly income 20,000-40,000 baht and have a single status. Most tourists have traveled to Pattaya with a group tour. The risk perception of Chinese tourists traveling to Pattaya is divided into 7 areas, as follows: 1.Physical risk Is at a medium risk level. 2. Property risk Is at a medium risk level 3.Health risk Is at a high level of risk 4. Cultural risk Is at a medium risk level. 5. Social risk Is at the highest risk level 6.Risk of not worth the money At a medium risk level 7.Psychological risk is at medium risk level The perception of the risk of tourism that has an influence on the return visit to Pattaya in the order of risk with the least influence as follows 1. Accepting the risk of not worth the money 2. Accepting psychological risks 3. Accepting the risk of assets 4. Taking on physical risks 5. Taking on health risks 6. Accepting cultural risks 7. Acceptance of social risks

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เลิศพร ภาระสกุล อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้คำแนะนำและคำปรึกษาตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง จนการศึกษาวิจัยสำเร็จสมบูรณ์ได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ เขียง เกาจิต ผู้สอนและเชี่ยวชาญด้านสถิติ ที่กรุณา สละเวลาให้คำชี้แนะเรื่องระเบียบวิธีวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ขอขอบพระคุณนักท่องเที่ยวและประชาชนชนในพื้นที่ศึกษาที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการให้ข้อมูลในการวิจัย และขอขอบคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในพื้นที่เมืองพัทยาที่ให้ความ อนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ญาติพี่น้อง และเพื่อน ๆ ของผู้วิจัยที่ให้การ สนับสนุนและเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการทำวิทยานิพนธ์ ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน

ธัญญา สีมาษา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ฉ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
1.3 ประโยชน์ของการวิจัย.....	7
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	7
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2. แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
2.1 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว.....	11
2.2 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้.....	23
2.3 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการความเสี่ยง.....	34
2.4 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเมืองพัทยา.....	41
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	47
2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	53
3. ระเบียบวิธีการวิจัย.....	55
3.1 ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	55
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	56
3.3 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	58
3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	59
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	61
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยว.....	69

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การทดสอบสมมุติฐาน.....	74
ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์การทดสอบสมมุติฐาน.....	76
ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา.....	83
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	87
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	87
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	89
5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป.....	90
บรรณานุกรม.....	92
ภาคผนวก.....	98
ก แบบสอบถามภาษาไทย.....	99
ข แบบสอบถามภาษาจีน.....	105
ประวัติผู้เขียน.....	110

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 ทัศนคติ (ทัศนคติ) การคิด ความเข้าใจ การจำ การเรียนรู้ มโนภาพ.....	23
2.2 กรอบแนวคิดการทำวิจัย.....	54
4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ.....	62
4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ.....	62
4.3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพ.....	63
4.4 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา.....	63
4.5 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ.....	64
4.6 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้.....	65
4.7 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะการเดินทาง.....	65
4.8 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผู้ร่วมเดินทาง.....	66
4.9 แสดงร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำนวนและจำแนกตามจำนวนครั้งที่เดินทางมา ประเทศไทย.....	66
4.10 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสบการณ์การท่องเที่ยว ต่างประเทศนอกจากประเทศไทย.....	67
4.11 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเดินทางท่องเที่ยว ในพัทลุง.....	67
4.12 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเมืองที่ผู้ตอบแบบสอบถาม อาศัยอยู่.....	68
4.13 คำนวณน้ำหนักองค์ประกอบหลังการหมุนแกน ของทั้ง 7 ปัจจัย.....	69
4.14 ข้อมูลรับรู้ต่อความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวด้านต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวจีน ในพื้นที่เมืองพัทลุง.....	73
4.15 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวที่มีลักษณะ การเดินทางที่ต่างกัน.....	74
4.16 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านร่างกายของนักท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน.....	76
4.17 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว ของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน.....	77

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.18 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านสุขภาพของนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน.....	78
4.19 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน.....	79
4.20 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านสังคมของนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน.....	80
4.21 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านจิตวิทยาของนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน.....	81
4.22 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงด้านความไม่คุ้มค่าเงินของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน.....	82
4.23 การวิเคราะห์ถดถอยเชิงซ้อนตัวแปรปัจจัยด้านการรับรู้ต่อความเสี่ยงที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ.....	83
4.24 แผนภาพการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ.....	84
4.25 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นความต้องการการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำของนักท่องเที่ยวชาวจีน.....	85

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความอุดมสมบูรณ์ในด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว เป็นประเทศที่มีขนาดเล็กแต่เหมาะกับการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวสอดคล้องกับรายได้ของประเทศไทยที่ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่มาจากการท่องเที่ยว โดยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่เป็นตัวกระจายรายได้ และขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ แม้ประเทศไทยจะมีวิกฤตที่ส่งผลกระทบต่อเชิงลบเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แต่ประเทศไทยก็สามารถแก้ไข ปัญหาได้ไม่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยว พร้อมทั้งพัฒนาการท่องเที่ยวไปกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวฉบับที่ 2 โดยมีรายละเอียด เริ่มต้นใช้งาน ปี พ.ศ. 2560 ถึง พ.ศ. 2564 โดยใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความมั่นคง และทำให้การท่องเที่ยวมีความยั่งยืนเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยมีเป้าหมายในการจัดทำแผนนี้เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว โดยมีหลักในการจัดการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพ โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน การรับฟังความคิดเห็น วิสัยทัศน์การท่องเที่ยว สารสำคัญของแผนพัฒนาธุรกิจ มุ่งเน้นการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยว และเพื่อการรับมือกับการท่องเที่ยวที่จะเจริญเติบโต และสามารถกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวไปทุกภาคส่วน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560)

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้ให้แก่ประเทศเป็นจำนวนมาก มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากขึ้นทุกปีและมีรายได้เพิ่มขึ้น ซึ่งมีการกระจายรายได้ไม่กระจุกเป็นกลุ่มก้อนแก่ผู้ประกอบการเพียงผู้เดียว โดยมีรายได้ที่แบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ พบรายได้จากการท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ และกระจายรายได้สู่ทุกภูมิภาคของประเทศ โดยมีรายได้โดยรวม 2.754 ล้านล้านบาท มีรายได้เพิ่มขึ้นจากเดิม 9.47 เปอร์เซ็นต์ โดยเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวไทยจำนวน 35,381,210 คน เพิ่มขึ้นจากเดิม 8.77 เปอร์เซ็นต์ สร้างรายได้โดยรวม 1.82 ล้านล้านบาท คิดเป็นร้อยละเพิ่มขึ้น 11.66 เปอร์เซ็นต์ โดยพบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาในประเทศไทยมากที่สุด มีจำนวน 3,535,594 คน เป็นนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มากที่สุด 2,181,686 คน รองลงมาคือ ยุโรป เอเชียใต้ อเมริกา โอเชียเนีย ตะวันออกกลาง และแอฟริกา สำหรับเชื้อชาติของนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนมากที่สุด 10 อันดับแรก คือ จีน มาเลเซีย เกาหลี ลาว ญี่ปุ่น อินเดีย รัสเซีย สหรัฐฯ สิงคโปร์ และ สหราชอาณาจักร สร้างรายได้เพิ่มสูงถึง

191,844 ล้านบาท เติบโตขึ้น 21.03 เปอร์เซ็นต์ (พงษ์ภาณุ เศวตรุนทร์, 2560) จากข้อมูลเบื้องต้นจะเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวมีการขยายตัวและสร้างประโยชน์ต่อประเทศเป็นแหล่งกำเนิดรายได้ของภาคธุรกิจหลาย ๆ ด้าน ส่งผลให้คนในประเทศได้รับประโยชน์จากการจ้างงานโดยมีรายได้เพิ่มขึ้น

สถานการณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย ในแต่ละจังหวัด โดยเฉพาะการมาเยือนของนักท่องเที่ยวต่างชาติในช่วง 6 เดือน แรกของปี พ.ศ.2560 โดยแบ่งเป็นภาคและจังหวัดที่มีความโดดเด่นมีการพักค้างแรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติภาคใต้ เป็นภูมิภาคที่นักท่องเที่ยวต่างชาติพักแรมมากที่สุดในประเทศ มีจำนวนนักท่องเที่ยว ประมาณ 13.08 ล้านคน จังหวัดที่นักท่องเที่ยวเลือกเป็นจุดหมายหมายมีการพักแรมมากกว่าแสนคน คือ ภูเก็ต กระบี่ พังงา สุราษฎร์ธานี และสงขลาโดยรวมภาคใต้มีรายได้ประมาณ 3.12 แสนล้านบาท ภาคตะวันออก มีนักท่องเที่ยวต่างชาติพักค้างแรมประมาณ 5.26 ล้านคน มีรายได้จากนักท่องเที่ยวโดยประมาณ 1.01 แสนล้านบาท และจังหวัดที่มีนักท่องเที่ยวช่วง 6 เดือนแรกของปีเฉลี่ยโดยประมาณ 7.6 แสนล้านคน จังหวัดที่มีนักท่องเที่ยวมากที่สุด คือ จังหวัด ชลบุรี หรือ เมืองพัทยา ที่มีนักท่องเที่ยวเข้าพักค้างแรมมากที่สุดในภาค ภาคเหนือเป็นภาคที่มีนักท่องเที่ยวพักค้างแรมประมาณ 2.36 ล้านคน มีรายได้จากนักท่องเที่ยวประมาณ 0.21 แสนล้านบาท จังหวัดที่สร้างได้มากที่สุด คือ จังหวัดเชียงใหม่ รองลงมาเป็นจังหวัดเชียงราย แม่ฮ่องสอน น่าน ภาคกลาง มีจังหวัดเดียวที่มีนักท่องเที่ยวพักค้างแรมและสร้างรายได้ให้แก่ภูมิภาค โดยมีนักท่องเที่ยวประมาณ 1.85 ล้านคนต่อเดือน รองลงมาเป็นอยุธยา สมุทรปราการ โดยมีนักท่องเที่ยวโดยรวมประมาณ 12.97 ล้านคน มีรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติที่พักแรมในภาคกลางโดยรวมประมาณ 2.37 แสนล้านบาท ภาคตะวันตก มีนักท่องเที่ยวต่างชาติพักแรมโดยรวมประมาณ 0.95 ล้านคน มีรายได้จากนักท่องเที่ยวประมาณ 7.93 พันล้านบาท มีนักท่องเที่ยวอยู่ในหลักพันหลักหมื่นคนต่อเดือน ซึ่งประจวบคีรีขันธ์ เป็นจังหวัดที่มีการพักแรมมากที่สุด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นภูมิภาคที่ได้รับความสนใจในด้านการพักแรมหรือเลือกเป็นจุดหมายปลายทางน้อยที่สุดในประเทศ โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวโดยรวมประมาณ 0.81 แสนคน มีรายได้จากการท่องเที่ยวโดยรวมประมาณ 1.88 พันล้านบาทโดยจังหวัดที่มีนักท่องเที่ยวสูงที่สุด คือ จังหวัดหนองคายโดยมีนักท่องเที่ยวต่อเดือนประมาณ 5.4 หมื่นคนต่อเดือน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560)

เมืองพัทยา เป็นเขตปกครองพิเศษแห่งหนึ่ง ในเขตจังหวัดชลบุรี ซึ่งมีระดับเทียบเท่าเทศบาลนคร จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2521 เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีหาดทรายและชายทะเล ซึ่งมีชื่อเสียงระดับนานาชาติ อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครไปทางตะวันออกเฉียงใต้ ประมาณ 140 กิโลเมตร ตั้งอยู่บนฝั่งทะเล ทางทิศตะวันออกของอ่าวไทย โดยแบ่งส่วนภายในของเมืองเป็น 4 ส่วนได้แก่ พัทยาเหนือ พัทยากลาง พัทยาใต้ และหาดจอมเทียน

เมืองพัทธยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวนิยมมาพักผ่อน เพราะมีผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น หาดพัทธยา หาดจอมเทียน เกาะล้าน แหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมของความเป็นไทย เช่น หมู่บ้านศิลปวัฒนธรรมไทรธานี หมู่บ้านช้าง ปราสาทสังขรธรรมและอื่น ๆ รวมถึงแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น สวนน้ำการ์ตูน เน็ตเวิร์ค ไร่องุ่นซิลเวอร์เลค สวนนงนุช ตลอดจนร้านอาหารนานาชาติ และปัจจุบันนักท่องเที่ยวที่มาเป็นกรุ๊ปทัวร์ที่เข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก และยังมีที่พัก โรงแรม ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน การเดินทางที่สามารถทำได้ ในทุกรูปแบบ การกีฬาทั้งทางบกทางน้ำ และการแสดงโชว์ต่าง ๆ

การท่องเที่ยวเมืองพัทธยา มีนักท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวชาวจีนเดินทางมาเป็นจำนวนมากและนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาหลากหลายรูปแบบทั้งเป็นการเดินทางโดยการนำเที่ยวและการเดินทางด้วยตนเอง ซึ่งนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวจะเป็นนักท่องเที่ยวที่มีอายุ และการประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน จากการเดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทธยาเป็นจำนวนมากทำให้ความเสี่ยงทางด้านต่าง ๆ เพิ่มจำนวนมากขึ้นเช่นกัน จึงส่งผลกระทบต่อความรู้สึกและการตัดสินใจในการมาท่องเที่ยว ซึ่งความเสี่ยงที่พบเห็นได้ชัดจากข่าวรายวันเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุ อาชญากรรม โรคติดต่อ ภัยธรรมชาติ เกิดเป็นผลกระทบทางด้านลบต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยว ในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนในพัทธยาอุบัติเหตุ และความปลอดภัย เป็นปัญหาหลักที่ส่งผลกระทบต่อด้านจิตใจมากที่สุด ซึ่งปัญหาความปลอดภัย และอุบัติเหตุทางถนนของไทยเป็นหาที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก อีกหนึ่งความเสี่ยงที่ส่งผลกระทบกับการท่องเที่ยวคือ คดีอาชญากรรม เป็นอีกหนึ่งความเสี่ยงที่นักท่องเที่ยวมีโอกาสพบเจอเพราะในเมืองพัทธยาเป็นเมืองที่เกิดปัญหาเหล่านี้บ่อยครั้งทำให้นักท่องเที่ยวต้องเป็นผู้ที่ประสบเหตุอยู่บ่อยครั้งอาจส่งผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สิน โคนทำร้ายร่างกาย ลักทรัพย์ นื้อ โกง หลอกหลวง และการหลอกหลวงในด้านสินค้าและบริการ หรือจากไกด์และบริษัทนำเที่ยว ดังในข่าวเมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2560 จากเว็บไซต์ www.thairath.co.th พ.ศ.อ.สุขทัศน์ พุ่มพันธุ์ม่วง ผกก.สภ.เมืองพัทธยา ได้ไปให้การช่วยเหลือ นักท่องเที่ยวชาวจีน 33 คน ที่บริเวณหน่วยสอบสวนย่อยโค้งดงตาล สภ.เมืองพัทธยา ริมหาดจอมเทียน ม.11 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งว่า ถูกไกด์นำเที่ยวชาวจีน ปลอ่ยทิ้ง ขณะเดินทางมาเที่ยวในเมืองพัทธยาพบนักท่องเที่ยวจากมณฑลเจ้อเจียง ประเทศ ทั้งหมดอยู่ในอาการตื่นกลัว เนื่องจากเกรงว่าจะเดินทางกลับประเทศบ้านเกิดไม่ได้ เพิ่งเดินทางเข้าเที่ยวเมืองพัทธยา จ.ชลบุรี เมื่อวันที่ 18 ก.พ. ไกด์นำเที่ยวทราบชื่อเพียงว่า น.ส.หย่า หวิน พึ่ง อายุประมาณ 20 ปี หัวหน้าไกด์ชาวจีน พยายามเรียกเงินค่าทัวร์เพิ่มจากนักท่องเที่ยว แต่ตนและเพื่อน ๆ ปฏิเสธ เพราะได้ซื้อแพ็คเกจทัวร์แบบเหมาจ่ายไปแล้ว

จึงไม่มีเหตุผลอะไรจะต้องจ่ายเพิ่ม แต่ก็มีเพื่อนบางคน ทราบภายหลังว่ามีอยู่ประมาณ 20 คน จ่ายเงินให้ไค้สาวดังกล่าวไปแล้ว เพราะไม่อยากมีปัญหากับไค้ตัวร์ แต่ตนคิดว่าเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง เพราะเป็นการเอาไร้เอาเปรียบกันเกินไป จึงพยายามไปทวงเงินคืนจากไค้ตัวร์ แต่ปรากฏว่า ไค้ดังกล่าวได้หายตัวไป โดยปล่อยให้ตนและเพื่อนร่วมชาติลอยแพในเมืองพัทยา การกระทำดังกล่าว ถือว่าเป็นทำลายภาพลักษณ์การท่องเที่ยวอย่างมาก เหตุการณ์ทำนองนี้ เคยเกิดขึ้นมาแล้วหลายครั้ง โดยบริษัทที่รับช่วงนำเที่ยวในประเทศนำนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในประเทศไทยแล้วพาไปซื้อของ ซึ่งไค้หรือบริษัทที่รับช่วงต่อ จะได้ค่าเปอร์เซ็นต์จากร้านค้าต่าง ๆ ที่เรียกกันว่าตัวร์ศูนย์เหรียญ ถ้าลูกค้าไม่ซื้อของ และก็จะใช้วิธีเรียกเงิน ถ้าไม่ได้ก็ก็จะปล่อยลูกค้าทิ้งลักษณะนี้เป็นความเสี่ยงที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นอย่างมาก อีกหนึ่งข่าวที่ส่งผลกระทบต่อทรัพย์สินและชีวิตนักท่องเที่ยวเงินในพัทยาเป็นอย่างมาก คือข่าวอุบัติเหตุ ดังในข่าวเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2561 จากเว็บไซต์ www.thairath.co.th เหตุรถบัสนักท่องเที่ยวเหยียบเด็กเสียชีวิต เหตุเกิดภายในวันประชุมสภาที่เกิดเหตุพบเป็นวัดขนาดใหญ่เปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชม ตรงบริเวณลานจอดรถบัสขนส่งนักท่องเที่ยว พบนักท่องเที่ยวชาวจีน และไทยมุ่งกำลังตื่นตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตรวจสอบพบศพเด็กชายชาวจีน ทราบชื่อ เฉิน โบ เจียววัย 6 ขวบ นอนหงายแน่นิ่ง สภาพกะโหลกศีรษะแตกแบน หน้ายุบแบน มั่นสมองไหลนองพื้น โดยมีพ่อแม่ชาวจีนและญาติรีบให้ส่งเสียงดังอยู่ไม่ห่าง ใกล้กันพบรถบัสขนาดเล็ก 40 ที่นั่ง ยี่ห้อซันหลง สี ของบริษัท เอส.ซี.สมชัยบริการ จำกัด บริเวณล้อหลังด้านซ้ายมีคราบเลือดติดอยู่ โดยมีนายอานนท์ คำดีวัน อายุ 37 ปี เป็นไซเฟอร์ผู้ขับขี่ จากการสอบถามพยานผู้เห็นเหตุการณ์ ทราบว่า ก่อนเกิดเหตุเด็กผู้เสียชีวิตได้มาทำบุญ และท่องเที่ยวกับครอบครัวซึ่งเดินทางมาเป็นกรุ๊ปทัวร์ชาวจีน ซึ่งระหว่างที่รถบัสคันดังกล่าวกำลังถอย เด็กวิ่งเล่นไล่จับแมวอยู่บริเวณใกล้เคียงกับรถทัวร์ ซึ่งจังหวะนั้นไซเฟอร์ได้ถอยรถทัวร์โดยไม่ทราบว่าเด็กอยู่บริเวณหลังรถ จึงทำให้ล้อหลังด้านซ้ายเหยียบเข้าศีรษะ มีเสียงหวีดร้องจากพ่อแม่ของเด็กและคนที่เห็นเหตุการณ์ต่างพากันวิ่งเข้ามาดู ก็พบว่าเด็กได้เสียชีวิตแล้ว และยังมีอีกหลายเหตุการณ์อุบัติเหตุ ดังในข่าวเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2556 จากเว็บไซต์ www.thairath.co.th เรือนำเที่ยวขนาดใหญ่รับนักท่องเที่ยว ชาวไทยและชาวต่างชาติกว่า 230 ชีวิต จากเกาะล้านมุ่งหน้าแหลมบาลีฮาย ถูกคลื่นใหญ่ซัดจมกลางทะเล นักท่องเที่ยวกระเสือกกระสนเอาชีวิตรอด กลางทะเลอย่างสุดชีวิตเนื่องจากเสื้อชูชีพไม่เพียงพอช่วยเหลือยากกลับขึ้นฝั่งได้ 209 คน แต่ต้องจบชีวิตอย่างน่าอนาถ 6 ศพ และอาการยังร่อแร่ 20 คน มีผู้สูญหายรวม 30 เหตุ เรือบรรทุกเกินจำนวนเรือนำเที่ยวบรรทุกทุกคนเกินอัตราถูกคลื่นซัดอับปางกลางทะเลนักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่สวมเสื้อชูชีพ บางส่วนไม่ได้สวมเสื้อชูชีพ แต่พยายามว่ายน้ำประคองตัวเองอย่างสุดชีวิต และมีนักท่องเที่ยวหมดแรงจมน้ำหายไปต่อหน้าเจ้าหน้าที่ชุดกู้ภัยกว่า

20 คน เจ้าหน้าที่กู้ภัยต้องรีบกระโดดลงไปช่วยขึ้นมาไว้บนเรืออย่างทุลักทุเลเนื่องจากจมน้ำจนหมดสติไปแล้ว ต้องเร่งปั๊มหัวใจผายปอดซื้อชีวิตรีบนำขึ้นส่งส่งขึ้นรถพยาบาลแยกส่งโรงพยาบาล จากเหตุการณ์ข้างต้น จะเห็นได้ว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวมีจำนวนมาก และยังมีปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อทัศนคติต่อนักท่องเที่ยวทั้งทางบก และทางทะเลแต่ปัจจุบันยังมีข่าวที่เพิ่งเกิดจนทำให้นักท่องเที่ยวจีนลดน้อยลงเป็นเท่าตัวคือข่าว เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2561 จากเว็บไซต์ www.thairath.co.th เจ้าหน้าที่สนามบินดอนเมือง ดบหน้านักท่องเที่ยวชาวจีนโดยคลิปถูกถ่ายโดยคนจีนแล้วโพสต์ในประเทศจีน ก่อนถูกแชร์และถูกชาวเน็ตวิพากษ์วิจารณ์เป็นจำนวนมาก โดยระบุว่า นักท่องเที่ยวชาวจีนคนดังกล่าว ได้เดินทางมาประเทศไทยเมื่อวันที่ 27 ก.ย.ที่ผ่านมา แต่ระหว่างเดินทางมาไม่ได้ทำวีซ่าไว้ จึงต้องทำที่ ตม.ดอนเมืองจากนั้นเมื่อเจ้าหน้าที่สอบถามรายละเอียดข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับการเดินทางมาไทย นักท่องเที่ยวชาวจีนคนดังกล่าวไม่สามารถตอบได้ จึงไม่สามารถออกวีซ่าให้ได้ ก่อนจะเชิญไปที่ห้องกักตัว ภายในสนามบิน เพื่อทำเรื่องส่งกลับประเทศ แต่นักท่องเที่ยวคนดังกล่าวไม่ยอมอยู่ในห้อง และได้ออกมาเดินปะปนกับนักท่องเที่ยวทั่วไป ก่อนจะปรากฏคลิปดังกล่าวขึ้น จากเหตุดังกล่าวเชื่อว่า เกิดจากการสื่อสารที่ไม่เข้าใจกัน ระหว่างนักท่องเที่ยวจีน และเจ้าหน้าที่ไปพบ โดยยังไม่ทราบที่มาของการก่อเหตุดังกล่าว แต่ยอมรับว่าเจ้าหน้าที่แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ขณะนี้ได้ลงโทษโดนการสั่งพักงานเป็นเวลา 30 วัน และหากสอบสวนแล้วพบว่าเป็นการกระทำผิดร้ายแรงก็มีโทษสูงสุดขั้นไล่ออกโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายที่สัมผัสกับนักท่องเที่ยว ต้องมีความอดทนและมีจิตบริการมากกว่านี้ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้นอีก จากข่าวที่เจ้าหน้าที่ของสนามบินทำร้ายร่างกายนักท่องเที่ยวส่งผลให้การท่องเที่ยวในประเทศไทยเกิดปัญหาจำนวนนักท่องเที่ยวลดน้อยลง จากความเสี่ยงหลายด้านทั้งทางด้านความปลอดภัยต่ออุบัติเหตุ การหลอกลวง การทำร้ายร่างกายยังมีความเสี่ยงที่เป็นกระหนาบด้านโรคติดต่อ ที่ทำให้นักท่องเที่ยวลดน้อยลงและเป็นเหตุผลที่ทำให้การตัดสินใจในการมาเที่ยวในประเทศไทยมีปัญหา ดังในช่วงการระบาดของโรคไข้เลือดออกในประเทศไทย ที่ทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาตินั้นใจส่งผลให้นักท่องเที่ยวไม่กล้าเดินทางมาท่องเที่ยวภายในประเทศ ดังในช่วงเมื่อวันที่ 26 กันยายน 2561 จากเว็บไซต์ www.thairath.co.th ที่สื่อจีนประโคมข่าวการมีเชื้อไข้เลือดออกระบาดในไทยทำให้ให้ข่าวนี้ในประเทศจีนเป็นข่าวอยู่พักหนึ่งทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเกิดความหวาดกลัวต่อความเสี่ยงด้านโรคระบาดภายในประเทศเป็นอย่างมาก

จากข่าวดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าความเสี่ยงเหล่านี้นอกจากจะส่งผลกระทบต่อทัศนคติของนักท่องเที่ยวแล้วยังมีผลต่อภาพลักษณ์ในเชิงลบต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทย จะเห็นได้จากข่าวที่พบเห็นบ่อยจากหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน ความเสี่ยงส่วนมากจะเกิดขึ้นในทุกพื้นที่ ที่มีการท่องเที่ยวเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจ หรือมีการท่องเที่ยวเป็นหลัก เมื่อมีการ

ท่องเที่ยวก็จะเกิดการสร้างงาน และสร้างเงิน ซึ่งสถานที่ไหนเป็นแหล่งท่องเที่ยวก็จะมีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก มีอาชีพก็จะใช้ประโยชน์จากที่มีคนจำนวนมากหรือนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก มีอาชีพก็จะหาประโยชน์จากนักท่องเที่ยว และจะสร้างปัญหาให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทางด้านภาพลักษณ์เป็นอย่างมาก ทั้งความเสี่ยงอีกหลายด้านที่จะส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ และทรัพย์สิน จึงอาจกลายเป็นจุดเปลี่ยนที่เมืองไทยเคยเป็นเมืองแห่งรอยยิ้ม แต่กลับกลายเป็นเมืองแห่งความอันตราย พบกับความเสี่ยงหลายด้าน พัทยาคือเมืองที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวยามราตรีซึ่งเป็นปัญหาหลักเพราะการท่องเที่ยวในตอนกลางคืน คือแหล่งก่อเกิดอาชญากรรมที่จะสร้างอันตรายต่อนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมากซึ่งความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวเป็นปัญหาหลักที่ไม่สามารถแก้ไขหรือป้องกันได้อย่างเด็ดขาดทำให้ก่อเกิดปัญหาการกังวลใจ ซึ่งนักท่องเที่ยวที่ไม่เคยมาสัมผัสเมืองไทยด้วยตนเองก็จะศึกษาหาข้อมูลทางด้านความปลอดภัยจากสื่อ และสื่อต่าง ๆ ก็จะมีข่าวสารด้านความเสี่ยง ในพื้นที่เมืองพัทยายูบยอครั้งส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวโดยตรง

ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ ซึ่งความเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อท่องเที่ยว มีความเสี่ยงด้านโรคติดต่อ อุบัติเหตุ อาชญากรรม และภัยธรรมชาติ เพื่อนำเอาอัตราการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวจีนไปเป็นข้อมูลในการศึกษาหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมาเที่ยวซ้ำ และสามารถนำอัตราการรับรู้เหล่านี้ไปปรับปรุงแก้ไขปัญหาที่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว และผลจากการทำวิจัยในครั้งนี้จะสามารถนำไปแก้ไขปัญหาทางด้านภาพลักษณ์ทางด้านลบในการท่องเที่ยวของเมืองพัทยา เพื่อสร้างภาพลักษณ์ใหม่ และสร้างความสนใจให้นักท่องเที่ยวชาวจีน และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกลับมาเที่ยวซ้ำ เพิ่มให้นักท่องเที่ยวก่อเกิดความสนใจ และมองเมืองไทยด้วยภาพลักษณ์ที่ดี

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ในพื้นที่เมืองพัทยา

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพที่ต่างกัน

1.2.3 เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการรับรู้ต่อความเสี่ยงที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ

1.3 สมมุติฐานของการวิจัย

1.3.1 นักท่องเที่ยวที่มีเพศที่แตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวแตกต่างกัน

1.3.2 นักท่องเที่ยวที่มีอายุที่แตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวแตกต่างกัน

1.3.3 นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวแตกต่างกัน

1.3.4 นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวแตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านพื้นที่พื้นที่ศึกษากำหนดไว้ที่ พื้นที่เมืองพัทยา บางละมุง ชลบุรี

1.4.2 ขอบเขตด้านประชากรเป้าหมายที่ศึกษากลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาคือ นักท่องเที่ยวชาวเงินที่มาท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยา บางละมุง ชลบุรี

1.4.3 ขอบเขตด้านเนื้อหาการศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวเงินต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ

1.4.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา ใช้เวลาในการจัดเก็บข้อมูลระหว่าง เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2562 ถึง มกราคม พ.ศ. 2563 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 4 เดือน

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

การรับรู้ความเสี่ยง หมายถึง เป็นกระบวนการรับรู้ต่อสิ่งทีก่อให้เกิดความเสียหาย การบาดเจ็บ การสูญเสียชีวิตหรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวจากสาเหตุหรืออันตรายที่อาจเกิดขึ้น เมื่อเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยา เป็นการรับรู้ความเสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สิน ความเสี่ยงจากโรคร้ายไข้เจ็บ ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อม และความเสี่ยงจากภาวะเครียดและสุขภาพจิต

ความเสี่ยงจากการเดินทาง หมายถึง การเกิดความเสียหาย บาดเจ็บ การสูญเสียต่อชีวิตหรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวจากอันตรายที่อาจเกิดขึ้นความจากการเคลื่อนที่จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหมายหนึ่งซึ่งเป็นจุดหมายที่กำหนดไว้ ประกอบด้วยการเดินทางทางบก และการเดินทางทางน้ำ

ความเสี่ยงจากการเดินทางทางน้ำ หมายถึง การเกิดความเสียหาย บาดเจ็บ การสูญเสียในชีวิตหรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวจากการเคลื่อนที่ทางน้ำโดยอาศัยร่างกาย หรืออาศัยยานพาหนะ เช่น เรือพาย เรือสปีดโบท เรือโดยสาร เรือเฟอร์รี่ เรือขนส่งสินค้า เป็นต้น โดยปัจจัยเสี่ยงที่

ก่อให้เกิดอุบัติเหตุหรือเกิดอันตรายจากการเดินทางทางน้ำ เช่น มีการบรรทุกผู้โดยสารเกินจำนวน บรรทุกน้ำหนักเกินกำหนด ไม่มีอุปกรณ์ชูชีพ หรืออุปกรณ์ป้องกันอันตรายอื่น ๆ เรือไม่ได้มาตรฐาน คนขับเรือขาดประสบการณ์ เป็นต้น

ความเสี่ยงจากการเดินทางทางบก หมายถึง การเกิดความเสียหาย บาดเจ็บ การสูญเสียชีวิตหรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวจากการเคลื่อนที่ทางถนนหรือเส้นทางบกอื่น ๆ ด้วยร่างกาย เช่น การเดินเท้า การวิ่ง หรือโดยการใช้ยานพาหนะ เช่น จักรยาน จักรยานยนต์ รถยนต์ รถประจำทาง รถรับจ้าง เป็นต้น ปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุหรืออันตราย เช่น มีการขับขี่โดยประมาทไม่มีประสบการณ์ด้านการขับขี่ ไม่มีการสวมหมวกนิรภัยสำหรับท่องเที่ยวชาวต่างชาติอาจไม่คุ้นเคยกับการขับขี่ในช่องทางทางซ้าย มีการใช้ความเร็วเกินกำหนด เป็นต้น

เสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สิน หมายถึง การเกิดความเสียหาย บาดเจ็บ การสูญเสียชีวิตหรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวจากการตกเป็นเป้าหมายหรือจุดสนใจเนื่องจาก นักท่องเที่ยวมาจากต่างถิ่นต่างพื้นที่มักเป็นที่สังเกตได้ง่าย อันตรายที่อาจเกิดขึ้นที่มีผลต่อชีวิตหรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวได้ เช่น ความเสี่ยงต่อการถูกทำร้ายร่างกาย การทะเลาะวิวาท ปล้น จี้ การขู่กรรโชกทรัพย์ การถูกล่อลวงการถูกหลอกลวงแก๊งค์มั่วๆ นักท่องเที่ยว ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาทางด้านอาชญากรรมที่ต้องได้รับการแก้ไข มีการจัดเจ้าหน้าที่ในการให้ความสะดวกและความปลอดภัย มีระบบความปลอดภัยในการสอดส่องดูแล ปรารบรามผู้มีอิทธิพล มีระบบกล้องวงจรปิดติดตามตรวจสอบพฤติกรรมต่าง ๆ รวมถึงจุดแจ้งเหตุฉุกเฉินตามจุดต่าง ๆ เพื่อให้ง่ายต่อการขอความช่วยเหลือ

ความเสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บ หมายถึง การเกิดความเสียหาย บาดเจ็บ การสูญเสียชีวิตหรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวจากอาการผิดปกติที่เกิดจากโรคระบาดในพื้นที่ มีอาการส่งผลให้ร่างกายมีการทำงานผิดปกติเกิดการเจ็บป่วยขึ้น รวมถึงโรคประจำตัวที่เกิดกับนักท่องเที่ยวเอง โรคระบาดที่เกิดขึ้นในพื้นที่หรือแหล่งท่องเที่ยวอาจมีสาเหตุจากหลาย ๆ ปัจจัย อาจเกิดขึ้นจากสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิตจากเชื้อไวรัส หรือแบคทีเรีย ที่เป็นพาหะนำโรค เมื่อนักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่เสี่ยงต่อการระบาด ต้องมีการแจ้งเตือน ประชาสัมพันธ์ข่าวสาร การป้องกัน และมีเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์พร้อมทำหน้าที่มีร้านขายยาและเภสัชให้บริการ รวมถึงมาตรการดูแลและกักกันโรค เพื่อควบคุมการระบาดของโรคให้อยู่ในพื้นที่จำกัดและยอมรับได้

ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อม หมายถึง การเกิดความเสียหาย บาดเจ็บ การสูญเสียชีวิตหรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวจากสิ่งแวดล้อมและสถานที่ท่องเที่ยว อันตรายที่เกิดได้แก่การเปลี่ยนแปลงทางสภาพอากาศอุณหภูมิ ความร้อน ความดัน สัตว์ป่า สัตว์มีพิษต่าง ๆ ซึ่งล้วนมีอันตรายต่อการท่องเที่ยว และรวมถึงความเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอันตรายจากแหล่งท่องเที่ยวด้วยเช่น ร่อง

น้ำลึกลับ น้ำคุดน้ำวนกระแสะน้ำรูปเห็ด (Rip current) พายุฝน คลื่นลมแรง เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเกิดจากสภาพแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงก่อให้เกิดอันตรายต่อนักท่องเที่ยวได้ ดังนั้นต้องมีการปิดป้ายแจ้งเตือนจุดเสี่ยงที่เป็นอันตรายในแหล่งท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็น ทะเล แม่น้ำ ลำคลอง รวมถึงกำหนดเขตแดนการเข้าถึงที่ชัดเจน เช่นแนวรั้ว แนวทุ่นเขต รวมถึงมีเจ้าหน้าที่ตรวจความเรียบร้อยหรือให้คำเตือนคำแนะนำ เช่น เจ้าหน้าที่พิชการ์ดในการให้การดูแลความปลอดภัยในการลงเล่นน้ำ การแจ้งข้อมูลการพยากรณ์อากาศ เป็นต้น

ความเสี่ยงจากภาวะเครียดและสุขภาพจิต หมายถึง การเกิดความเสียหาย บาดเจ็บ การสูญเสียในชีวิตหรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวจากการท่องเที่ยวที่มีผลต่อจิตใจและสมอง ก่อให้เกิดสภาวะการณ์ หรือเหตุการณ์ที่ส่งผลต่อความคิด ความรู้สึก ก่อให้เกิดความไม่สบายใจ เกิดความกังวล ความกดดัน หรือความรู้สึกที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวร้าย นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ได้ไม่เคยทางมาก่อนเป็นครั้งแรกไม่รู้จักเส้นทางหรือสถานที่ต่าง ๆ หากไม่มีการศึกษาการเดินทางย่อมเสี่ยงต่อการหลงทาง หาทางออกไม่เจออาจก่อให้เกิดความเครียดได้ การพลาดเที่ยวรถหรือเรือ ไม่มีปั้มน้ำมัน ห้องน้ำสาธารณะ ร้านอาหารร้านสะดวกซื้อ การซื้อสินค้าที่ราคาแพงเกินจริงสิ่งเหล่านี้ล้วนมีผลกระทบต่อความคิดและจิตใจของนักท่องเที่ยวดังนั้นนอกจากนักท่องเที่ยวต้องเตรียมความพร้อมทางด้านสิ่งของ ความพร้อมทางด้านร่างกายแล้ว ต้องเตรียมความพร้อมทางด้านจิตใจด้วยเนื่องจากไม่สามารถคาดการณ์ที่อาจเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดดังนั้น หากมีการแสดงเส้นทางแผนที่ตั้งที่ชัดเจนมีป้ายสถานที่แนะนำ สินค้ามีการปิดป้ายราคา ไม่มีจุดบริการสำหรับแลกเปลี่ยนเงินตรา ไม่มีบริการห้องน้ำสาธารณะ ปั้มน้ำมัน ให้บริการอย่างเหมาะสม เป็นต้น

การรับรู้ข่าวสาร หมายถึง การติดตาม การรับทราบข้อมูลทางการท่องเที่ยว ข้อมูลเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุ ความเสี่ยงต่าง ๆ ความไม่ปลอดภัยที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองพัทยา การรับรู้ข่าวสารเกิดขึ้นเป็นประจำ หรือขึ้นอยู่กับช่วงระยะเวลาในการติดตามข่าวสาร

การรับรู้ หมายถึง กระบวนการแปลความหรือตีความสิ่งแวดล้อมที่บุคคลสัมผัสผ่านระบบประสาทสัมผัสทั้ง 5 ที่มีต่อสถานที่ท่องเที่ยว ตามความรู้สึกของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่ได้ไปในสถานที่ท่องเที่ยว การได้รับบริการ ด้านการจัดการท่องเที่ยวและการโรงแรม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยการสัมผัส มองเห็น จากสภาพความเป็นจริงว่าเป็นอย่างไร

ช่องทางการรับรู้ข่าวสาร หมายถึง รูปแบบของสื่อที่ใช้ในการติดตาม การรับทราบข้อมูลทางการท่องเที่ยว ข้อมูลข่าวสารสามารถนำเสนอหรือแสดงผ่านสื่อในรูปแบบต่าง ๆ เช่น นิตยสาร เว็บไซต์ โซเชียลมีเดีย รายการวิทยุทีวี จากบุคคลที่รู้จัก หรือช่องทางอื่น ๆ ที่ก่อให้เกิดการรับทราบข้อมูล เพื่อมีการเตรียมตัวหรือป้องกันกับความเสี่ยงที่เกิดขึ้น

นักท่องเที่ยวชาวจีน หมายถึง ชาวจีนทั้งเพศชายเพศหญิงที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยา เป็นการชั่วคราว แต่ไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง และไม่เกิน 60 วัน เพื่อท่องเที่ยว พักผ่อน ประชุม หรือสัมมนา หรือวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตาม ที่มีใช้การทำงานประจำ รวมถึงชาวจีนแผ่นดินใหญ่จีนฮ่องกง ได้ทุกวัน

การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่อยู่ปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว อาจจะมีระยะเวลาน้อยกว่า 24 ชั่วโมง หรือมากกว่าก็ได้ โดยความสมัครใจ และเพื่อวัตถุประสงค์ของการเดินทางใด ๆ ก็ตาม ที่มีใช้เพื่อประกอบอาชีพหรือหารายได้

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ ผู้วิจัยได้ศึกษาทบทวนแนวคิดทฤษฎีจากข้อมูลเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดและประเด็นการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
2. แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความเสี่ยง
4. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเมืองพัทยา
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
6. กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

พิมล สมพงษ์ (2550) การท่องเที่ยวถือได้ว่าเป็นการพักผ่อนอีกรูปแบบหนึ่งที่มีการนำกิจกรรมนันทนาการ เข้าไปเกี่ยวข้องเพื่อให้ผู้เดินทาง เกิดการผ่อนคลายและมีความสุขระหว่างการเดินทางไปทำกิจกรรม จากที่หนึ่ง ซึ่งหมายถึงที่อยู่อาศัย ไปยังที่หนึ่ง ที่ถือเป็นการท่องเที่ยวเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อม เช่น การเดินทางไปชมสถานที่ท่องเที่ยว ไปเยี่ยมเพื่อน เยี่ยมญาติ หรือไปพักผ่อนหย่อนใจ หรือใช้เวลาว่างเพื่อทำกิจกรรมทางการกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจ หรือการเดินทางไปศึกษาสภาพแวดล้อมธรรมชาติรวมถึงการเดินทางไปประชุมเพื่อการประกอบธุรกิจ หรือการเดินทางเพื่อไปร่วม กิจกรรมทางธุรกิจสาขาอาชีพต่าง ๆ จะเห็นได้ว่า การท่องเที่ยวเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางซึ่งมี การพัฒนามาจากรูปแบบการเดินทางเพื่อการดำรงชีพ การแสวงหาอาณานิคม การเดินทางเพื่อการพักผ่อน ดังนั้นกิจการด้านการท่องเที่ยวจึงมีการขยายตัวเป็นธุรกิจและเติบโตเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมความเป็นอยู่ของคนในประเทศที่จะเป็นประโยชน์ในการทำให้ประเทศ

ราศี นิกรการ (2553) ได้ให้ความหมายว่า การเดินทางของบุคคลจากสถานที่ ซึ่งเป็นที่อาศัยอยู่ประจำไปยังสถานที่อื่นเป็นการชั่วคราวและเดินทางกลับไปสถานที่อาศัยเดิม โดยการ

เดินทางนั้น ไม่ใช่เพื่อประกอบอาชีพโดยตรง แม้ว่ารูปแบบของการท่องเที่ยวบางประเภทจะมีเรื่องของอาชีพ หรือธุรกิจการงานเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่บ้าง เช่น การท่องเที่ยวในรูปแบบของการจัดประชุม การจัดสัมมนา การจัดฝึกอบรม นักท่องเที่ยวหรือผู้เดินทางท่องเที่ยวมักจะมีเหตุผลหรือประเภทของจุดหมายในการเดินทางที่แตกต่างกันออกไป โดยมีปัจจัยประกอบที่เป็นตัวสนับสนุน หรือแรงผลักดันที่เป็นส่วนบุคคลซึ่งไม่เท่ากัน ปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ รายได้ เวลา โอกาส ครอบครัว การได้รับข้อมูลข่าวสาร และความสนใจส่วนบุคคล เช่น สนใจเรื่องราวของชนเผ่า วัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ สิ่งแวดล้อม นันทนาการ หรือความต้องการที่จะได้รับประสบการณ์ที่แปลกใหม่ เป็นต้น ซึ่งไม่ว่าจะเดินทางด้วยเหตุผลใดก็ตาม สิ่งที่นักท่องเที่ยวต่างก็คาดหวังที่จะได้รับ คือ ความสุข ความสนุกสนาน ความเพลิดเพลิน ความรู้ และประสบการณ์ใหม่ที่สนองตอบความต้องการส่วนบุคคลที่มีอยู่

นิสา ชัชกุล (2550) กล่าวว่า การท่องเที่ยว เป็นกิจกรรมการเดินทางจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งซึ่งนับตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนถึงปลายทางจะต้องประกอบด้วยปัจจัย 3 ประการ คือ การเดินทาง การพัก ค้างคืน และการกินอาหารนอกบ้าน

สำนักพัฒนาการท่องเที่ยว (2552) กล่าวว่า การท่องเที่ยว (Tourism) หมายถึง การเดินทาง ไปเยือนยังสถานที่ต่างถิ่น ซึ่งมีใช้เป็นการพำนักอาศัยประจำของบุคคลนั้น และเป็นการเยือนชั่วคราว โดยไม่ใช่เพื่อเป็นการประกอบอาชีพหารายได้ องค์การสหประชาชาติ (United Nation) ในคราวประชุมว่าด้วยการเดินทางและการท่องเที่ยว ณ กรุงโรม เมื่อ พ.ศ.2506 ได้ให้คำนิยามของการท่องเที่ยวไว้ว่า หมายถึง กิจกรรมที่มีเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องอยู่ 3 ประการ คือ การเดินทาง จุดหมายปลายทาง ความมุ่งหมาย

จิรัชญา มณีเนตร (2552) กล่าวว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากสถานที่ใดสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง หรือ การเดินทางจากถิ่นพำนักที่อาศัยไปยังสถานที่อื่นเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจไปและเป็นการเดินทางด้วยเหตุผลของการท่องเที่ยวมิใช่เพื่อประกอบอาชีพ หรือ หารายได้ เช่น การเดินทางเพื่อการพักผ่อน การเดินทางเพื่อไปชมการแข่งขันกีฬา (อาทิ การแข่งขันกีฬา ซีเกมส์ โอลิมปิก เป็นต้น) การเดินทางเพื่อการศึกษา การเดินทางเพื่อนการประชุมสัมมนา (ธุรกิจ) การเดินทางเพื่อเยี่ยมเยือนญาติพี่น้อง หรือเพื่อน การเดินทางเพื่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม

ปรีชา แดงโรจน์ (2544) ได้ให้ความหมายว่า การท่องเที่ยวขององค์การสหประชาชาติ ในการประชุมว่าด้วยการเดินทางและท่องเที่ยว ณ กรุงโรม เมื่อปี พ.ศ. 2506 ไว้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง กิจกรรมที่มีเงื่อนไขเกี่ยวข้องอยู่ 3 ประการ ได้แก่ การเดินทาง จุดหมายปลายทาง และวัตถุประสงค์ของการเดินทาง

นิคม จารุมณี (2535) ได้ให้ความหมายว่า การท่องเที่ยว (Tourism) หมายถึง การเดินทางใด ๆ ที่เป็นการเดินทางที่อยู่ในเงื่อนไข 3 ประการคือการเดินทางจากสถานที่อยู่อาศัยประจำไปยังสถานที่อื่น ๆ เป็นการชั่วคราวการท่องเที่ยวเป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ ไม่ได้ถูกบังคับ และเป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตาม แต่มิใช่เดินทางเพื่อไปประกอบอาชีพหรือหารายได้

จากคำนิยามและความหมายของการท่องเที่ยว (Tourism) ที่ผู้เขียนหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ข้างต้น สรุปได้ดังนี้ “การท่องเที่ยว” (Tourism) หมายถึง การท่องเที่ยวหมายถึงการเดินทางของมนุษย์จากที่พัก หรือบ้านเกิดเพื่อเดินทางไปยังสถานที่ใหม่เพื่อ หาประสบการณ์ที่แปลกใหม่ และแสวงหาความแปลกใหม่ของชีวิต ด้วยความสมัครใจ

ชิดจันทร์ หังสสูตร (2532) แบ่งความมุ่งหวังของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวออกเป็น 4 ประเภท

1. ความมุ่งหมายในทางกายภาพ คือ มุ่งเดินทางเพื่อการพักผ่อนทางร่างกาย การแสดงกีฬาการเที่ยวเล่นชายหาดการพักผ่อนใจในไนท์คลับ และการรักษาสุขภาพโดยตรง อาจเป็นคำสั่งของแพทย์หรือคำแนะนำ ที่เป็นประโยชน์ต่อการรักษาตัว เช่น การอาบน้ำแร่เพื่อรักษา เป็นต้น

2. มุ่งหวังในทางศิลปวัฒนธรรม ผู้เดินทางต้องการจะหาความรู้เกี่ยวกับประเทศนั้น ๆ เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับดนตรี ศิลปะ นิทานพื้นบ้าน การเดินรำ การเขียนภาพ ศาสนา และกิจกรรมวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ

3. มุ่งหวังในมิตรภาพ ผู้เดินทางประสงค์ที่จะเยี่ยมเพื่อนหรือญาติ เพื่อหลีกเลี่ยงความจำเจ จากครอบครัว และเพื่อนบ้าน หรือเพื่อคบเพื่อนใหม่ ๆ

4. มุ่งหวังทางฐานะและชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ ต้องการพัฒนาบุคลิกส่วนตัว เช่น การประชุม ธุรกิจ ศึกษาต่อ หรือเพื่อให้ได้ปริญญาบัตร และสนใจในด้านอาชีพหรือวิชาชีพอื่น ๆ ที่ต้องการจะเรียนรู้

พะยอม ธรรมบุตร (2549) การท่องเที่ยวมีหลายรูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น ระยะเวลาประเภทของการคมนาคม จำนวนสมาชิก ค่าใช้จ่าย ดังนั้น เราอาจจะแบ่งลักษณะการท่องเที่ยวได้ตามวัตถุประสงค์ของการไปเที่ยว 6 ลักษณะดังนี้

1. การท่องเที่ยวเพื่อความบันเทิงเป็นการท่องเที่ยวเปลี่ยนบรรยากาศ ประกอบกับความอยากรู้อยากเห็น อยากสัมผัสสิ่งใหม่ ๆ หรือชมทิวทัศน์ วัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตความเป็นอยู่ของท้องถิ่นต่าง ๆ

2. การท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อน เป็นการใช้เวลาว่างเพื่อพักผ่อนร่างกายและสมอง อาจรวมถึงการพักผ่อนหลังจากเจ็บป่วย

3. การท่องเที่ยวเพื่อศึกษาวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวที่มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของท้องถิ่นควบคู่ไปกับการท่องเที่ยว เป็นการศึกษาในด้านมานุษยวิทยาและสังคมวิทยา เช่น ชมโบราณสถาน ศิลปะ หรือการแสดง

4. การท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ

4.1 ชมการแข่งขันกีฬาที่ตนสนใจ เช่น ฟุตบอล มวย เทนนิส ซึ่งแม้จะย้ายสถานที่แข่งขัน ผู้ชมก็จะตามไป ชมอยู่เสมอเป็นการเข้าชมแบบติดตาม

4.2 ร่วมแข่งขันกีฬาหรือออกกำลังกาย ซึ่งการท่องเที่ยวลักษณะนี้สถานที่จะเป็นสิ่งดึงดูดใจเกิดการท่องเที่ยว เช่น ชายทะเล ภูเขา ป่าไม้ จากลักษณะดังกล่าว ประเทศที่มีทัศนียภาพหรือภูมิประเทศที่หลากหลาย จะได้รับความสนใจมาก

5. การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ การประชุม และสัมมนา การท่องเที่ยวลักษณะนี้ไม่น่าจัดเป็นการท่องเที่ยว เพราะวัตถุประสงค์หลักไม่ใช่การเดินทางเพื่อไปท่องเที่ยวหรือพักผ่อน ดังนั้นปัจจัยที่จะดึงดูด คือ สถานที่ที่น่าสนใจ สถานที่พักผ่อน การคมนาคมสะดวก ในปัจจุบันการท่องเที่ยวลักษณะนี้จะมีมากขึ้น

6. การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา จากการศึกษาจากบุคคลไปศึกษาดูงานทำวิจัย หรือโครงการแลกเปลี่ยนอาจารย์ นักศึกษา ระหว่างสถาบันการศึกษา บุคคลเหล่านี้ก็จะต้องใช้เวลา และโอกาสท่องเที่ยวพักผ่อนเช่นเดียวกับการท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ ประชุม และสัมมนา

วรรณ วลัยวานิช (2539) การท่องเที่ยวมีหลายรูปแบบด้วยกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ การจัดแบ่งรูปแบบของการท่องเที่ยวในลักษณะนี้ เป็นการจัดแบ่งเพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บข้อมูลการท่องเที่ยวที่สำคัญ เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนการท่องเที่ยวและการศึกษาผลทางเศรษฐกิจที่จะเกิดจากนักท่องเที่ยวที่มีถิ่นพำนักต่างกัน โดยทั่วไปแล้ว สามารถจัดแบ่งรูปแบบของการท่องเที่ยวในลักษณะนี้ออก เป็น 2 รูปแบบ คือ

1. การท่องเที่ยวภายในประเทศ เป็นการท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ภายในประเทศ การท่องเที่ยวลักษณะนี้จะต้องมีสิ่งจูงใจหลายประการ เช่น ความสวยงามของภูมิประเทศ ความสะดวกสบายในการเดินทางความปลอดภัย ตลอดจนการโฆษณา หรือมีสิ่งจูงใจโดยเฉพาะของสถานที่นั้น เช่น หลักฐานทางประวัติศาสตร์ หรือศิลปวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น

2. การท่องเที่ยวต่างประเทศเป็นการท่องเที่ยวไปยังสถานที่ที่ต่างไปจากประเทศของตนเอง และต้องผ่านกระบวนการระหว่างประเทศหลายอย่าง เช่น สุตกากร ด้านตรวจคนเข้าเมือง เป็นต้น โดยใช้ภาษาต่างประเทศและอาจจะต้องมีมัคคุเทศก์เป็นผู้นำเที่ยว การท่องเที่ยวต่างประเทศนี้ขนาดของประเทศเป็นสิ่งสำคัญ เช่น ประเทศที่มีขนาดใหญ่จะมีสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวมาก เพราะมีโอกาสที่จะมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและสิ่งอื่น ๆ มากกว่าประเทศขนาดเล็ก

แต่บางครั้งการที่จะต้องเดินทางไกล ๆ ก็อาจเป็นอุปสรรคหรือทำให้นักท่องเที่ยวหมดความสนใจ หรือมีความสนใจน้อยลงก็ได้

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2533) การท่องเที่ยวของประเทศไทย แบ่งตามสภาพแวดล้อมได้ 12 ประเภท

1. แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Eco-tourism) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะทางธรรมชาติที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น โดยอาจมีเรื่องราว ทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับระบบนิเวศที่เกี่ยวข้อง โดย การจัดการการท่องเที่ยวในแหล่งนั้น จะต้อง มีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องมีกิจกรรมที่ส่งเสริม ให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศ นั้น มีการจัดการสิ่งแวดล้อม และการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตใต้สำนึก ต่อการรักษา ระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

2. แหล่งท่องเที่ยวทางศิลปะวิทยาการ (Arts and Sciences Educational Attraction Standard) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมที่สามารถตอบสนองความสนใจพิเศษของนักท่องเที่ยว ซึ่งมีรูปแบบของการท่องเที่ยวที่ชัดเจนเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวแบบใหม่ที่เกิดขึ้น แหล่งท่องเที่ยว ประเภทนี้สามารถเพิ่มเติมได้อีกมากมายตามความนิยมของคนในแต่ละยุคสมัย เมื่อมีการระบุดว่า กิจกรรมนั้น ๆ สามารถให้ความรู้และดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ ปัจจุบันมีปรากฏอยู่หลาย ๆ แห่ง ตัวอย่าง เช่น พิพิธภัณฑ์เฉพาะทาง แหล่งท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรม

3. แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ (Historical Attraction) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญและคุณค่าทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี และศาสนา รวมถึง สถานที่หรืออาคาร สิ่งก่อสร้างที่มีอายุเก่าแก่หรือเคยมีเหตุการณ์ สำคัญเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ เช่น โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ กำแพงเมือง คูเมือง พิพิธภัณฑ์ วัด ศาสนสถาน และสิ่งก่อสร้างที่มีคุณค่าทางศิลปะและสถาปัตยกรรม

4. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Natural Attraction) หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีทรัพยากรธรรมชาติเป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน ซึ่ง ทรัพยากรธรรมชาติเหล่านี้ อาจจะเป็นความงดงามตามสภาพธรรมชาติ ความ แปลกตา ของสภาพธรรมชาติ สันฐานที่สำคัญทางธรณีวิทยาและภูมิศาสตร์อันเป็นเอกลักษณ์หรือเป็นสัญลักษณ์ ของท้องถิ่นนั้น ๆ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษ หรือสภาพแวดล้อมที่มีคุณค่าทางวิชาการก็ได้

5. แหล่งท่องเที่ยวเพื่อนันทนาการ (Recreational Attraction) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อการพักผ่อนและเสริมสร้างสุขภาพ ให้ความสนุกสนาน รื่นรม บันเทิง และ

การศึกษาหาความรู้ แม้ไม่มีความสำคัญในแง่ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม แต่มีลักษณะเป็นแหล่งท่องเที่ยวร่วมสมัย ตัวอย่างเช่น ย่านบันเทิงหรือสถานบันเทิง สวนสัตว์ สวนสนุกและสวนสาธารณะลักษณะพิเศษ สวนสาธารณะ และสนามกีฬา

6. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (Cultural Attraction) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีที่บรรพบุรุษได้สร้างสมและถ่ายทอดเป็นมรดกสืบทอดกันมา แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ ประกอบด้วย งานประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน การแสดงศิลปวัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง การแต่งกาย ภาษา ชนเผ่า เป็นต้น ตัวอย่างของแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทยในประเภทนี้ ได้แก่ ตลาดน้ำดำเนินสะดวก งานแสดงของช้างจังหวัดสุรินทร์ งานร่มบ่อสร้าง ประเพณีลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์ เป็นต้น

7. แหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพน้ำพุร้อนธรรมชาติ ในการจัดทำเกณฑ์มาตรฐานสำหรับแหล่งท่องเที่ยวพุร้อนธรรมชาติ มีจุดประสงค์เพื่อเป็นกรอบแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำพุร้อน ธรรมชาติอย่างชัดเจน โดยเน้นในด้านการ กำหนดมาตรฐานที่จำเป็นสำหรับการบริการต่าง ๆ เนื่องจากการท่องเที่ยวประเภทนี้จะต้องคำนึงถึง ด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวเป็นสำคัญ และต้องไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เนื่องจากน้ำพุร้อน จัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติประเภทหนึ่ง ซึ่งหากไม่มีการกำหนดมาตรฐานที่ชัดเจน การดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวใด ๆ อาจส่งผลกระทบต่อแหล่งน้ำพุร้อน ธรรมชาติได้นอกจากนี้การจัดทำเกณฑ์มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพน้ำพุร้อนธรรมชาติ ยังมีเป้าหมายเพื่อให้หน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลแหล่งท่องเที่ยวได้นำไปใช้ เป็นเครื่องมือในการตรวจสอบมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวของตน และยังสามารถใช้เป็นข้อมูล ที่สำคัญเพื่อประกอบการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว รวมทั้งเป็นการเพิ่มมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว เชิงสุขภาพ น้ำพุร้อนธรรมชาติของประเทศไทยให้เป็นที่ยอมรับทั้งในและต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น

8. แหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาด (Beach Attraction) หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีชายหาดเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาหาความรู้เข้าไปด้วย ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้น บริเวณชายหาด ได้แก่ การเล่นน้ำ การอาบแดด กีฬาทางน้ำ การนั่งพักผ่อน รับประทานอาหาร เป็นต้น

9. แหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตก สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีน้ำตกเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาหาความรู้เข้าไป

ด้วย ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในแหล่งน้ำตก ได้แก่ การว่ายน้ำ การนั่งพักผ่อน รับประทานอาหาร การเดินสำรวจน้ำตก การล่องแก่ง การดูนก และการตกปลา เป็นต้น

10. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทถ้ำ แหล่งท่องเที่ยวประเภทถ้ำ หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีถ้ำเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวที่มาเยือน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาหาความรู้เข้าไปด้วย ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวประเภทถ้ำ ได้แก่ การเข้าชมบรรยากาศและหิน งอกหินย้อยภายในถ้ำ การศึกษาด้านโบราณคดีของมนุษย์ยุคต่าง ๆ ที่เคยอาศัยในถ้ำ การนมัสการ พระพุทธรูป การให้อาหารสัตว์ การปิกนิกและรับประทานอาหาร เป็นต้น

11. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทเกาะ การประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวประเภท เกาะสามารถแบ่งได้เป็น 3 องค์ประกอบ ซึ่งมีจำนวน ได้แก่ ดิน ทะเล ภูเขา เป็นพื้นที่ที่เหมาะสมแก่การท่องเที่ยว เพราะว่าเป็นการท่องเที่ยวที่มีธรรมชาติครบในพื้นที่เดียวโดยการท่องเที่ยวแบบธรรมชาติประเภทเกาะเป็นการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยม

12. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทแก่ง แหล่งท่องเที่ยวประเภทแก่ง หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีแก่งเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน และมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวหลัก ได้แก่ การล่องแก่ง การพายเรือ การพักผ่อน และการเดินป่า ซึ่งอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาธรรมชาติเข้าไปด้วย ได้แก่ การดูนก การสำรวจธรรมชาติ การศึกษาพันธุ์พืชต่าง ๆ เป็นต้น

นิคม จารุมณี (2535) กล่าวถึง อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Tourism Industry) ประกอบด้วย ธุรกิจหลากหลายประเภททั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง และธุรกิจที่เกี่ยวข้องหรือธุรกิจที่สนับสนุนต่าง ๆ การซื้อบริการของนักท่องเที่ยว ประเภทนี้ถือได้ว่าเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มองไม่เห็นด้วยสายตา (Invisible Export) เพราะเป็นการซื้อด้วยเงินตราต่างประเทศ การผลิตสินค้าและบริการต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวซื้อก็ต้องมีการลงทุนซึ่งเป็นผลประโยชน์จะตกอยู่ในประเทศ และจะช่วยให้เกิดงานอาชีพอีกหลายแขนง เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ด้านสังคม การท่องเที่ยวเป็นการพักผ่อนคลายความตึงเครียด พร้อมกับการได้รับความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมที่ผิดแผกแตกต่างออกไป อีกทั้งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นแหล่งที่มาของรายได้ในรูปแบบเงินตราต่างประเทศ ซึ่งจะมีส่วนช่วยสร้างเสถียรภาพให้กับดุลชำระเงินของต่างประเทศ รายได้จากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีส่วนช่วยผ่อนคลายนโยบายการชำระเงินได้เป็นอย่างมากนอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีบทบาทช่วยกระตุ้นให้มีการนำเอาทรัพยากรของประเทศมา

ใช้ประโยชน์อย่างกว้างขวาง เช่น เปลือกหอย หินสวาย ๆ ตามชายหาด ไม้ไผ่ ฯลฯ ที่ผู้อยู่ในท้องถิ่นนำมาประดิษฐ์เป็นหัตถกรรมพื้นบ้านขายเป็นของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว เป็นการนำเอาวัสดุที่เคยเห็นว่าปราศจากคุณค่ามาทำให้เกิดประโยชน์ และเพิ่มรายได้ ซึ่งแม้จะเป็นรายได้เล็กน้อย แต่เมื่อรวมกันเข้าก็เป็นรายได้สำคัญอย่างหนึ่งเช่นกัน อาจสรุปได้ว่าบทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีดังต่อไปนี้

1. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 เป็นต้น มารายได้จากการท่องเที่ยวได้กลายเป็นรายได้ลำดับที่ 1 เมื่อเทียบกับรายได้สินค้าอื่น ๆ

2. รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ได้มาในรูปของเงินตราต่างประเทศนี้ มีส่วนช่วยในการสร้างเสถียรภาพให้กับดุลชำระเงิน ในปี พ.ศ. 2527 การท่องเที่ยวทำรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ 27,317 ล้านบาทนั้น รายจ่ายจากการเดินทางท่องเที่ยวของคนไทยเป็นเพียงประมาณ 7,028 ล้านบาท ส่วนที่เกินคุณนี้จึงมีส่วนช่วยแก้ไขการขาดดุลในด้านอื่นได้เป็นอย่างมาก

3. รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นรายได้ที่กระจายไปสู่ประชากรอย่างกว้างขวาง สร้างงาน สร้างอาชีพมากมาย และเป็นการเสริมอาชีพด้วย อาชีพที่เกิดต่อเนื่องจากการท่องเที่ยว เช่น การผลิตหัตถกรรมพื้นบ้าน หรือการผลิตอาหารเพื่อนำไปจำหน่ายตามเมืองท่องเที่ยวต่าง ๆ ก็จะเป็นอาชีพเสริมที่ทำรายได้เพิ่มได้เป็นอย่างดีหรือในเมืองท่องเที่ยวก็อาจเป็นผู้นำเที่ยวด้วย

4. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีบทบาทในการสร้างงาน สร้างอาชีพอย่างมากมายและกว้างขวาง เนื่องจากอุตสาหกรรมบริการต้องใช้คนทำหน้าที่บริการ โดยเฉพาะธุรกิจทางตรง เช่น โรงแรม ภัตตาคาร บริษัทนำเที่ยว ฯลฯ ส่วนในธุรกิจทางอ้อมอาจเป็นอาชีพเสริม เช่น หัตถกรรมพื้นบ้าน การใช้เวลาว่างมารับจ้างก่อสร้าง เป็นต้น

5. การท่องเที่ยวจะมีบทบาทในการกระตุ้นให้เกิดการผลิต และนำทรัพยากรของประเทศมาใช้ประโยชน์อย่างสูงสุดเมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางไปทีใดก็จะต้องใช้จ่ายเป็นค่าอาหารซื้อผลิตภัณฑ์พื้นเมือง และหากพักแรมก็จะต้องใช้เป็นค่าที่พัก เงินที่จ่ายออกไปนี้จะไม่ตกอยู่เฉพาะโรงแรม แต่จะกระจายไปสู่เกษตรกรรายย่อยต่าง ๆ เมื่อหัตถกรรมพื้นเมืองขายเป็นของที่ระลึกได้ก็จะมีกรนำเอาวัสดุพื้นบ้านมาประดิษฐ์เป็นของที่ระลึก แม้จะเป็นรายได้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่เมื่อรวมกันเป็นปริมาณมาก ๆ ก็เป็นรายได้สำคัญ ซึ่งส่งผลต่อการกระตุ้นการผลิต หรือที่เรียกว่า Multiplier Effect ทางการท่องเที่ยวที่มีลักษณะที่สูงมาก เทียบการผลิตสินค้าหรืออุตสาหกรรมอื่น ๆ

6. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่มีขีดจำกัดในการจำหน่าย อาจเรียกได้ว่าเป็น Limitless Industry และเมื่อเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมอื่น ๆ จากสถิติที่ผ่านมาจำนวน

นักท่องเที่ยวนานาชาติของโลก ได้มีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว กล่าวคือ เมื่อปี พ.ศ. 2493 นักท่องเที่ยวนานาชาติทั่วโลกมีจำนวนเพียงล้านคน และได้เพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 290 ล้านคนในปี พ.ศ. 2527 กระนั้นก็ดี นักวิชาการทางการท่องเที่ยวก็ยังเชื่อว่าปริมาณในการท่องเที่ยวที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ก็เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น เพราะว่าประชากรของโลกเพิ่มจำนวนขึ้นตลอดเวลา ในขณะที่วิวัฒนาการในการขนส่งที่สามารถส่งผู้โดยสารได้เป็นจำนวนมาก ทำให้ค่าใช้จ่ายในการเดินทางลดลง การเดินทางท่องเที่ยวจึงมิได้จำกัดอยู่เฉพาะในกลุ่มผู้มีรายได้สูงเท่านั้นดังแต่ก่อน การท่องเที่ยวถือได้ว่าเป็นเรื่องของความพึงพอใจของแต่ละบุคคล องค์กรสหประชาชาติประกาศว่า “การเดินทางท่องเที่ยวเป็นสิทธิมนุษยชนอย่างหนึ่งที่รัฐต้องสนับสนุน”

7. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไม่มีข้อจำกัดในการผลิต เพราะไม่ต้องพึ่งดินฟ้าอากาศ เหมือนการเกษตร ผลผลิตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เสนอขายให้แก่นักท่องเที่ยวคือ ความสวยงามของธรรมชาติ หาดทราย ชายทะเล ป่าไม้ ภูเขา สภาพอากาศ และสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น เช่น พระบรมมหาราชวัง วัดวาอาราม โบราณสถาน อาคารในท้องถิ่น ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน เช่น ตลาดน้ำประเพณีสงกรานต์ ลอยกระทง เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นรูปธรรมและมีความยั่งยืน ไม่ผันแปร หรือขึ้นอยู่กับสภาพดินฟ้าอากาศ ดังเช่น การผลิตด้านการเกษตร หรืออุตสาหกรรมอื่น ๆ ไม่ต้องลงทุนและใช้เทคโนโลยีเป็นจำนวนมาก ดังนั้น อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงได้รับการสนับสนุนและกระตุ้นจากองค์กรท่องเที่ยวโลกอย่างจริงจัง เพื่อที่จะให้ประเทศที่กำลังพัฒนาให้ความสนใจ และหันมาใช้อุตสาหกรรมนี้เป็นประโยชน์เพิ่มเติมต่ออาชีพ

8. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวช่วยสนับสนุนฟื้นฟู อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมประเพณี ซึ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว สังคมไทยเป็นสังคมของชาติเก่าแก่สืบเนื่องมาเป็นพันปี จึงมีวัฒนธรรม ระเบียบ ประเพณี นาฏศิลป์ การละเล่น ฯลฯ ที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่น เป็นมรดกตกทอดที่ควรแก่การนำออกเผยแพร่ ฟื้นฟู และอนุรักษ์ไว้

9. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะมีบทบาทในการสร้างสรรค์ความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ เมื่อเกิดการเดินทางท่องเที่ยวจากภูมิภาคหนึ่ง ไปยังภูมิภาคหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือคนต่างประเทศก็ย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะสร้างสรรค์ให้เกิดสิ่งใหม่ ๆ ในท้องถิ่นนั้น เช่น โรงแรม กภัตตาคาร สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งจะต้องมีผู้ลงทุนในหลายลักษณะเป็นการสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่นเหล่านั้น

10. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีมาตรการช่วยเสริมความปลอดภัย และความมั่นคงในพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว เพราะนักท่องเที่ยวจะเลือกเดินทางไปที่ใด จะต้องมั่นใจว่ามี

ความปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ฉะนั้นแหล่งใดที่นักท่องเที่ยวเข้าไป แหล่งนั้นจะต้องมีความปลอดภัยเพียงพอ

11. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีส่วนช่วยสร้างสันติภาพสัมพันธไมตรี และความเข้าใจอันดีด้วยการเข้าใจซึ่งกันและกัน เมื่อประชากรในประเทศเดียวกันมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน โดยการเดินทางไปมาหาสู่กัน ผลก็คือ ความสามัคคีสมานฉันท์ของคนในชาติ ในทางองเดียวกันการท่องเที่ยวระหว่างประเทศก็จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีที่จะนำไปสู่ความเป็นเพื่อนร่วมโลกที่จะช่วยรักษาสัมพันธไมตรีให้มั่นคง

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

1. นักท่องเที่ยว คือ ผู้ที่ลงทุนเงินและเวลาเพื่อแสวงหาสินค้าและบริการ ตลอดจนประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ
2. ภาคเอกชน ได้แก่ ผู้ประกอบการกิจการท่องเที่ยว เช่น ที่พักแรม แหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมและบริการต่าง ๆ ผู้ประกอบการลงทุน ธุรกิจดังกล่าวโดยมีเป้าหมายที่จะเสนอสินค้าและบริการที่มีคุณภาพให้แก่นักท่องเที่ยวโดยมุ่งสร้างกำไรจากธุรกิจ
3. ภาครัฐ ซึ่งหมายถึง รัฐบาลของประเทศที่รองรับซึ่งต้องการดึงดูดนักท่องเที่ยวมาสู่จุดหมายปลายทาง เพื่อที่จะใช้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสร้างเงินและสร้างงานในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ
4. ภาคประชาชน ได้แก่ ชุมชนที่เกิดการท่องเที่ยว มีวัตถุประสงค์จะเสนอแหล่งท่องเที่ยวและบริการแก่นักท่องเที่ยว ตลอดจนแลกเปลี่ยนด้านวัฒนธรรม เพื่อก่อให้เกิดการกระจายรายได้และพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น

ฉลองศรีพิมล สมพงษ์ (2531) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้บุคคลตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวประกอบด้วย

1. เงินหรือค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นสิ่งแรกที่ผู้เดินทางท่องเที่ยวจะต้องคิดทันที เพราะการเดินทางท่องเที่ยวไม่ว่าจะใกล้หรือไกล จำเป็นจะต้องมีเงินหรืองบประมาณ เพื่อใช้จ่ายในด้านต่าง ๆ เช่น ค่าพาหนะ ค่าที่พัก ค่าอาหาร ค่าบริการสำหรับสิ่งอำนวยความสะดวก และการใช้จ่ายซื้อของ เป็นต้น
2. เวลา เป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับผู้เดินทางท่องเที่ยว เพราะแต่ละบุคคลย่อมอยู่ในสถานภาพทางการประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน บางคนอาจใช้เวลาวันหยุดสุดสัปดาห์เพื่อการท่องเที่ยว แต่บางคนอาจจะต้องรอถึงปิดภาคเรียน หรือบางคนอาจใช้เวลาหลังช่วงชีวิตทำงานเพื่อการท่องเที่ยว เป็นต้น

3. ความตั้งใจที่จะไป ปัจจัยนี้เกิดจากเหตุผล และความรู้สึกรักนึกคิดส่วนตัวอย่างแท้จริง การมีเงิน มีเวลา คงไม่สามารถกระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยวได้ถ้าไม่ตั้งใจที่จะไป นักท่องเที่ยวแต่ละคนมีความตั้งใจในการเดินทางท่องเที่ยวแต่ละครั้ง ไม่เหมือนกัน ทั้งนี้ความตั้งใจที่จะเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงได้อยู่ตลอดเวลา

วินิจ วีรยางกูร (2532) กล่าวถึงปัจจัยที่สนับสนุนให้มีการท่องเที่ยวมีดังนี้

1. การเปลี่ยนวิถีการดำรงชีวิต คือ การที่คนเริ่มประหยัดเงินส่วนหนึ่งเพื่อนำเงินมาใช้เพื่อการท่องเที่ยวพักผ่อน

2. รายได้ของครอบครัวเพิ่มขึ้น ในปัจจุบันผู้หญิงทำงานมากขึ้น มีรายได้สูงขึ้น ทำให้เกิดตลาดใหม่ขึ้น โดยเฉพาะตลาดการท่องเที่ยว สินค้าประเภทสมัยนิยม กิจการธนาคาร ร้านอาหาร เป็นต้น เพื่อตอบสนองความต้องการในตลาดส่วนนี้

3. การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเศรษฐกิจโลกตกอยู่ในภาวะเจริญเติบโตทรงตัว หรือทรุดตัวเป็นบางครั้งสลับกันไป แต่รายได้และประสิทธิภาพในการผลิตก็สูงขึ้น ด้วยสาเหตุนี้ทำให้การท่องเที่ยวเพื่อความสนุกสนานเจริญเติบโตอย่างมองเห็นได้ชัด

4. ค่าใช้จ่ายในการเดินทางลดลง โดยเฉพาะค่าโดยสารเครื่องบิน ทำให้คนระดับกลางสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้ระยะทางไกล ๆ

5. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากประเทศที่มีเงินสกุลแข็ง จะเดินทางไปท่องเที่ยวยังประเทศที่มีเงินสกุลอ่อนกว่า

6. สภาพแวดล้อมทางการเมืองและรัฐบาล เมื่อสภาพแวดล้อมทางการเมืองสงบเรียบร้อยไม่มีปัญหาใด ๆ การท่องเที่ยวก็จะเกิดขึ้น

กองวิชาการและฝึกอบรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ม.ป.ป.) ผลผลิตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวคือ บริการ ซึ่งลูกค้าจะเลือกซื้อเมื่อเกิดความพึงพอใจ ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อบริการการท่องเที่ยว มีดังนี้

1. ปัจจัยภายใน ได้แก่

1.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยว (Tourism Resource) ประเทศไทยเป็นประเทศที่อุดมไปด้วยทรัพยากรการท่องเที่ยว ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งดึงดูดใจให้ผู้เดินทางมาเยือนท้องถิ่นนั้น ๆ อันจะมีสิ่งที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ และสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น รวมทั้งเทศกาลและงานประเพณี

ประจำปี ที่มีอยู่ในท้องถิ่น แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1.1.1 ประเภทธรรมชาติ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามเกิดขึ้นตามธรรมชาติ ได้แก่ ภูเขา น้ำตก ถ้ำน้ำพุร้อน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ สวนสัตว์ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยานทะเล เกาะ สวนรุกขชาติ หาดทราย หาดหิน ทะเลสาบ เขื่อน อ่างเก็บน้ำ แหล่งน้ำ จืด (ห้วย หนองคลอง บึง)

1.1.2 ประเภทประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุ และ ศาสนสถาน เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญในทางประวัติศาสตร์ โบราณคดีหรือศาสนา ได้แก่ โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ พิพิธภัณฑสถาน กำแพงเมือง คูเมือง อนุสาวรีย์ และอนุสรณ์สถาน

1.1.3 ประเภทศิลปวัฒนธรรมประเพณีและกิจกรรม เป็นแหล่งท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่งในลักษณะพิธี งานประเพณี ความเป็นอยู่ วิถีชีวิต (เช่น หมู่บ้านชาวเขา สภาพชีวิตในชนบท) ศูนย์วัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง ไร่ สวน พืช ผัก ผลไม้ และเหมืองแร่

2. ความปลอดภัย (Security) ในการตัดสินใจเลือกจุดหมายการเดินทางท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะคำนึงถึงความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินเป็นประการสำคัญ มาตรการรักษาความปลอดภัยจึงต้องมีประสิทธิภาพและทั่วถึงทุกแหล่งท่องเที่ยว

3. โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructures) ประกอบด้วย สิ่งอำนวยความสะดวกหลัก เช่น ถนน สะพาน สนามบิน สถานีรถไฟ สถานีรถโดยสาร ท่าเรือ ไฟฟ้า น้ำประปา ระบบการสื่อสารที่ทันสมัย เป็นต้น โดยปกติแล้วรัฐจะเป็นผู้ลงทุนจัดโครงสร้างพื้นฐาน เพื่ออำนวยความสะดวกสบายของประชาชนในท้องถิ่น หรือหากเป็นการลงทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ประชาชนในท้องถิ่นก็เป็นผู้ได้รับประโยชน์อย่างถาวร

4. สิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) เป็นสถานที่หรือบริการ ที่ส่วนใหญ่เอกชนจะเป็นผู้จัดหาไว้บริการแก่นักท่องเที่ยวในรูปแบบของการประกอบธุรกิจ แต่ก็มีบริการของรัฐอยู่ในบางส่วนด้วย ดังนี้

4.1 การคมนาคม เมื่อผู้ซื้อเดินทางมาซื้อบริการถึงที่ผลิต การคมนาคมทั้งจากต่างประเทศ และภายในประเทศจะต้องรวดเร็ว และปลอดภัยทั้ง 3 ทาง คือ ทางบกมีถนนที่พาหนะต่าง ๆ ผ่านเข้าออกได้สะดวก หรือมีบริการรถไฟ ทางน้ำ มีท่าเทียบเรือ และอุปกรณ์อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ทางอากาศมีท่าอากาศยานทันสมัย มีสายการบินลงมาก

4.2 พิธีการเข้าเมืองและบริการข่าวสาร มีการผ่อนคลายเป็นระเบียบวิธีการเข้าเมืองให้สะดวกรวดเร็ว มีการให้บริการให้ข่าวสาร บริการจองที่พัก บริการขนส่งผู้ที่พัก เป็นต้น

4.3 ที่พัก มีโรงแรมระดับต่าง ๆ ให้เลือก มีอัตราค่าที่พักเหมาะสมกับคุณภาพสะอาด และมีบริการตามมาตรฐานสากล

4.4 ร้านอาหาร นอกจากจะมีอาหารให้เลือกมากมายหลายชนิดแล้ว จะต้องถูกสุขลักษณะ มีบริการที่สุภาพ มีการกำหนดราคาที่เหมาะสม

4.5 บริการนำเที่ยว มีบริการนำเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยมีมัคคุเทศก์ที่มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีอรรถาธิบายไมตรี และมีความรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว

5. สินค้าของที่ระลึก (Souvenirs) จะต้องมีการควบคุมคุณภาพ กำหนดราคา รวมทั้งส่งเสริมการใช้วัสดุพื้นบ้าน การออกแบบสินค้าให้มีความเป็นเอกลักษณ์ รวมทั้งการบรรจุหีบห่อที่สวยงาม

6. การโฆษณาเผยแพร่ และประชาสัมพันธ์ (Advertising and Public Relation) เป็นปัจจัยสำคัญต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นกรรมวิธีที่จะทำให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จัก และเป็นที่น่าสนใจของนักท่องเที่ยวทั้งจากต่างประเทศ และภายในประเทศ

7. ภาพลักษณ์ (Image) เป็นตัวกำหนดกลุ่มนักท่องเที่ยว หากมีภาพลักษณ์ว่าเป็นดินแดนแห่งความฝันของผู้ชาย นักท่องเที่ยวที่สนใจก็จะกลายเป็นชายรักสนุก จึงควรฟื้นฟูภาพลักษณ์ของประเทศไทยในฐานะแหล่งท่องเที่ยวที่อุดมด้วยมรดกทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมเป็นดินแดนแห่งความเพลิดเพลินในการจับจ่ายทั้งสินค้าพื้นเมือง และปลอดอากรหรือปลอดภาษีจากทางราชการ

2.2 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความคาดหวัง และมีผู้วิจัยหลายท่าน ได้ให้ความหมายแนวคิดทฤษฎี การรับรู้ ดังนี้

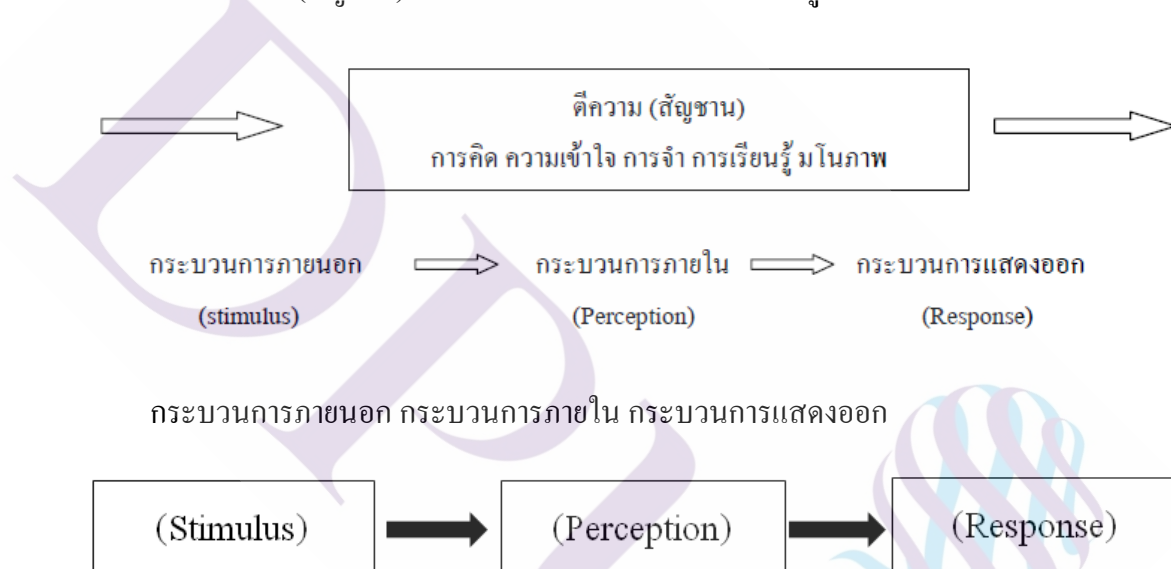
1. ความหมายของการรับรู้

รับรู้ เป็นกระบวนการที่อินทรีย์หรือสิ่งมีชีวิตพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งแวดล้อม โดยผ่านทางประสาทสัมผัส กระบวนการนี้เริ่มต้นจากการที่ข้อมูลข่าวสารสัมผัสจากสิ่งเร้า และจัดระบบสิ่งเร้าใหม่ภายในระบบการคิดในสมอง ทำให้เราทราบว่าสิ่งเร้าหรือสิ่งแวดล้อมที่สัมผัสนั้นคืออะไร มีความหมายอย่างไร มีลักษณะอย่างไร (ซูซีฟ อ่อน โคนสูง, 2518: 90)

วชิระ จินหนองจอก (2556) การรับรู้เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ที่สำคัญของบุคคล เพราะการตอบสนองพฤติกรรมใด ๆ จะขึ้นอยู่กับรับรู้จากสภาพแวดล้อมของตน และ ความสามารถในการแปลความหมายของสภาพนั้น ๆ ดังนั้นการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจึงขึ้นอยู่กับปัจจัยการรับรู้ และสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งปัจจัยการรับรู้ประกอบด้วยประสาทสัมผัสและปัจจัยทางจิต คือ ความรู้เดิม ความต้องการ และเจตคติ เป็นต้น การรับรู้จะประกอบด้วยกระบวนการสามด้าน คือ การรับสัมผัสการแปลความหมายและอารมณ์

สุภัทรา เสงวาณิชย์ (2541: 15) ให้ความหมายของการรับรู้ว่า หมายถึงการสัมผัสที่สามารถสื่อความหมาย เป็นการแปลหรือตีความแห่งการสัมผัสที่ได้รับออกมาเป็นหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมายอันเป็นสิ่งรู้จักและเข้าใจกัน ในการแปลหรือตีความหมายของการสัมผัสนั้นจำเป็นที่จะใช้ประสบการณ์เดิมหรือความชัดเจนแต่หนหลัง แต่หากคนเราไม่มีความรู้เดิมหรือลืมเรื่องนั้น ๆ ไป ก็จะไม่มีการรับรู้สิ่งนั้น ๆ จะมีก็เพียงแต่ที่สัมผัสกับสิ่งเร้าเท่านั้น กระบวนการของการรับรู้จึงหมายถึง กระบวนการที่คาบเกี่ยวระหว่างความรู้สึกความเข้าใจ การคิด การเรียนรู้ การตัดสินใจ และเป็นการแสดงพฤติกรรม ซึ่งสามารถเขียนเป็นแผนภูมิดังนี้

ตารางที่ 2.1 ตีความ (สัญชาตญาณ) การคิด ความเข้าใจ การจำ การเรียนรู้ มโนภาพ

กระบวนการภายนอก กระบวนการภายใน กระบวนการแสดงออก

กรณีการ์ สุวรรณ โศตร (2528: 464 - 468) กล่าวว่า การรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลใช้เลือกจัดประเภท และแปลความหมายของสิ่งเร้าจากสิ่งแวดล้อมที่มากระตุ้นประสาทรับสัมผัส และพาดพิงข้อมูลที่แปลนี้ไปสู่การกระทำที่มีความหมาย ดังนั้นพฤติกรรมของบุคคลจะตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ได้รับอย่างไร ขึ้นอยู่กับผลการทำงานของกระบวนการรับรู้นี้ และยังกล่าวอีกว่าการรับรู้ ทำให้บุคคลตระหนักถึงตนเอง บุคคลอื่น สิ่งของ และเหตุการณ์ในสิ่งแวดล้อมในโลกแห่งความเป็นจริง การรับรู้ให้ความหมายหรือความสำคัญต่อบุคคลนั้น และมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมออกแต่ละบุคคล มีการรับรู้ต่อสิ่งเร้าในสถานการณ์เดียวกันได้แตกต่างกันไปตามประสบการณ์ กาลเวลา ความสนใจ ความต้องการ สภาวะอารมณ์ เป้าหมาย สถานภาพ บทบาทของตนในครอบครัว โลกของงาน และสันตนาการส่วนบุคคล การรับรู้และการแปลความหมายของ

สิ่งเร้าขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น ความตั้งใจ ความสนใจ ความรู้ ความจำ ประสบการณ์ สภาพอารมณ์ ความคาดหวัง ความเชื่อ ทักษะสติ สติปัญญา จิตสำนึก วุฒิภาวะ และสัมพันธภาพกับผู้อื่น

Linze และ Tomson (1975) (อ้างถึงใน ประภาเพ็ญ สุวรรณ และสวิง สุวรรณ, 2534: 33) กล่าวว่า การรับรู้ คือ กระบวนการทางจิตวิทยาพื้นฐานของบุคคล เพราะถ้าปราศจากการรับรู้แล้ว บุคคลไม่มีความจำ ความคิด หรือการเรียนรู้ การรับรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้น ประกอบด้วย ขั้นตอนคือ เมื่อบุคคลรับพลังจากสิ่งเร้าซึ่งจะเร้าประสาทสัมผัส แล้วประสาทสัมผัสจะส่งรหัสพลังงานผ่านเส้นประสาท และเส้นประสาทจะสร้างข้อมูลต่อไปยังสมอง ซึ่งขั้นสุดท้ายของกระบวนการจะเป็นการรับรู้เกี่ยวกับสิ่งเร้านั้น ๆ

Schiffman และ Kanuk (1987) การรับรู้ คือ กระบวนการที่บุคคลแต่ละคนมีการเลือก การประมวลผลและการตีความเกี่ยวกับตัวกระตุ้นออกมา ให้ความหมายและได้ภาพของโลกที่มี กานดา จันทร์เข้ม (2556) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ ว่าหมายถึง การรับสัมผัสสิ่งเร้า แล้วแปลความหมายได้ การที่บุคคลจะแสดงออกต่อบุคคลอื่นเช่นใด การรับรู้เข้ามามีอิทธิพลอย่างมาก กล่าวคือ บุคคลจะมีพฤติกรรมตอบโต้ต่อผู้อื่นเช่นใด อิทธิพลของการรับรู้จะเป็นส่วนสำคัญ ประการหนึ่งที่ส่งผลให้เราเลือกแสดงพฤติกรรมออกมาแตกต่างกัน เช่น ลูกน้องคนสนิททำงานส่งไม่ทันเวลา ก็อาจต่อว่าเล็กน้อย แต่หากลูกน้องที่มีปัญหาทำงาน เสร็จไม่ทันเวลา พฤติกรรมการตำหนิอาจแตกต่างกันไปจากคนแรก หรือหัวหน้างานที่เรารักสั่งงานเราจะทำงานด้วยความเต็มใจ แต่ในขณะที่เดียวกันหัวหน้างานที่เราไม่ชอบหน้าสั่งงานเราอาจทำงานพอให้เสร็จไปเท่านั้น เป็นต้น ดังนั้นการที่บุคคลจะมีพฤติกรรมตอบสนองอย่างไร จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะท่าทางของบุคคลนั้น แต่ขึ้นอยู่กับ การรับรู้บุคคลอื่นอย่างไร

Sheldon and Dominic (1992) กล่าวว่า แนวทางการรับรู้ความเสี่ยงของบุคคลในทัศนะทางจิตวิทยา เน้นความสำคัญการยอมรับของแต่ละบุคคลนี้ถึงบุคคลที่ให้โอกาสความน่าจะเป็น การคาดการณ์และการประเมินความเสี่ยงของแต่ละบุคคล

อุบลวรรณ ภาวนันท์ และคณะผู้เขียน (2554) ให้ความหมาย การรู้สึกและการรับรู้ คือ การที่อวัยวะรับความรู้สึกมีหน้าที่รับรู้ข้อมูลที่ถูกรอบ ๆ ตัวเรา ส่งผ่านเส้นประสาทขึ้นสู่สมอง ข้อมูลจะอยู่ในรูปของพลังงานต่าง ๆ เช่น ความร้อน แสง เสียง ฯลฯ อวัยวะรับความรู้สึกแต่ละชนิด จะรับพลังงานได้เฉพาะเช่น ตารับแสง หูรับเสียง ผิวหนังรับอุณหภูมิ สัมผัส ฯลฯ ข้อมูลที่แปลพลังงานมาเป็นกระแสประสาทเดินทางสู่สมองจะเกิดความรู้สึก เช่น มองเห็น ได้ยิน นั่นคือ การรับรู้จึงเป็นขบวนการรับรู้

Schmenhorn, Hunt and Bsborn (1982) ได้กล่าวถึง การรับรู้เป็นกระบวนการทางจิตวิทยาในด้านการตีความสิ่งเร้าที่สัมผัสต่าง ๆ เพื่อสร้างประสบการณ์ที่มีความสำคัญสำหรับผู้รับรู้เมื่อบุคคลได้รับสิ่งเร้าก็จะประมวลผลสิ่งรับรู้นั้นเป็นประสบการณ์ที่มีความหมายเฉพาะตน

Kast and Rosenzweig (1985) ได้ให้ความหมายว่า การรับรู้เป็นการแปลความหมายจากสิ่งเร้า และการตอบสนองของร่างกายของตนต่อสิ่งเร้า จะแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันแต่ละบุคคลจะเลือกรับรู้ข้อมูลที่ตรงกับความต้องการและความพอใจ ค่านิยม ความคาดหวังและปัจจัยอื่น ๆ

Hargie (1986) ได้ให้ความหมายการรับรู้มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้ถ้าหากนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจในตัวเจ้าบ้าน จะทำให้นักท่องเที่ยวมีการรับรู้ในเชิงบวกเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจะทำให้ยอมรับกันระหว่างนักท่องเที่ยวกับเจ้าบ้าน

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2535) ให้ความหมายว่า การรับรู้ คือ ขบวนการแปลความหมายของสิ่งเร้าที่มากระทบกับประสาทสัมผัสต่าง ๆ ของเรา และการแปลความหมายเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในอดีตของเราและสภาพจิตใจปัจจุบันเป็นการสร้างความหมายเกี่ยวกับโลกภายนอกให้

Samovar and Porter (1991) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่ากระบวนการที่เกิดจากสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่ถูกคัดเลือกจากสิ่งเร้าภายนอกและถูกแปลความหมายให้เป็นประสบการณ์ภายในซึ่งเป็นการตีความของความรู้สึกของแต่ละบุคคล

Mitchell (1978) ได้ให้ความหมายว่า การรับรู้เป็นกระบวนการที่สร้างประสบการณ์ที่คนเราได้รับมามีลักษณะเป็นรูปเป็นร่างขึ้น

Cole and Scribner (1974) ให้ความหมายว่า การรับรู้คือความทรงจำและความคิดมีการพัฒนาขึ้นเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการเรียนรู้ระเบียบสังคมและไม่สามารถแยกออกจากกันกับความสัมพันธ์ทางสังคม

Bernstein (1999) ให้ความหมายว่า การรับรู้คือกระบวนการที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่สิ่งเร้ากระตุ้นความรู้สึก และถูกตีความเป็นสิ่งที่มีความหมายโดยใช้ความรู้ที่ที่เป็นประสบการณ์และความเข้าใจของแต่ละบุคคลการรับรู้เป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ ดังนั้นถ้าขาดการเรียนรู้หรือประสบการณ์จะเป็นเพียงการสัมผัสเท่านั้น การรับรู้ คือ ต้องเกิดจากประสบการณ์จริง

เทพพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ (2540) ให้ความหมายว่า การรับรู้ คือ กระบวนการในการเลือกรับการจัดระเบียบและการแปลความหมายของสิ่งเร้าที่บุคคลพบเห็น หรือมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องด้วยในสิ่งแวดล้อมหนึ่ง ๆ

กรองแก้ว อยู่สุข (2543) ให้ความหมายของการรับรู้ว่า การรับรู้ คือ กระบวนการที่แต่ละคนรวบรวมจัดและทำความเข้าใจต่อสิ่งที่เขามองเห็น ได้ยินหรือรู้สึก ซึ่งในความเป็นจริงแล้วจะให้ทุกคนมองสิ่งเดียวกันแล้วคิดและเข้าใจไปในแนวเดียวกันย่อมเป็นไปได้

ลักษณะ สิริวัฒน์ (2549) ให้ความหมายการรับรู้ หมายถึง การเกิดสัมผัสอย่างมีความหมายและเป็นประสาทสัมผัสเกิดการสัมผัสขึ้น และตีความแห่งการสัมผัสได้รับออกมาเป็นสิ่งที่สิ่งใดที่มีความหมายอันเป็นสิ่งที่รู้จักและเข้าใจกัน และในการแปลความหมายของการสัมผัสนั้นจำเป็นที่อินทรีย์จะต้องใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม ดังนั้นหากคนเราไม่มีความรู้เดิมหรือเดิมเรื่องนั้น ๆ ไปก็จะไม่มีการรับรู้ในสิ่งนั้น ๆ แต่จะเกิดเฉพาะการสัมผัสกับสิ่งเร้าเท่านั้น

Held and Hein (1963) กล่าวว่า กระบวนการรับรู้ และการตีความเป็นกระบวนการความรู้สึกรวม และเกิดจากสิ่งเร้าต่าง ๆ โดยมีอิทธิพลจากประสบการณ์เดิมที่มีอยู่แล้ว การยอมรับสิ่งเร้าของแต่ละบุคคลที่ต้องประเมินความเล็งจึงต่างกัน

วารานุ สันติภูต (2546: 84) ให้ความหมาย การรับรู้ว่า หมายถึง กระบวนการที่อินทรีย์หรือสิ่งมีชีวิตพยายามทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อมโดยผ่านทางประสาทสัมผัส กระบวนการนี้เริ่มต้นจากการใช้อวัยวะสัมผัสจากสิ่งเร้าและจัดระบบสิ่งเร้าใหม่ภายในระบบการคิดในสมอง จากนั้นจะแปลสิ่งเร้าที่รับสัมผัสว่าสิ่งเร้านั้นคืออะไร ขึ้นแปลความหมายนี้เป็นขั้นที่มีการใช้ประสบการณ์เก่าเป็นพื้นฐานของการแปลความหมาย

สุริโย ชัยโสภณ (2549) ให้ความหมาย การรับรู้ว่า กระบวนการแปลความหมายของสมองของคนเรานี้มีสิ่งเร้ามากระทบจากการสัมผัสของร่างกาย ซึ่งจะแสดงออกเป็นพฤติกรรม หรือทัศนคติ ทั้งนี้ต้องอาศัยประสบการณ์เดิม หรือการเรียนรู้ หรือความคิดในการตีความนั้น ๆ

จากความหมายข้างต้น อาจสรุปความหมายของการรับรู้ได้ว่า การรับรู้เป็นกระบวนการที่อยู่ภายในจิตใจของมนุษย์ โดยมีความเข้าใจความรู้สึกรวมที่นึกคิดที่อยู่ภายในจิตใจของตนเอง โดยมีตัวแปลที่จะทำให้การรับรู้เปลี่ยนไปที่เกิดจากองค์ประกอบภายนอก สังคมและวัฒนธรรมที่มีประสบการณ์เป็นตัวชี้ทางของการรับรู้

2. ลักษณะของการรับรู้

สมฤดี วิเศษเวทย์ (2536: 49 – 50) ได้กล่าวถึง ลักษณะของการรับรู้เท่าที่ปรากฏและพอจะรวบรวมได้ มีดังนี้

1. การรับรู้เป็นสิ่งที่ต้องอาศัยจิตจึงจะเกิดขึ้นได้ ถ้าปราศจากจิตการรับรู้จะมีไม่ได้
2. การรับรู้คือการรับรู้ข้อมูลบางอย่างเข้ามาไว้ในใจ รอยประทับเป็นการรับรู้ที่จิตทำหน้าที่เป็นเพียงตัวรับ คือยอมให้ข้อมูลบางอย่างผ่านเข้ามาทางประสาทสัมผัสและไม่มีอำนาจที่จะสร้างข้อมูลเอง

3. การรับรู้แต่ละครั้งเกิดขึ้นแล้วก็สิ้นสุด มีลักษณะเป็นการเกิดดับ ๆ ไม่คงที่ และติดต่อกันเป็นกระบวนการต่อเนื่องที่ไม่ใช่หนึ่งเดียวตลอด ระหว่างการรับรู้แต่ละครั้งมีช่องว่างไม่ได้เชื่อมต่อกัน

4. การรับรู้แต่ละครั้งมีลักษณะเฉพาะของตัวเอง จำกัดอยู่ภายในขอบเขตของตัวเอง โดยไม่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ครั้งอื่น ดังนั้น จึงเป็นอิสระไม่ผูกพันกันและแยกออกจากกันได้อย่างเด็ดขาดกับการรับรู้ครั้งต่อไป

3. กระบวนการของการรับรู้

เป็นกระบวนการที่คาบเกี่ยวกันระหว่างเรื่องความเข้าใจ การคิด การรู้สึก (Sensing) ความจำ (Memory) การเรียนรู้ (Learning) และการตัดสินใจ (Decision making) สิ่งเร้าไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานการณ์ มาเร้าอินทรีย์ ทำให้เกิดการสัมผัส (Sensation) และเมื่อเกิดการสัมผัสบุคคลจะเกิดมีอาการแปลการสัมผัสและมีเจตนา (Conation) ที่จะแปลสัมผัสนั้น การแปลสัมผัสจะเกิดขึ้นในสมองทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น การที่เราได้ยินเสียงดัง บิ่ง บิ่ง ๆ สมองจะแปลเสียงดังบิ่ง บิ่ง โดยเปรียบเทียบกับเสียงที่เคยได้ยินว่าเป็นเสียงของอะไร เสียงปิ่น เสียงระเบิด เสียงพลุ เสียงประทัด เสียงของท่อไอเสียรถ เสียงเครื่องยนต์ระเบิด หรือเสียงอะไร ในขณะที่เปรียบเทียบจิตต้องมีเจตนาป้อนอยู่ ทำให้เกิดแปลความหมายและต่อไปก็รู้ว่าเสียงที่ได้นั้นคือเสียงอะไร อาจเป็นเสียงปิ่น เพราะบุคคลจะแปลความหมายได้ ถ้าบุคคลเคยมีประสบการณ์ในเสียงปิ่นมาก่อน และอาจแปลได้ว่าปิ่นที่ดังเป็นปิ่นชนิดใดถ้าเขาเป็นตำรวจ จากตัวอย่างข้างต้นนี้อาจสรุปได้ว่า กระบวนการรับรู้จะต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ Novabizz.com(2540)

1. มีสิ่งเร้า (Stimulus) ที่จะทำให้เกิดการรับรู้ เช่น สถานการณ์ เหตุการณ์ สิ่งแวดล้อมรอบกายที่เป็นคน สัตว์ และสิ่งของ เป็นสิ่งที่มากระทบหรือ สร้างให้เกิดการรับรู้

2. ประสาทสัมผัส (Sense Organs) ที่ทำให้เกิดความรู้สึกสัมผัส เช่น ตาหู จมูกได้กลิ่น ลิ้นรู้รส และผิวหนังรู้ร้อนหนาว หรืออาจทำให้เกิดความเจ็บปวด ประสาทสัมผัสจะมีกับสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิด

3. ประสบการณ์ หรือความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเร้าที่เราสัมผัส การรับรู้ หรือสิ่งที่เคยพบเจอมาในอดีตกลายมาเป็นประสบการณ์ทำให้เป็นสิ่งที่ร่วมคิดในการรับรู้

4. การแปลความหมายของสิ่งที่เราสัมผัส สิ่งที่เคยพบเห็นมาแล้วย่อมจะอยู่ในความทรงจำของสมอง เมื่อบุคคลได้รับสิ่งเร้าสมองก็จะทำหน้าที่ทบทวนกับความรู้ที่มีอยู่เดิมว่า สิ่งเร้านั้นคืออะไร

เมื่อมนุษย์เรารู้จักเร้าโดยสิ่งแวดล้อมก็จะเกิดความรู้สึกจากการสัมผัส (Sensation) โดยอาศัยอวัยวะสัมผัสทั้ง 5 คือ ตาทำหน้าที่ดูคือมองเห็น หูทำหน้าที่ฟังคือได้ยิน ลิ้นทำหน้าที่รู้รส จมูก

ทำหน้าที่ตามคือ ใดก็เดิน ผิดหนึ่งทำหน้าที่สัมผัสคือรู้สึกได้อย่างถูกต้อง กระบวนการรับรู้ก็สมบูรณ์ แต่จริง ๆ แล้วยังมีการสัมผัสภายในอีก 3 อย่างด้วยที่จะช่วยให้เราสัมผัสสิ่งต่าง ๆ

4. ตัวแปรที่มีต่อการรับรู้

1. ตัวแปรความต้องการและแรงจูงใจ (Need and Motivation Factor) เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้อีกประการหนึ่ง คือ ความต้องการและแรงจูงใจ คนเรามักจะเลือกให้ความสำคัญต่อสิ่งเร้าที่เกี่ยวกับแรงจูงใจหรือความต้องการของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสิ่งที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

2. ตัวแปรประสบการณ์เดิม (Early Experience) เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่มีผลต่อการตีความหมายของสิ่งที่เรารับรู้ คือ ประสบการณ์เดิมและสิ่งเร้าที่เราสนใจอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีต่อการรับรู้

5. ลำดับขั้นของกระบวนการรับรู้

การรับรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องเป็นไปตามขั้นตอนของกระบวนการดังนี้

ขั้นที่ 1 สิ่งเร้า (Stimulus) มากระทบอวัยวะสัมผัสของอินทรีย์

ขั้นที่ 2 กระแสประสาทสัมผัสวิ่งไปยังระบบประสาทส่วนกลางซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่สมองเพื่อสั่งการ จึงทำให้เกิดการรับรู้ (Perception) ขึ้นในสมอง สมองก็จะรับรู้การกระทบต่าง ๆ

ขั้นที่ 3 สมองแปลความหมายออกมาเป็นความรู้ความเข้าใจโดยอาศัยความรู้เดิม ประสบการณ์เดิม ความจำเจตคติ ความต้องการ บุคลิกภาพ เซวรณ์ปัญญา ทำให้เกิดการตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่งคือการรับรู้ (Perception)

6. กลไกของการรับรู้

กลไกการรับรู้เกิดขึ้นจากทั้งสิ่งเร้าภายนอกและภายในอินทรีย์มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม อวัยวะรับสัมผัส (Sensory organ) เป็นเครื่องรับสิ่งเร้าของมนุษย์ ส่วนที่รับความรู้สึกของอวัยวะรับสัมผัสอาจอยู่ลึกเข้าไปข้างในซึ่งมองจากภายนอกไม่เห็น อวัยวะรับสัมผัสแต่ละอย่างมีประสาทรับสัมผัส (Sensory nerve) ช่วยเชื่อมอวัยวะรับสัมผัสกับเขตแดนการรับสัมผัสต่าง ๆ ที่สมอง และส่งผ่านประสาทมอเตอร์ (Motor nerve) ไปสู่อวัยวะมอเตอร์ (Motor organ) ซึ่งประกอบไปด้วยกล้ามเนื้อและต่อมต่าง ๆ ทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองของอวัยวะมอเตอร์ และจะออกมาในรูปใดขึ้นอยู่กับ การบังคับบัญชาของระบบประสาท ส่วนสาเหตุที่มนุษย์เราสามารถไวต่อความรู้สึกก็เพราะเซลล์ประสาทของประสาทรับสัมผัสแบ่งแยกแตกออกเป็นกิ่งก้านแผ่ไปติดต่อกับอวัยวะรับสัมผัส และที่อวัยวะรับสัมผัสมีเซลล์รับสัมผัสที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวจึงสามารถทำให้มนุษย์รับสัมผัสได้

จิตใจติดต่อกับโลกภายนอกได้โดยการสัมผัส คนตาบอดเมื่ออธิบายให้ฟังว่าสีแดง สีเขียวเป็นอย่างไร เขาก็จะเข้าใจให้ถูกต้องไม่ได้เลย เพราะเรื่องสีจะต้องรู้ด้วยตา เครื่องมือสัมผัส อย่างหนึ่งก็ทำหน้าที่อย่างหนึ่ง คนหูหนวกย่อมไม่รู้ลึกถึงลีลาความไพเราะของเสียงเพลง ดังนั้นการสอนจึงเน้นว่า “ให้สอนโดยทางสัมผัส” การรับรู้ นับว่าเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ การรับรู้ที่ถูกต้องจึงจะส่งผลให้ได้รับความรู้ที่ถูกต้อง นักเรียนต้องได้การรับรู้ที่ถูกต้องมีฉะนั้นความรู้ที่รับไปก็ผิดพลาด

มนุษย์ย่อมมีพฤติกรรมสนองตอบสิ่งแวดล้อมกระบวนการของการรับรู้เป็นสิ่งแรกที่มนุษย์สนองตอบต่อสิ่งแวดล้อมและระบบประสาท อวัยวะสัมผัสเป็นปัจจัยสำคัญของกระบวนการรับรู้ต้องมีความสมบูรณ์จึงจะสามารถรับรู้สิ่งเร้าได้ดี เพราะอวัยวะสัมผัสรับสิ่งเร้าที่มากกระทบประสาทรับสัมผัสส่งกระแสประสาทไปยังสมองเพื่อให้สมองแปลความหมายออกมาเกิดเป็นการรับรู้ และอวัยวะสัมผัสของมนุษย์มีขีดความสามารถจำกัด กลิ่นอ่อนเกินไป เสียงเบาเกินไป แสงน้อยเกินไป ย่อมจะรับสัมผัสไม่ได้ ดังนั้นประเภท ขนาด คุณภาพของสิ่งเร้าจึงมีผลต่อการรับรู้และการตอบสนอง สิ่งเร้าบางประเภทไม่สามารถกระตุ้นอวัยวะสัมผัสของเราได้ เช่น คลื่นวิทยุ

7. องค์ประกอบของการรับรู้

การรับรู้จะเกิดขึ้นได้นั้นจะต้องมีองค์ประกอบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

1. สิ่งเร้า ได้แก่ วัตถุ แสง เสียง กลิ่น รสต่าง ๆ
 2. อวัยวะรับสัมผัส ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น ผิวหนัง ถ้าไม่สมบูรณ์จะทำให้สูญเสียการรับรู้ได้
 3. ประสาทในการรับสัมผัสเป็นตัวกลางส่งกระแสประสาทจากอวัยวะรับสัมผัสไปยังสมองส่วนกลางเพื่อการแปลความต่อไป
 4. ประสบการณ์เดิม การรู้จัก การจำได้ ทำให้การรับรู้ได้ดีขึ้น
 5. ค่านิยม ทัศนคติ
 6. ความใส่ใจ ความตั้งใจ
 7. สภาพจิตใจ อารมณ์ เช่น การคาดหวัง ความดีใจ เสียใจ
 8. การจัดระบบการรับรู้
- มนุษย์เมื่อพบสิ่งเร้าไม่ได้รับรู้ตามที่สิ่งเร้าปรากฏแต่นำมาจัดระบบตามหลัก ดังนี้
1. หลักแห่งความคล้ายคลึง (Principle of similarity) สิ่งเร้าใดที่มีความคล้ายหรือมีความเหมือนซึ่งมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันจะรับรู้ว่าเป็นพวกเดียวกัน

2. หลักแห่งความใกล้ชิด (Principle of proximity) สิ่งเร้าที่มีความใกล้กันจะรับรู้ว่าเป็นพวกเดียวกัน

3. หลักแห่งความสมบูรณ์ (Principle of closure) เป็นการรับรู้สิ่งที่ไม่สมบูรณ์ให้สมบูรณ์ขึ้น

9. ความคงที่ของการรับรู้ (Perceptual constancy) ความคงที่ในการรับรู้มี 3 ประการ ได้แก่

1. การคงที่ของขนาด
2. การคงที่ของรูปแบบ รูปทรง
3. การคงที่ของสีและแสงสว่าง

การรับรู้ที่ผิดพลาดแม้ว่ามนุษย์มีอายุวัยรับรู้สัมผัสถึง 5 ประเภทแต่มนุษย์ก็ยังสามารถรับรู้ผิดพลาดได้ เช่น ภาพลวงตา การรับฟังความบอกเล่า ทำให้เรื่องบิดเบือนไป การมีประสบการณ์และค่านิยมที่แตกต่างกัน ดังนั้นการรับรู้ถ้าจะให้ถูกต้องรับรู้โดยผ่านประสาทสัมผัสหลายทาง และผ่านกระบวนการคิดไตร่ตรองให้มากขึ้น

10. ปัจจัยที่ทำให้เกิดการรับรู้ข่าวสาร

การรับรู้ข่าวสารนั้นมีปัจจัยที่ทำให้เกิดจากปัจจัยพื้นฐาน 2 ประการ คือ

1. ภูมิหลังหรือปัจจัยทางสังคม เนื่องจากบุคคลที่มาจากสถานะแวดล้อมทางสังคมที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ย่อมทำให้มอง หรือยอมรับประเด็นที่ได้รับการสื่อสารมาแตกต่างกันไปด้วยปัจจัยแวดล้อมทางสังคมที่สำคัญ ได้แก่

1.1 บรรทัดฐาน หรือปทัสฐาน (Norms) ซึ่งเป็นแบบแผนของชีวิตที่เป็นปกติของสังคมนั้น ๆ โดยมีสภาพเป็นสถาบันที่ควบคุมความนึกคิดและพฤติกรรมของสมาชิกของประชาคมนั้น ๆ

1.2 ค่านิยม (Values) เป็นลักษณะของแบบแผนชีวิตที่เห็นพ้องกันในขณะหนึ่งของสังคม ซึ่งอาจกินระยะเวลาสั้น หรือนานก็ได้ซึ่งค่านิยมเป็นสิ่งที่ได้รับอิทธิพลหรือการลอกเลียนแบบได้อาจนำมาจากครอบครัวหรือคนที่ตนชื่นชอบ โดยทั้งนี้ค่านิยมที่ถูกยอมรับร่วมกันของคนส่วนใหญ่อย่างยาวนานถูกพัฒนาไปเป็นบรรทัดฐานต่อไปก็ได้

2. ภูมิหลังหรือปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งจำแนกได้เป็น 2 ประการ คือ

2.1 อุปนิสัย (Habits) อุปนิสัยมีลักษณะคล้ายกับบรรทัดฐานเป็นการแสดงของบุคคลที่มีการแสดงออกเป็นนิสัยที่แตกต่างกันอยู่ที่ความเป็นอยู่ หรือครอบครัวที่มีการอบรมและสั่งสอนก็จะแสดงออกมาเป็นอุปนิสัย

2.2 บุคลิกภาพ (Personality) บุคลิกภาพมีลักษณะคล้ายกับบรรทัดฐานโดยทั้งอุปนิสัยและบุคลิกภาพเป็นเพียงแคในระดับปัจเจกชนเท่านั้น ไม่ได้อยู่ในระดับชุมชน หรือสังคมเหมือน

ภูมิหลัง หรือปัจจัยทางสังคมตามข้อ 1 โดยรากฐานที่ทำให้อุปนิสัยและบุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงมีอยู่ 3 ประการ

2.2.1 ภูมิหลังทางประชากร (Demographics) เช่น เพศ วัย และสถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม เป็นต้น

2.2.2 ภูมิหลังจากจิตวิทยา (Psychographics) หรือในบางครั้งจะเรียกว่าท่วงท่าทำนองชีวิต (Live styles) ซึ่งในที่นี้รวมถึงกมลนิสัยด้วย (Personality traits) เช่น การชอบเลี้ยงการวิตกกังวล และความละเอียดลออ เป็นต้น

2.2.3 ภูมิหลังในการเปิดรับสื่อ ในส่วนนี้เป็นส่วนสำคัญในการสื่อสาร เพราะจะเป็นปัจจัยเบื้องต้นเพื่อติดตามผลของการเปิดรับสื่อ ซึ่งแตกต่างกัน เนื่องจากนิสัยในการเปิดรับสื่อที่ไม่เหมือนกัน เช่น อัตราความถี่ ช่วงเวลาที่เปิดรับ ความยาวที่รับสารในแต่ละครั้ง ประเภทของสารที่ชอบเปิดรับจากสื่อแต่ละประเภท และสมาธิ เป็นต้น

11. ความผิดพลาดของการรับรู้

การรับรู้ผิดพลาด เกิดขึ้นได้จากสาเหตุหลายประการ สุทธิกาญจน์ แก้วคงบุญ(2553) เช่น

1. เนื่องจากสภาวะบางประการของสิ่งเร้า คนปกติอาจรับรู้ผิดพลาดเพราะภาวะของสิ่งเร้าหรือเนื่องจากคุณสมบัติของสิ่งเร้า หรือส่วนประกอบที่แตกต่าง หรือความเชื่อที่บุคคล มีต่อการรับรู้ภาพมายา หรือทัศนมายา หรือภาพลวงตา (Illusion) คือ ภาพที่มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งทำให้การรับรู้ของเราเบี่ยงเบน หรือผิดพลาดไปจากความจริงการเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใด (Embedded ness) คือ การต่อเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไป ทำให้ภาพที่มองเห็นผิดไปความเป็นจริงขนาดสัมพัทธ์ (Relative size) หรือขนาดเปรียบเทียบ (Size contrasts) การตัดสินขนาดอาจผิดไปจากความเป็นจริงได้ เนื่องจากตำแหน่งเปรียบเทียบของสิ่งเร้านั้น ๆ ซึ่งแท้จริงสิ่งเร้านั้นมีขนาดเหมือนและเท่ากัน แต่ถ้าสิ่งเร้านั้นอยู่ในตำแหน่ง ที่มีสิ่งแวดล้อมที่ต่างกัน หรืออยู่ใกล้ไกลสิ่งแวดล้อมที่ต่างกันก็จะเกิดภาพลวงตาขึ้นได้ การเกิดมุมหรือการตัดกันของเส้นตรง (Angle of interesting lines) จากการประสานกันและการตัดกันของเส้นตรง จะทำให้เกิดภาพลวงตาขึ้นได้ ทำให้การรับรู้ผิดจากความเป็นจริงไป

2. ความเชื่อที่ผิด ๆ (Delusions) ต้นเหตุของผลการรับรู้มีสิ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด โดยสมองนำเอาประสบการณ์การรับรู้มาจากการฟังหรือการบอกต่อทำให้เกิดสิ่งหนึ่งที่เรียกว่าความเชื่อ หรือเกิดจากการบอกต่อจากคนที่เชื่อใจทำให้เก็บเอาความเชื่อนั้นมาเป็นบรรทัดฐานในการตัดสินใจ โดยไม่รับเอาความจริงที่เกิดขึ้นใหม่แต่เอาความเคยชินจากความเชื่อผิด ๆ มาเป็นส่วนในการตัดสินใจทำให้เกิดข้อผิดพลาดมากมาย

3. ความไม่สมบูรณ์ของประสาทและอวัยวะสัมผัส ภาวะของอินทรีย์ของผู้รับรู้ผิดไป เช่น กินเหล้า กินยาบางอย่างเข้าไป จะเกิดความผิดพลาดของการรับรู้ การรับรู้เช่นนี้ เรียกว่า

Hallucination ประสาทสัมผัสไม่ดี คนชราตาฝ้าฟาง คนชราตาฝ้าฟาง คนกินหมากสูบบุหรี่ปริมาณมาก
 เปรี้ยวจัด เค็มจัดก็ยิ่งรู้สึกว่ารสไม่เข้มข้น สรุปได้ว่า อายุ สารเคมี และความเหนื่อยล้า (fatigue) มีผล
 ต่อการรับรู้ ความพิการ เช่น หูตึง ตาบอดสี มีผลให้รับรู้ ผิดพลาด

4. อุปทานของตนเอง เช่น ไปป่าล่าสัตว์เห็นคนตะกุ่ม ๆ นึกว่ากึ่ง เอาปืน ยิง โป้ง เป็น
 การคิดภาพไปเอง หรือคาดคะเนไปเองจากความรู้สึกนึกคิดภายในทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการรับรู้

5. การแปลสัมผัสผิด เพราะประสบการณ์น้อยมีความรู้ไม่พอ เช่น เด็กเห็นแพะบอกว่า
 แกะ เพราะแปลสัมผัสไม่ถูก ไม่เห็นความแตกต่าง ระหว่างแพะกับแกะ บางคนคิดว่าแมงป่องเป็น
 ตั๊กแตนจึงจับเล่น คนนอกเมืองเห็นบุรุษไปรษณีย์ก็คิดว่าเป็นตำรวจซึ่งการแปลความหมายผิดจะ
 เกิดกับเด็ก และคนที่พบเจอสิ่งแปลกใหม่ เป็นต้น

6. บุคลิกภาพอุปนิสัย และเจตคติ (Attitude) คนมองโลกในแง่ดี มักเห็นส่วนดีของ
 สิ่งเร้ามากกว่าที่จะมองเห็นส่วนเสียของมัน แต่คนที่มองโลกในแง่ร้ายมักมองไม่เห็นส่วนดี ถ้าเรามี
 เจตคติไม่ดีต่อหัวหน้า เขาพูดดั่งที่ว่าดู ถ้าเรามีเจตคติที่ดี เราก็มองว่าพูดดั่งฟังซัดดี

7. ความต้องการ คนที่มีความต้องการแตกต่างกัน ถ้าถูกเร้าด้วยสิ่งเร้าเดียวกันก็อาจเกิด
 การรับรู้ต่างกัน คนที่กำลังหิวกับ คนที่กำลังอิ่ม จะมีการรับรู้ต่อร้านอาหารต่างกัน คนที่กำลังหางาน
 ทำจะเงี่ยหูฟัง เมื่อได้ยินข่าวว่าที่ไหนรับเข้าทำงาน

8. อารมณ์ เป็นตัวแปรทำให้การรับรู้ผิดพลาดได้ ขณะอารมณ์เสียใครมาพูดจาติดต่อ
 อะไรด้วย อาจไม่รับรู้ หรือรับรู้ไปทางลบ แต่ถ้าอารมณ์ดี อะไร ๆ ก็รับรู้ไปในทางดีหมด

9. ความใส่ใจ (Attention) คือ ความตั้งใจเลือกค้นหาหรือรับรู้เฉพาะสิ่งที่ตรงกับความ
 ต้องการหรือความสนใจของเรา ครูพละเวลาอ่าน หนังสือพิมพ์ มักค้นหาข่าวเกี่ยวกับกีฬา ครู
 ประวัติศาสตร์ชอบอ่านเหตุการณ์ปัจจุบัน นักเรียนมักจะอ่าน และจำตรงที่ครูบอกว่า จะออกสอบ
 มากกว่าที่อื่นและจะจำได้ดีเมื่ออ่านตอนใกล้ ๆ จะสอบ ในกลุ่มคนมากมายเรามักจะมองหาและเห็น
 แต่พรรคพวกของตน

10. วัฒนธรรม เป็นกรอบของการอ้างอิง (Frames of reference) ในยุโรปกับในเมืองไทย
 รับรู้เรื่องการหย่าร้าง กอดจูบในที่ สาธารณะแตกต่างกัน ไทยมีความเชื่อว่าการแสดงการกอดจูบใน
 ที่สาธารณะเป็นสิ่งที่น่าอายไม่ควรแสดงออกในที่สาธารณะแต่ในมุมมองของต่างชาติมันคือ การ
 ทักทายและแสดงความยินดี

11. มองในแง่มุมมอง ทิศทางของการรับรู้ มองจากกันคนละด้านก็สามารถรับรู้ที่
 ไม่เหมือนกัน บรรยากาศต่างกัน เช่น ในบรรยากาศที่มีเมฆหมอกก็ไม่สามารถมองในจุดเดียวกันที่
 มีแสงสว่างเพียงพอที่จะทำให้มุมมองในการเห็นต่างกันออกไป

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความเสี่ยง

ความหมายของความเสี่ยง

ประเสริฐ อัครประดมพงศ์และคณะ (2547: 4) กล่าวว่าไว้ว่า ความเสี่ยงหมายถึง โอกาสหรือเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ที่จะส่งผลกระทบต่อทำให้วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายเบี่ยงเบนไป

วุฒิพันธ์ สันติมิตร (2555) ความเสี่ยง หมายถึง เหตุการณ์ การกระทำใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่ไม่แน่นอน และจะส่งผลกระทบต่อ หรือสร้างความเสียหาย หรือให้ไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรได้ ดังนั้นในแต่ละองค์กรจึงควรให้ความสำคัญต่อการจัดการหรือการบริหารความเสี่ยงเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร ที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ความล้มเหลว หรือลดโอกาสที่จะบรรลุความสำเร็จต่อการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ทั้งในระดับองค์กร ระดับหน่วยงานและระดับบุคคลได้ ดังนั้นความเสี่ยงทางการท่องเที่ยว จึงหมายถึงเหตุการณ์ หรือการกระทำใด ๆ ที่ก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งอาจก่อให้เกิดสิ่งเลวร้ายที่ส่งผลกระทบต่อที่เป็นผลทางลบต่อ องค์กร กิจการหรือภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวซึ่งอาจเป็นผลให้เกิดความไม่มั่นคงทางการบริหาร หรือการจัดการองค์กร ก่อให้เกิดความล้มเหลว

ชัยเสฏฐ์ พรหมศรี (2550:14) กล่าวถึงความหมายความเสี่ยง คือ โอกาสที่บางสิ่งบางอย่างอาจจะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นผลลัพธ์ของสิ่งที่เป็นอันตราย หรือคุกคามที่ส่งผลกระทบต่อกิจกรรมทางธุรกิจหรือแผนการต่าง ๆ ทั้งนี้ความเสี่ยงเกิดขึ้นเนื่องมาจากความไม่แน่นอนซึ่งสามารถวัดได้ ความน่าจะเป็นของสิ่งที่เกิดขึ้นหรือผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น (ถ้าเกิดขึ้นจริง) ซึ่งในแต่ละหน่วยงานในองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนนั้น อาจมีมุมมองในเรื่องความเสี่ยงแตกต่างกันหรือตรงข้ามกันได้ เช่น บุคลากรในแผนกรักษาความปลอดภัยอาจมองเรื่องความเสี่ยงเป็นเรื่องเลวร้ายที่ต้องได้รับการจัดการโดยเร่งด่วน ในขณะที่แผนกการเงินอาจมีมุมมองที่แตกต่างออกไป อย่างไรก็ตามบุคลากรในองค์กรต้องตระหนักอยู่เสมอว่า ต้องไม่สร้างความเสี่ยงเกินกว่าที่องค์กรของตนเองจะรับไหว แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการหาโอกาสที่จะสร้างประโยชน์สูงสุดให้แก่หน่วยงานหรือองค์กรของตน

Greenberg and Craner (1991: X) กล่าวว่าไว้ว่า ความเสี่ยงหมายถึง การร่วมกันของความน่าจะเป็นของโอกาสในการเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดและความรุนแรงของผลที่เกิดขึ้นตามมา จากเหตุการณ์ดังกล่าว โดยที่ $Risk = Probability \times Consequences$

Taylor (1993) กล่าวว่าไว้ว่าความเสี่ยงคือ การวัด 2 พารามิเตอร์ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ความจำเป็นของเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความสูญเสียและผลที่เกิดขึ้นตามมาของเหตุการณ์ความรุนแรง ซึ่งอาจจะดีหรือไม่ดี ความเสี่ยงในงานวิจัยนี้หมายถึง โอกาสหรือความเป็นไปได้ที่จะเกิดผลในทางลบ หรือความเสียหายที่ไม่พึงปรารถนาแก่ทรัพยากรการท่องเที่ยวและอันตรายที่เกิดขึ้น

Andrew Lepp, Heather Gibson (2003) ได้ให้ความหมายการรับรู้ความเสี่ยงทางด้าน การท่องเที่ยว แบ่งได้ 2 ประเภท คือ เกิดจากการท่องเที่ยวที่คุ้นเคย กับการท่องเที่ยวที่เกิดจาก สิ่งแปลกใหม่โดยแบ่งประเภทความเสี่ยงออกเป็น 7 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. สุขภาพ
2. ความมั่นคงทางการเมือง
3. การก่อการร้าย
4. อาหารที่ไม่คุ้นเคย
5. วัฒนธรรมและการกิน
6. กฎหมายและศาสนา
7. อาชญากรรม

Greenberg and Craner (1991) กล่าวว่าไว้ว่า ความเสี่ยง คือ การร่วมกันของความน่าจะเป็น ของโอกาส ในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น โดยไม่คาดคิด และความรุนแรงของผลที่จะเกิดขึ้นตามมาจาก เหตุการณ์ดังกล่าว

Whyte and Burton (1997) กล่าวว่าไว้ว่า ความเสี่ยง คือ โอกาสความน่าจะเป็นความรุนแรง ของผลเสียหายที่เกิดขึ้นตามมาของเหตุการณ์ที่อันตรายที่เกิดจากมนุษย์หรือสิ่งแวดลอม

Shaw (2010) มีความหมายการใช้เป็นเครื่องศึกษาความเสี่ยงทางด้านการท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยวแอฟริกาใต้โดยได้แบ่งประเภทความเสี่ยง ดังนี้

1. ความเสี่ยงทางด้านธรรมชาติ
2. อาชญากรรม
3. สุขภาพความปลอดภัย
4. บัญญัติทางการเมือง
5. เศรษฐกิจ
6. เทคโนโลยี
7. ประชากรและสังคม

Jeff Wilk, Stewart Moore (2015) ได้ให้ความหมายในมุมมองความเสี่ยงเพื่อความ ปลอดภัย การรักษาความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว มีการแบ่งความเสี่ยงออกเป็น 4 ประการ

1. มนุษย์และสถาบันสิ่งแวดลอม
2. หน่วยงานการท่องเที่ยวและหน่วยงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้อง
3. ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับการเดินทาง
4. ความเสี่ยงทางด้านสิ่งแวดลอม

นิรภัย จันทรสวัสดิ์ (2551: 18) ความเสี่ยงหมายถึงเหตุการณ์หรือการกระทำใด ๆ ความผิดพลาดความเสียหาย การรั่วไหล ความสูญเปล่าหรือเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ที่อาจเกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่ไม่แน่นอน ซึ่งหากเกิดขึ้นจะมีผลในทางลบ ต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายขององค์กร หรือจะส่งผลกระทบต่อหรือสร้างความเสียหาย หรือความล้มเหลว หรือลดโอกาสที่จะบรรลุความสำเร็จต่อการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ทั้งในระดับองค์กร ระดับหน่วยงาน และระดับบุคคลได้ เช่น การแข่งขันที่เพิ่มมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ย ภัยธรรมชาติ การทุจริต การลักขโมย ความเสียหายของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือการถูกดำเนินกิจการทางกฎหมาย โดยการวัดจากระบบ (Impact) ที่จะได้รับและโอกาสที่จะเกิด (Likelihood) ของเหตุการณ์ ซึ่งความเสี่ยงจำแนกได้เป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

1. Strategic risk: ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องในระดับเหตุการณ์
2. Operational risk: ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องในระดับปฏิบัติการ
3. Financial risk: ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการเงิน
4. Hazard risk: ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องในด้านความปลอดภัยจากอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน

ปราชญา กล้าผจญ (2551, น. 21) ความเสี่ยงหมายถึง โอกาสบางสิ่งบางอย่างอาจจะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นผลลัพธ์ของสิ่งที่เป็นอันตราย ความเสี่ยงนี้เกิดจากความไม่แน่นอน (Uncertainty) ซึ่งสามารถวัดได้ ความน่าจะเป็นของสิ่งที่เกิดขึ้นหรือผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นแต่ละหน่วยงานต่างก็มีมุมมองเรื่องความเสี่ยงแตกต่างกันไป เช่น งานทรัพยากรมนุษย์ มองอย่างหนึ่ง งานผลิตมองอย่างหนึ่งงานรักษาความปลอดภัยมองอย่างหนึ่ง และงานวิศวกรรมความปลอดภัยขององค์กรก็มองไปอีกอย่างหนึ่ง จากความเสี่ยงเป็นอุปสรรคในการท่องเที่ยว (Rosenstock, 1974) โดยในด้านจิตวิทยาการรับรู้จะส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยว (Lupton, 1999)

จากข้อมูลข้างต้นสรุปความหมายของคำว่า ความเสี่ยงได้ดังนี้ ความเสี่ยงหมายความว่า เหตุการณ์หรือการกระทำที่จะเกิดขึ้นกับเราไม่ว่าเหตุการณ์นั้นจะเป็นสิ่งที่คาดคิดไว้ หรือรับรู้จากผู้อื่นที่จะก่อให้เกิดความเสียหายทั้งทางกายหรือทางใจ หรือต่อทรัพย์สินหรือสิ่งที่เป็นที่รักทำให้เราเดือดร้อนหรือก่อให้เกิดผลกระทบ ซึ่งความเสี่ยงนี้จะก่อให้เกิดผลเสียหายหรือถ้าเป็นความเสี่ยงทางด้านการท่องเที่ยวก่อนมีความเสี่ยงหลายด้านทั้งผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว รวมไปถึงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว รัฐบาล และคนในชุมชน

วิธีการจัดการความเสี่ยง

วิธีการจัดการความเสี่ยงตามแนวทาง แผนปฏิบัติการการบริหารความเสี่ยงของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา สรุปได้ดังนี้

1. การยอมรับความเสี่ยง (Take/ risk acceptance) หมายถึง การไม่กระทำใด ๆ เพิ่มเติมกรณีนี้ใช้กับความเสี่ยงที่มีน้อยความน่าจะเป็นหรือเห็นว่ามีต้นทุน ในการบริหารความเสี่ยงสูง โดยขออนุมัติหลักการรับความเสี่ยงไว้
2. การลดความเสี่ยง (Treat/ risk reduction) หรือควบคุมความเสี่ยง (Risk control) หมายถึง การลดโอกาสความน่าจะเป็นหรือลดความเสียหาย โดยการจัดระบบการควบคุมเพื่อป้องกันการปรับปรุงแก้ไขกระบวนการรวมกับการกำหนดแผนสำรอง ในเหตุการณ์
3. การหลีกเลี่ยงความเสี่ยง (Terminate/ risk avoidance) หมายถึง การหยุดหรือการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมที่เป็นความเสี่ยง เช่น งดทำขั้นตอนที่ไม่จำเป็นและ จะนำมาซึ่งความเสี่ยงปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงานและลดขอบเขตการดำเนินการ เป็นต้น
4. การกระจายความเสี่ยง (Transfer/ risk sharing) หรือโอนความเสี่ยง (Risk spreading) หมายถึง การลดโอกาสความน่าจะเป็นหรือลดความเสียหายโดยการ แบ่งโอน การหาผู้รับผิดชอบ ในความเสี่ยง การจ้างบุคคลภายนอกเป็นผู้ดำเนินการแทนและการจัดประกันภัย เป็นการป้องกันคุ้มครองตนเองเพื่อไม่ให้ได้รับความเสี่ยงแต่เพียงผู้เดียว เป็นต้น

ข้อมูลภัยและอันตรายจากการเดินทางท่องเที่ยว

แนวโน้มของการท่องเที่ยวไทย เมื่อเปรียบเทียบกับสถานการณ์การท่องเที่ยวโลก คาดว่าจะเป็นไปในทิศทางที่สดใส ทำให้ประเทศไทยสามารถเป็นผู้นำทางด้านการท่องเที่ยว โดยจะมีนักท่องเที่ยวคิดเป็น 1 ใน 3 ของนักท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ซึ่งเป็นภูมิภาคที่มีการเติบโตทางการท่องเที่ยวสูงที่สุดในโลกเพื่อให้ความหวังที่เกิดขึ้นดังกล่าวเป็นจริงและเป็นไปอย่างยั่งยืนสิ่งสำคัญที่เป็นปัจจัยหลักก็คือ การจัดการความปลอดภัยที่เป็นรูปธรรม เข้มแข็ง และต่อเนื่อง ทั้งระบบเมื่อพิจารณาภัยที่อาจเกิดกับนักท่องเที่ยว ก็คงต้องพิจารณาจากวงจรการท่องเที่ยว (Tourism service system) เริ่มจากการคมนาคมขนส่ง อาจมีสาเหตุมาจากคนขับสภาพพาหนะที่ใช้โดยสารไม่ว่าจะเป็นรถยนต์ เรือก็ดี ขาดอุปกรณ์ช่วยชีวิตประจำเรือการ โกงราคาค่าบริการ การบริการของบริษัทนำเที่ยว ทำการหลอกลวงขายบริการ การบริการของมัคคุเทศก์ ที่กลายเป็นมิชฉะชีพ ไปทำการประทุษร้าย จี้ ปล้น เป็นกระบวนการ การบริการของสถานที่พักแรม เป็นปัญหาจากความไม่ปลอดภัยจากการก่อสร้างอาคาร การเกิดอัคคีภัย ทรัพย์สินสูญหาย การบริการของภัตตาคาร ร้านอาหาร อาหารไม่สะอาด รับประทานแล้วท้องเสีย ท้องเดิน โกงราคาค่าบริการ การบริการของธุรกิจสินค้าที่ระลึกมีสาเหตุจาก หลอกลวงขายสินค้า ขายของปลอมรับเงินแล้วไม่ส่งสินค้าให้ โกงราคานอกจากนี้ ปัญหาที่มีส่วนทำให้นักท่องเที่ยวประสบความเดือดร้อนได้แก่ปัญหา

อาชญากรรมในสังคม กลุ่มบุคคลเร่ขายบริการ สภาพทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยวชายหาดบางแห่งลึกซึ้ง กระแสน้ำแรง เป็นต้น

แผนปฏิบัติการราชการกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว (กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว, 2554) กล่าวถึงสภาพปัญหาด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ปัญหาด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนการคุ้มครองผลประโยชน์ให้กับนักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งรัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึงได้มอบหมายให้ กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง มีภารกิจและหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยให้แก่ นักท่องเที่ยว และทำหน้าที่ในการประสานการปฏิบัติกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในลักษณะการบูรณาการโดยมีกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ควบคุมกำกับดูแลให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาล โดยคดีที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวประกอบด้วย คดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ทรัพย์สิน อุบัติเหตุ และการเสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุ โดยมีสาเหตุการเกิดคดี ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ด้านความไม่ปลอดภัยในชีวิต
 - 1.1 อุบัติเหตุ เป็นสาเหตุสำคัญทำให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือชีวิต ได้แก่
 - 1.1.1 ทางบก เช่น การขับขี่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถจักรยาน
 - 1.1.2 ทางน้ำ เช่น เรือโดยสารทางทะเล แม่น้ำแพ
 - 1.1.3 แหล่งท่องเที่ยว เช่น ตกเขา ถูกเรือชน จมน้ำเสียชีวิต เรือสกีวอเตอร์ เรือลากรัม เรือกล้วย ขับขี่ประมาทเฉี่ยวชนนักท่องเที่ยว
 - 1.2 ถูกประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย เช่น ถูกฆ่าตาย หรือถูกทำร้ายร่างกาย ฯลฯ
2. ด้านความไม่ปลอดภัยในทรัพย์สิน
 - 2.1 ทรัพย์สินถูกโจรกรรมระหว่างเดินทาง เช่น การเดินทางโดยรถโดยสารไม่ประจำทาง รถจากที่พักโรงแรมไปสนามบิน เป็นต้น
 - 2.2 ทรัพย์สินถูกโจรกรรมในแหล่งท่องเที่ยว
 - 2.2.1 นักท่องเที่ยวถูกประทุษร้ายต่อทรัพย์สินจากการวิ่งราว ล้วงกระเป๋า ตลอดจนทรัพย์สินสูญหายในสถานที่ท่องเที่ยว เช่น ถูกวิ่งราวขณะเดินซื้อของบริเวณศูนย์การค้าย่าน ล้วงกระเป๋าขณะชมการแสดง ทรัพย์สินหายขณะว่ายน้ำตามชายหาด
 - 2.3 แก๊งคนร้ายกะเทยและหญิงตระเวนตามแหล่งท่องเที่ยว เข้าหาเหยื่อและตีสนิทเพื่อให้เชื่อใจ และลักทรัพย์หลังร่วมหลับนอนหรือวางยานอนหลับ
 - 2.4 คนร้ายชาวฟิลิปปินส์หลอกนักท่องเที่ยวไปต้มตุ๋นเล่นการพนัน

2.5 ปัญหาทัวร์ป่า นักท่องเที่ยวอาจประสบปัญหาถูกปล้นทรัพย์สินจากชนกลุ่มน้อยบริเวณชายแดน หลงป่า การขายบริการผิดกฎหมาย เช่น โสเภณีเด็กตามหมู่บ้านชาวเขาการเสพยาเสพติด ซึ่งนักท่องเที่ยวมักถูกชักชวนจากชาวบ้านหรือมัคคุเทศก์

2.6 ทรัพย์สินสูญหายในที่พัก

2.6.1 กลุ่มคนร้ายต่างชาติลักทรัพย์นักท่องเที่ยวในห้องพัก ลีอบบี้ และห้องอาหาร หรือแสดงตัวต่อโรงแรมเป็นเจ้าของห้องพัก เพื่อเข้าทำการลักทรัพย์

2.6.2 นักท่องเที่ยวฝากของกับเกสต์เฮาส์ และออกไปทัวร์ป่าเมื่อกลับมาพบว่า เช็คเดินทาง บัตรเครดิตสูญหายหรือถูกนำไปใช้

2.6.3 พนักงานโรงแรมลักทรัพย์นักท่องเที่ยว

2.6.4 แก๊งคนร้ายอ้างว่าเป็นเจ้าของห้องพักเข้าไปลักทรัพย์นักท่องเที่ยว

3. การเอารัดเอาเปรียบในการซื้อสินค้าหรือบริการ

การประกอบธุรกิจตัดราคาเป็นการดำเนินการในลักษณะ “ทัวร์ศูนย์เหรียญ” เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวจีนและชาวไต้หวัน เป็นส่วนใหญ่ ด้วยบริษัททัวร์ในประเทศไทย จ่ายเงินซื้อ นักท่องเที่ยวจากบริษัทนำเที่ยวในประเทศไทย เนื่องจากทั้งสองประเทศนิยมเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ทำให้มีบริษัททัวร์เกิดการแข่งขันสูง เมื่อได้จำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทย จะพานักท่องเที่ยวไปทานอาหารราคาแพง ท่องเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวนอกรายการนำเที่ยว พาไปซื้อสินค้าราคาแพงเกินความเป็นจริง โดยบริษัททัวร์จะได้รับส่วนแบ่งจากร้านค้าและผู้ประกอบการตามเงื่อนไขที่ ตกลงกันทดแทนเป็นค่าใช้จ่ายที่ได้จ่ายให้กับต่างประเทศไปแล้ว เป็นการร่วมมือมีลักษณะเป็นขบวนการ ซึ่งประกอบด้วย บริษัทนำเที่ยว มัคคุเทศก์ เจ้าของสถานที่ท่องเที่ยว ร้านจำหน่ายสินค้าของที่ระลึก นอกจากนี้ยังมีปัญหาการซื้อขายอัญมณี การหลอกลวงนักท่องเที่ยวซื้ออัญมณีเครื่องประดับที่ไม่ได้มาตรฐาน หรือต่ำกว่ามาตรฐานราคาแพงเกินความเป็นจริง โดยใช้กลยุทธ์และการโฆษณาโน้มน้าวเพื่อให้เกิดการหลงเชื่อ กระทบเป็นขบวนการ โดยร้านค้าอัญมณี ร่วมมือกับไกด์เถื่อน บริษัทนำเที่ยว รถสามล้อเครื่องสาธารณะ (รถตุ๊ก ๆ) ใช้อุบายพานักท่องเที่ยว ไปยังร้านค้าอัญมณีซึ่งพนักงานขายของร้านจะโฆษณาชวนเชื่อ โน้มน้าวให้นักท่องเที่ยวสนใจและหลงเชื่อ จนตัดสินใจซื้อสินค้าในลักษณะของการต้มตุ๋นหลอกลวง นอกจากนี้ยังมีปัญหาการก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่นักท่องเที่ยว รมเร็ว รุมล้อมคะยั้นคะยอให้นักท่องเที่ยวซื้อสินค้า สร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่นักท่องเที่ยว ขอทานคือเพื่อขอเงินจากนักท่องเที่ยว แม้ค้าขายของชายหากรบกวนนักท่องเที่ยว ขณะนอนพักผ่อนอาบแดด อันเป็นการทำลายบรรยากาศการท่องเที่ยว

4. การซื้อขายและเสพยาเสพติดตามแหล่งท่องเที่ยว

ประเทศไทยถูกกล่าวหาว่าเป็นแหล่งค้า และเป็นเส้นทางผ่านของยาเสพติด สามารถหาซื้อได้ง่ายนักท่องเที่ยวดำเนินทางเข้ามาเพื่อเสพยาเสพติด เช่นการท่องเที่ยวในป่า

5. ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติหรือสภาพแวดล้อมถูกทำลาย

5.1 การทิ้งขยะและน้ำเสียในแหล่งท่องเที่ยว

5.2 การทำลายทรัพยากรท่องเที่ยวทางทะเล เช่น ปะการัง ปลาทะเลสวยงาม

5.3 การทำลายทรัพยากรป่าไม้

วรรณธิกา จันทรกุลม (2554) ที่ได้ศึกษาเรื่องการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยว โดยได้นำเสนอว่า การเดินทางท่องเที่ยวในแต่ละครั้งย่อมมีความเสี่ยงที่จะเกิดอันตรายขึ้นกับนักท่องเที่ยว อันตรายที่พบจากการเดินทางประกอบด้วย

1. อุบัติเหตุ ถือเป็นความเสี่ยงหรือภัยอันตรายที่สำคัญที่สุดและนักท่องเที่ยวพบบ่อยที่สุดไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุจากการจราจร หรืออุบัติเหตุที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว โดยเฉพาะสาเหตุจากการเมาสุราแล้วขับรถ ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย และเป็นสาเหตุการเสียชีวิตอันดับต้น ๆ ในช่วงเทศกาลต่าง ๆ นอกจากนี้ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ควรระมัดระวังอุบัติเหตุไว้เสมอ ได้แก่ กิจกรรมการปีนเขา การล่องแก่ง ท่องทะเล ดำน้ำ ฯลฯ ต้องปฏิบัติตามคำแนะนำในการท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยวต้องอยู่ในสภาพดี และไม่ทำกิจกรรมที่เสี่ยงอันตรายเกินไป ความสนุกสนานเพียงชั่วคราวอาจนำมาซึ่งความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง นอกจากนี้การเดินทางในต่างแดนความไม่คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อม ตลอดจนสภาพอากาศ อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย เช่น ลักษณะเส้นทางจราจรที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ อาจทำให้ไม่คุ้นเคย ดังนั้นควรมีการศึกษาเส้นทางจราจรให้ดีก่อนเดินทางไปท่องเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ

2. อันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ประเด็นนี้เป็นประเด็นสำคัญที่ไม่ได้มีการกล่าวถึงบ่อยนัก แต่พบได้บ่อยครั้งเช่นกัน เพราะนักท่องเที่ยวเป็นคนต่างถิ่น ย่อมเป็นเป้าสายตาได้ง่าย และอาจมีผู้ไม่หวังดีเข้ามาเกี่ยวข้องได้ ดังนั้นนักท่องเที่ยวไม่ควรประมาท ต้องระวังการหลอกลวงการโจรกรรม ตลอดจนการทำร้ายร่างกาย แต่ไม่ควรระแวงทุกคนที่เข้าใกล้ อาจทำให้การท่องเที่ยวไม่สนุกได้

3. โรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ก่อนการเดินทางไปท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวควรตรวจสอบสุขภาพร่างกายว่าพร้อมหรือไม่ ผู้มีโรคประจำตัวควรปรึกษาแพทย์ก่อนการเดินทางเสมอและนำยาประจำตัวไปด้วย ต้องคิดแผนฉุกเฉินไว้ เพราะบางครั้งโรคอาจจะกำเริบระหว่างเดินทาง เช่น โรคหอบหืด ควรเตรียมยาพ่นขยายหลอดลมไปให้เพียงพอ มีจดหมายประวัติของโรคโดยแพทย์

เจ้าของใช้บันทึกไว้ และจำเป็นต้องศึกษาข้อมูลเรื่องสถานพยาบาลที่ใกล้แหล่งท่องเที่ยวในกรณีฉุกเฉินนอกจากนี้ การศึกษาว่าสถานที่ที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางไปท่องเที่ยวนั้นมีโรคระบาด หรือโรคที่ต้องเฝ้าระวังหรือไม่ เพื่อฉีดวัคซีนป้องกันโรคหรือเตรียมการป้องกันอย่างอื่นจะทำให้การท่องเที่ยวในแต่ละครั้งมีความสุขสนุกสนานและสบายใจมากยิ่งขึ้น

4. อันตรายจากสิ่งแวดล้อม/ สภาพอากาศ/ สัตว์ต่าง ๆ ในเวลาที่เราไปท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีอากาศหนาวหรือร้อน ควรมีการเตรียมตัว ในเรื่องเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม และอุปกรณ์ที่จำเป็นให้เหมาะสม เช่น ถ้านักท่องเที่ยวไปท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีหิมะ นอกจากเสื้อผ้าที่เพียงพอ รองเท้าแว่นกันแดด และครีมกันแดด ก็เป็นสิ่งจำเป็นที่ขาดไม่ได้ เพราะอุปกรณ์เหล่านี้จะช่วยป้องกันอันตรายจากสภาพแวดล้อมได้ ในทางตรงกันข้าม ถ้านักท่องเที่ยวไปท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีอากาศร้อน หรือทะเลทราย จำเป็นต้องดื่มน้ำให้เพียงพอ ทาครีมกันแดด และไม่ให้ร่างกายถูกแสงแดดมากเกินไป เพราะอาจจะอันตรายได้ นอกจากนี้อันตรายจากสัตว์มีพิษต่าง ๆ เช่น งู ตะขาบ แมงป่องแมงกะพรุน ฯลฯ หรือสัตว์ไม่มีพิษ เช่น หมี ช้าง สิงโต แต่ก็สามารถทำอันตรายถึงแก่ชีวิตได้เช่นกัน ดังนั้นการศึกษาข้อมูลก่อนการเดินทางและการปฏิบัติตามคำแนะนำในการท่องเที่ยวของสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่ง จะช่วยลดความเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายได้

5. ภาวะเครียดและสุขภาพจิตไม่ดี อาจเกิดขึ้นได้ในระหว่างการเดินทาง ดังนั้นการไปท่องเที่ยวแต่ละครั้ง นักท่องเที่ยวควรทำใจให้สบาย อย่าคาดหวังกับการท่องเที่ยวในครั้งหนึ่ง ๆ สูงเกินไป และต้องเตรียมทำใจรับทุกสถานการณ์ เพราะการไปท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคยย่อมเกิดปัญหาและอุปสรรคได้เสมอ เช่น การพลาดเที่ยวรถ การหลงทาง การหาห้องน้ำไม่เจอทะเลาะกับเพื่อนร่วมทาง ที่พักไม่สะอาด ถูกหลอกให้ซื้อของแพง ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้ควรมีการทำใจไว้ล่วงหน้า แล้วเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็ก จะทำให้การท่องเที่ยวในแต่ละครั้งไม่ตึงเครียด

2.4. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเมืองพัทยา

เมืองพัทยาคือสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก ที่เป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวอยากเดินทางมาเที่ยวสักครั้งในชีวิต (Supitchayangkool, 2012) เมืองพัทยาคือสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวจีนมากเป็นอันดับสอง รองจากกรุงเทพมหานคร เนื่องด้วยเมืองพัทยามีคุณลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวมากมาย อาทิเช่น สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม สภาพแวดล้อม และกิจกรรมเพื่อความผ่อนคลาย ที่สามารถตอบใจแก่นักท่องเที่ยวชาวจีนได้เป็นอย่างดี (Hou, 2012) ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวจะเป็นจุดสนใจของนักท่องเที่ยว ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างผสมผสานกัน (Mill & Morrison, 1992) สิ่งเหล่านี้เป็นจุดสนใจให้นักท่องเที่ยวชาวจีนหลั่งไหลมาท่องเที่ยวเมือง

พืชมายังต่อเนื่อง ซึ่งมีจำนวนมากเป็นอันดับหนึ่งในปี 2557 จากสถิตินักท่องเที่ยวจำแนกตามสัญชาติกรมการท่องเที่ยว 2557 (Chetanont, 2012)

เมืองพืชมานในอดีตเป็นเพียงหมู่บ้านชาวประมงเล็ก ๆ อันเงียบสงบ จนกระทั่งเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2502 ซึ่งอยู่ในระหว่างสงครามเวียดนาม กองทัพสหรัฐได้เข้ามาตั้งฐานทัพในพืชมาน ทหารอเมริกันเดินทางเข้ามาพักผ่อนที่อ่าวพืชมาน โดยเช่าบ้านพักตากอากาศที่หาดพืชมานบนเนินผลัดเปลี่ยนเป็นประจำ ด้วยเหตุนี้เองที่เป็นจุดเริ่มต้นของสถานที่พักตากอากาศชายทะเลอันมีชื่อเสียงต่อมา หลังจากนั้นชื่อของเมืองพืชมานก็เริ่มขจรไกลจากปากบรรดาทหารอเมริกัน ไปสู่ชาวตะวันตกอื่น ๆ ต่อมาในช่วงปี พ.ศ. 2520 นักท่องเที่ยวจากตะวันตกซึ่งเป็นชาวยุโรป เริ่มเข้ามาท่องเที่ยว ทำให้เมืองพืชมานเติบโตขึ้นมาก เกิดโรงแรมใหม่ ๆ ขึ้นมามากขึ้นตามลำดับ ตั้งแต่พืชมานเหนือไปจนถึงพืชมานกลางและพืชมานใต้ และขยับขยายต่อไปจนถึงหาดจอมเทียนซึ่งอยู่ถัดไปทางใต้ ในยุคสมัยหนึ่งเมืองพืชมานรุ่งเรืองสุดขีด ถึงกับได้รับการขนานนามว่าเป็น “ริเวียร่าแห่งเอเชีย” คือมีความสวยงามเทียบเท่าชายหาดของอิตาลี ชื่อว่า “อิตาลี ริเวียร่า” ทางฝั่งยุโรปที่ได้ชื่อว่าอากาศดีมากที่สุดอันดับเมืองท่องเที่ยวระดับโลกเลยทีเดียว ประกอบด้วยความมีมนต์เสน่ห์ของน้ำทะเลใสที่ส่งประกายระยิบระยับ เป็นที่ประทับใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติ จึงทำให้เมืองพืชมานกลายเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงโด่งดังระดับโลก เมืองพืชมานจึงพัฒนาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องเรื่อยมาจวบจนปัจจุบัน

การพัฒนาของสถานที่ท่องเที่ยวทางทะเลและบริการด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ ในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปมากเพื่อให้สามารถตอบสนองกับนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ก่อเกิดผลิตภัณฑ์ด้านการท่องเที่ยวและบริการภายใต้ผลิตภัณฑ์ 4S's คือ แสงแดด หาดทราย ชายทะเล และเซ็กส์ (Falco, 2007) หรือ 5S's คือ แสงแดด หาดทราย ชายทะเล เซ็กส์ และเซิร์ฟ (Lencek & Bosker, 1999) ขึ้นมารองรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ทั้งนี้คุณลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวที่จะทำให้เป็นจุดสนใจของนักท่องเที่ยวและก่อเกิดการท่องเที่ยวได้แบบสมบูรณ์นั้น ประกอบด้วย สภาพแวดล้อม (City environment) ประสบการณ์ (City experiences) จุดสนใจ (Range of attractions) บริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว (Tourism services) การเดินทาง (Transportation) อาหารและเครื่องดื่ม (Food and beverages) ที่พัก (Accommodation) และกิจกรรมเพื่อความผ่อนคลาย (Adventure to outdoor recreation) ซึ่งจะกล่าวดังต่อไปนี้

1. สภาพแวดล้อม (City environment) เมืองพืชมานเป็นเมืองท่องเที่ยวซึ่งตั้งอยู่บริเวณชายทะเลฝั่งอ่าวไทย มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามประทับใจ มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ มีแนวชายหาดที่ใช้เป็นสถานที่ตากอากาศยาวติดต่อกันถึง 15 กิโลเมตร คือ ชายหาดพืชมาน และหาดอื่น ๆ ที่มีชื่อเสียงไม่น้อยหน้ากัน ได้แก่ หาดวงอาทิตย์ หาดจอมเทียน

เกาะล้าน ฯลฯ มีสภาพภูมิอากาศอบอุ่นตลอดปี มีความสวยงามตามธรรมชาติ Mill & Morrison (1992) กล่าวว่า นักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวภายใต้เงื่อนไขของความแตกต่าง ในเรื่องฉากของธรรมชาติ ภูมิอากาศ และกิจกรรมที่จัดขึ้น ซึ่งมีความแตกต่างจากประเทศบ้านเกิด สิ่งเหล่านี้ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวยังเมืองพัทยา โดยความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวอาจเกิดขึ้นได้ 2 ประการ คือ

1.1 สถานที่ที่น่าสนใจ (Site) เช่น เกาะล้าน เป็นเกาะแห่งหนึ่งในอ่าวไทย มีระยะทาง 7 กิโลเมตรจากชายฝั่งเมืองพัทยาจนถึงเกาะ เกาะล้านมีชายหาดที่สวยงาม ซึ่งเหมาะแก่การพักผ่อนหย่อนใจ ทำกิจกรรมและเล่นกีฬาทางน้ำ คือ หาดตาแหวน หาดสังวาล หาดทองหลาง หาดตายาย หาดเทียน หาดนวล จุดชมวิวยานม และจุดชมวิวกังหันลม (ศาลาว่าการเมืองพัทยา, 2558)

1.2 เหตุการณ์ที่น่าสนใจ (Event) ในบางฤดูกาล จะมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับประเพณี วัฒนธรรม ของแต่ละสถานที่ กิจกรรมนั้นก็กลายเป็นเหตุการณ์ ที่น่าสนใจ ดึงดูดคนมาท่องเที่ยว (Mill & Morrison, 1992) ในเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ก็มีเทศกาล ที่มีชื่อเสียง ในหมู่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ เช่น ประเพณีลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์ ประเพณีวิ่งควาย เทศกาลอาหาร “สี่สันทะวันออก” และเทศกาลดนตรี “Pattaya Music Festival” และการแข่งขันพืชมาราธอนซึ่งจะจัดขึ้น ณ ถนนสายชายหาด พัทยา ในวันที่ 19 กรกฎาคม 2558 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558)

2. ประสบการณ์ (City experience) ประสบการณ์ สามารถปรับเปลี่ยนทั้งสถานการณ์ ความรู้ ทักษะคิด และการรับรู้ได้ ประสบการณ์การซื้อแบบมีส่วนร่วม อาจทำให้เกิดพฤติกรรม การพยายามหาส่วนลดในการซื้อครั้งต่อไป อย่างไรก็ดี แต่ละบุคคลให้ความสำคัญต่อบ้างในแต่ละตัว ไม่เท่ากัน บางปัจจัยสำคัญกว่าปัจจัยตัวอื่นตามทัศนคติ ความรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์ของบุคคล นั้น และในบุคคลเดียวกันนี้เองการให้ความสำคัญต่อบ้างดังกล่าวย่อมเปลี่ยนไปตามเวลา อายุ สถานการณ์ และประสบการณ์ที่เปลี่ยนไป Swarbrooke & Homer (1999) กล่าวว่า คุณค่าของ ประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยว (Tourism experience) และความคุ้มค่าของเงิน (Value for money) ในการท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อทัศนคติในการเดินทางมาเที่ยว บ้างก็ ด้านความคุ้มค่าของการท่องเที่ยวเรือสำราญและค่าบริการของโรงแรม (Good value for cruise and hotel) เป็นปัจจัยที่ทำให้ นักท่องเที่ยวอยากมาเที่ยวประเทศไทยซ้ำอีก แต่ปัจจัยด้านปัญหาทางสังคมและสิ่งแวดล้อม (Social and environmental Problems) เป็นปัจจัยที่นักท่องเที่ยวไม่อยากจะมาเที่ยวซ้ำ นอกจากนี้แล้วประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความคุ้มค่าของเงิน เพราะค่าเงินบาทของไทย ที่น้อยกว่าค่าเงินสกุลอื่น ๆ โดยเฉพาะเงินสกุลดอลลาร์ ปอนด์สเตอร์ลิง และสกุลยูโร เป็นต้น และมีนักวิจัยหลายท่าน

พบว่าประเทศไทยเป็นแหล่งซื้อของที่น่าดึงดูด (Fascinate shopping) เพราะ มีสินค้าจำหน่ายหลากหลายและราคาถูก (Ngamsom, 2001)

3. จุดสนใจ (Range of attractions) เมืองพัทยามีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลายทั้งทาง วัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ ศาสนา สถาบันเชิงจริมย์ กิจกรรมนันทนาการ ด้านกีฬา ทั้งทางบกและทางน้ำ และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ซึ่งเป็นจุดสนใจที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาท่องเที่ยวเมืองพัทยา เมืองพัทยามีที่ตั้งที่เป็นจุดสนใจของนักท่องเที่ยว เพราะตั้งอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานคร เมืองหลวงของประเทศไทยที่นักท่องเที่ยวนิยมไปเที่ยวมากเป็นอันดับต้น และการเดินทางจากสนามบินมาเมืองพัทยาก็สะดวกสบายและรวดเร็ว ที่ตั้งจึงเป็น สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ถ้าที่ตั้งห่างไกลและ ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าถึง ความต้องการเดินทางของนักท่องเที่ยวก็น้อยลง ถึงแม้ว่าสถานที่ท่องเที่ยวจะมีความประทับใจ สภาพภูมิอากาศเป็นสิ่งดึงดูดใจอย่างหนึ่งในการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจากประเทศหนาวเย็นจะมาเที่ยวที่ประเทศในเขตอบอุ่น ซึ่งเมืองพัทยาเป็นเมืองที่สามารถเดินทางมาท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปีเพราะมีอุณหภูมิอบอุ่น มีแสงแดดที่เหมาะสมสำหรับอาบแดดและทำกิจกรรม และด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยนักท่องเที่ยวสามารถเช็คสภาพอากาศของสถานที่ท่องเที่ยวทางอินเทอร์เน็ตหรือทางโทรทัศน์ ซึ่งช่วยให้การวางแผน การท่องเที่ยวเป็นไปด้วยความสมบูรณ์ จึงสามารถสรุปได้ว่าภูมิอากาศเป็นตัวแปรหนึ่งที่กำหนดวัตถุประสงค์ในการเดินทางของนักท่องเที่ยว (Hall & Higham, 2005)

4. บริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว (Tourism services) เป็นการบริการในการอำนวยความสะดวกสบายและสร้างความบันเทิงให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น ที่พัก อาหารและเครื่องดื่ม แหล่งจำหน่ายสินค้าทันสมัย แหล่งจำหน่ายสินค้าพื้นเมืองและของฝาก แหล่งบันเทิง แหล่งกิจกรรมและบริการอื่น ๆ กิจกรรมการท่องเที่ยวที่รวมเป็นแพ็คเกจ รวมถึงโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นอื่น ๆ ด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญ ที่แหล่งท่องเที่ยวต้องจัดขึ้นให้เพียงพอกับความต้องการของนักท่องเที่ยว กิจกรรมการบริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเหล่านี้ ไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่สร้างความพึงพอใจให้นักท่องเที่ยว ยังเป็นการสร้างงานและการกระจายรายได้อีกทางหนึ่งให้แก่บุคคลในท้องถิ่น การบริการ (Service) ถือเป็นจุดขายของธุรกิจท่องเที่ยว เป็นสิ่งที่ต้องมีควบคู่กันไปจำเป็นสำหรับธุรกิจการท่องเที่ยวและการบริการ (Tourism and hospitality Businesses) เพราะการให้บริการที่ดีและมีคุณภาพ จำเป็นต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์ของ การจัดการงานบริการที่มีประสิทธิภาพ การศึกษาทำความเข้าใจลักษณะของการบริการ จึงเป็น เรื่องสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการบริการทุกระดับ รวมทั้งองค์กรหรือหน่วยการบริการทุกประเภท เพื่อที่จะทำให้การบริการสามารถบรรลุเป้าหมายและสร้าง ความพึงพอใจสูงสุดให้เกิดกับ

นักท่องเที่ยว ผู้ซื้อ ผู้ใช้บริการ และอื่น ๆ จะทำให้การบริการของธุรกิจนั้น ๆ มีคุณค่ามากขึ้น ถ้าธุรกิจมีการบริการที่ดีมีคุณภาพ ในด้านนี้เมืองพัทยามีตลาดน้ำ 4 ภาค ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรมและขายของฝาก ที่เป็นที่นิยมมากในหมู่นักท่องเที่ยวชาวจีน โดยได้รับการโหวตมากที่สุดด้วยจำนวน 5.6 ล้านไอพี จากจำนวนผู้สนใจเข้าดูรายละเอียดของโครงการ และเข้าร่วมประกวดจำนวน 35.7 ล้านวิว จนได้รับรางวัล “2015 Best tourists attraction” สถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมที่สุดในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีน และยังคงติดอันดับที่ท็อปเท็นแหล่งช้อปปิ้งยอดนิยมหรือ “Top 10 best shopping area” อีกด้วย จากโครงการ “The best of thailand rewards voted by chinese tourists” ที่ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พร้อมด้วย บริษัท คิงพาวเวอร์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด และบริษัท Sian corporation จำกัด ได้ร่วมกันจัดขึ้นเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์และประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวไทยในกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีน โดยเปิดให้พิจารณาเลือกรายชื่อและโหวตแหล่งท่องเที่ยวและสถานบริการด้านท่องเที่ยวใน 17 ประเภทของไทยที่ตนเองชื่นชอบได้ 1 ครั้งต่อวัน ผ่านทางเว็บไซต์ www.weibo.com ตั้งแต่วันที่ 8-29 พฤษภาคม พ.ศ. 2558 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558)

5. การเดินทาง (Transportation) การท่องเที่ยวเกิดจากการที่นักท่องเที่ยวต้องการเดินทางไปสู่สถานที่ซึ่งมีความแตกต่างในด้านวัฒนธรรม ภูมิอากาศและภูมิประเทศ เพื่อสัมผัสสิ่งที่แปลกออกไปจากประสบการณ์เดิม ซึ่งการเดินทางต้องอาศัยปัจจัยพื้นฐาน (Infrastructure) ที่สำคัญ ได้แก่ การคมนาคม สาธารณูปโภค ระบบการสื่อสาร ที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะจะเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความสะดวกรสบายในการเดินทาง การจองที่พัก การติดต่อกับครอบครัวและความสุข ความเพลิดเพลินในการพักผ่อน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความประทับใจในการท่องเที่ยว นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานดังกล่าวที่เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวแล้ว ยังทำให้ท้องถิ่นเกิดการพัฒนาและส่งผลกระทบต่อประชาชนในท้องถิ่นด้วย ในปัจจุบันเทคโนโลยีมีความก้าวหน้า กลุ่มผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ได้นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาให้บริการและตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ให้ได้เข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ โดยสะดวก ทั้งด้านการเดินทาง จองห้องพัก จองตั๋วรถไฟ รถประจำทาง เครื่องบิน และสร้างความสะดวกด้านการติดต่อระหว่างนักท่องเที่ยวกับผู้ประกอบการ โดยการจัดสร้างและพัฒนาเว็บไซต์ ทำอีคอมเมิร์ซ การใช้เครือข่ายทางสังคม (Social network) รวมถึงการทำกิจกรรมทางการตลาดโดยการใช้เครื่องมือสื่อสารในระบบดิจิทัล (Digital tool) โดยได้รับการส่งเสริมองค์ความรู้จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย การเดินทางและการขนส่งจึงเป็นสิ่งสำคัญในการนำนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว สะดวกรสบายและปลอดภัย เมืองพัทยาได้ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญของการเดินทาง จึงมีการพัฒนาระบบคมนาคมให้ส่งเสริมการท่องเที่ยว

ปรับปรุงยานพาหนะ ถนนหนทาง ระบบการจราจรให้ได้มาตรฐาน มีมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยบริเวณสถานีขนส่ง ท่าเรือ มีเรือ รถโดยสารประจำทางปรับอากาศ รถไฟ รถแท็กซี่ ให้บริการครอบคลุมทุกการเดินทาง มีทางเดินเท้า ที่ปลอดภัย มีถนนหนทางสภาพดี ที่ช่วยให้การเดินทางไปถึงที่หมาย ทำได้โดยสะดวกและรวดเร็ว

6. อาหารและเครื่องดื่ม (Food and beverages) เมื่อเดินทางท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะใช้จ่ายสำหรับเป็นค่าอาหารและเครื่องดื่มมากกว่าปกติ เพราะแต่ละประเทศจะมีอาหารประจำชาติที่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวใช้จ่ายมากขึ้น ทั้งนี้ทั้งนั้นนักท่องเที่ยวไม่สามารถทานอาหารท้องถิ่นหรืออาหารพื้นเมืองได้ทุกคน เนื่องจากมีความแตกต่างในด้านรสชาติ การจัดอาหารในแหล่งท่องเที่ยว จึงจำเป็นต้องมีทั้งอาหารประจำชาติ อาหารท้องถิ่นของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ และอาหารประจำชาติของนักท่องเที่ยวเอง เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้มีตัวเลือก ในเมืองพัทยามีธุรกิจอาหารที่แตกต่างมากมายหลายรูปแบบและหลายระดับตั้งแต่รถเข็นอาหาร หาบเร่ แผงลอย ร้านอาหาร ภัตตาคาร สวนอาหาร และศูนย์อาหาร มีอาหารหลากหลายเมนูทั้งอาหารไทยและอาหารต่างชาติซึ่งมีบริการนักท่องเที่ยวได้ไม่จำกัดเวลา นักท่องเที่ยว

7. ที่พัก (Accommodation) การอำนวยความสะดวกและการบริการต่าง ๆ เมื่อนักท่องเที่ยวไปถึงยังจุดหมายปลายทางแล้ว เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะสร้างความพึงพอใจให้เกิดแก่นักท่องเที่ยว เพราะเมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางมาห่างไกลจากสถานพำนักของตนย่อมมีความต้องการสิ่งจำเป็นหลายอย่างมาอำนวยความสะดวก มาบริการในขณะที่เดินทางท่องเที่ยวและขณะพักอาศัย (Mill & Morrison, 1992) ที่พักแรมจึงมีบทบาทโดยตรงในการสนับสนุนกิจกรรมการท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มักเดินทางไปท่องเที่ยวในสถานที่ที่ไม่สามารถเดินทางถึงจุดหมายปลายทางได้ในวันเดียว หรือมักจะเดินทางไปท่องเที่ยวเป็นระยะเวลาานานกว่าหนึ่งวัน จำเป็นที่จะต้องพักแรม เพื่อพักผ่อนในระหว่างการเดินทาง (เทิดชาย ช่วยบำรุง, 2005) ที่พักเป็นสิ่งสำคัญในการเดินทาง นักท่องเที่ยวอาจพักกับญาติหรือเพื่อน แต่อีกส่วนหนึ่งก็ต้องการที่พัก ซึ่งต้องเช่าอาศัยอยู่ชั่วคราวในแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งที่พักอาจมีหลายประเภท นักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางท่องเที่ยวในเมืองพัทยาส่วนใหญ่ เดินทางมาจากประเทศจีน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพักแรม เพื่อพักผ่อนในระหว่างการเดินทาง เมืองพัทยามีที่พักเปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวมากมาย เช่น โรงแรม รีสอร์ท (Resort) เกสเฮ้าส์ (Guest house) บังกะโล โมเต็ล บ้านรับรอง เซอร์วิสอพาร์ทเมนท์ (Service apartment)

8. กิจกรรมเพื่อความผ่อนคลาย (Adventure to outdoor recreation) เมืองพัทยามีกิจกรรมนันทนาการมากมายหลายอย่างไว้บริการแก่นักท่องเที่ยวทั้งทางน้ำ ทางบก ทางอากาศ อาทิเช่น กิจกรรมกระโดดร่ม (Tandem skydiving) บันจี้จัมพ์ โกลด์คาร์ทและมอเตอร์สปอร์ต ชีมน้ำ

ค่าน้ำลึก ค่าน้ำตื้น ยิงปืนและ เฟ้นท์บอล บานาน่าโบ๊ท เจ็ทสกี วินเซิร์ฟ และเล่นเรือใบ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ เช่น อุปกรณ์การกีฬาทางบกทางน้ำหลายประเภท ที่ให้บริการตามบริเวณชายหาดที่เหมาะสมทั้งสำหรับเด็กและผู้ใหญ่

2.5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วุฒิพันธ์ สันติมิตร (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่องวิจัยเรื่อง การจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จังหวัดตราด การวิจัยในครั้งนี้ศึกษาข้อมูลสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ และปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อนักท่องเที่ยว ศึกษาการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยว จำแนกรายด้าน ได้แก่ ความเสี่ยงด้านการเดินทาง ความเสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สิน ความเสี่ยงจากโรคภัยไข้เจ็บ ความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมและความเสี่ยงต่อภาวะเครียดและสุขภาพจิต เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยว จำแนกตาม อายุ ระดับการศึกษา การรับรู้ข่าวสาร ช่องทางการรับรู้ข่าวสารประสบการณ์ด้านการมีส่วนร่วมในความเสี่ยง และ ศึกษาแนวทางและข้อเสนอแนะจากนักท่องเที่ยวในการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่า อุบัติเหตุทางการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้างที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ อุบัติเหตุบนท้องถนน ส่วนอุบัติเหตุที่มีอัตราการเสียชีวิตสูงที่สุดคือการจมน้ำ ผลการศึกษาการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในภาพรวมพบว่า การจัดการความเสี่ยงอยู่ในระดับค่อนข้างดีโดยมีการให้ความสำคัญเรื่องการจัดการความเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมเป็นอันดับ 1 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา การรับรู้ข่าวสาร ช่องทางการรับรู้ข่าวสาร และประสบการณ์ด้านการมีส่วนร่วมในความเสี่ยง พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ และระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง แตกต่างกัน ส่วนนักท่องเที่ยวที่มีการรับรู้ข่าวสาร ช่องทางการรับรู้ข่าวสารและประสบการณ์การมีส่วนร่วมในความเสี่ยงต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง ไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาแนวทางและข้อเสนอแนะในการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวที่มีความสำคัญ ประกอบด้วยควรมีการขยายไหล่ทาง ซ่อมแซม ถนน แนวกันทางโค้ง ป้าย ไฟสัญญาณให้พร้อมใช้งาน รวมถึงมีมาตรการควบคุมความเร็วในการขับขี่

นายภาณุพงษ์ ประจงคำ (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่องวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ความพึงพอใจด้านความปลอดภัยและความสะดวกสบายในการใช้รถทัศนจรของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ปัจจุบันอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในประเทศไทยกับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ โดยเฉพาะเมื่อเกิดภาวะซบเซาด้านภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากประเทศ

ไทยมีศักยภาพด้านสถานที่การท่องเที่ยวสูงจึงเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวต่างชาติ แต่สถานประกอบการโดยสารไม่ประจำทาง เพื่อการทัศนจรยังมีการละเลยเรื่องมาตรฐานคุณภาพในการบริการ ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นที่จะศึกษาในประเด็นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในการได้รับบริการรถทัศนจรของนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยการแจกแบบสอบถามนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ใช้รถทัศนจรเพื่อการท่องเที่ยวจำนวน 450 ตัวอย่าง ในการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง ผลการศึกษาพบว่าองค์ประกอบของคุณภาพบริการประกอบไปด้วย ด้านความสะอาดสบาย ด้านความปลอดภัย ด้านพนักงานขับรถและพนักงานต้อนรับ มีค่า factor loadings 0.923, 0.903, 0.811 ตามลำดับทุกตัวมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ $P < 0.001$ ซึ่งด้านความสะอาดสบายสามารถเป็นตัวแทนของคุณภาพบริการรถทัศนจรที่ส่งอิทธิพลต่อความพึงพอใจได้ดีที่สุด ทั้งนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้ในการกำหนดนโยบายเพื่อปรับปรุงมาตรฐานคุณภาพในการบริการให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้งยังสร้างความน่าเชื่อถือให้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติได้

ไชยวัฒน์ อัสวีไชยตระกูล(2556)ได้ทำการศึกษาเรื่องวิจัยเรื่อง การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว : กรณีศึกษา ถนนข้าวสารกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น โดยศึกษาในกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน และวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของการแจกค่าความถี่ ค่าอัตราส่วนร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวน รวมถึงการวิเคราะห์การจำแนก ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวซ้ำและแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่นผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติที่แนะนำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น ๆ มาท่องเที่ยวถนนข้าวสารกรุงเทพมหานคร ส่วนมากเป็นเพศชาย มีอายุประมาณไม่เกิน 24 ปี มาจากภูมิภาคยุโรป เดินทางมาท่องเที่ยวถนนข้าวสารเป็นครั้งแรกและเดินทางมาท่องเที่ยวเพียงคนเดียว โดยต้องการมาท่องเที่ยวโดยตรง ด้านการรับรู้ข้อมูลอาชญากรรมและความปลอดภัยนั้น ส่วนใหญ่ผู้ท่องเที่ยวจะรู้สึกวิตกกังวลด้านอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าอาชญากรรมประเภทอื่น ๆ เนื่องจากการเลือกเป้าหมายของผู้กระทำผิดต่าง ๆ มีโอกาสและได้ผลตอบแทนในการเสี่ยงคุ้มค่ามากกว่าไม่ว่าจะเป็นการลักทรัพย์ การปล้นทรัพย์ การวิ่งราวทรัพย์ แม้กระทั่งการขายสิ่งผิดกฎหมายให้แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติ ไม่ว่าจะจะเป็นยาเสพติดการค่าบริการทางเพศ หรือการขายสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ต่าง ๆ อีกทั้งความรู้สึกของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่รู้สึกถูกเอารัดเอาเปรียบกับราคาของสินค้าและบริการที่สูงเกินควร รวมถึงความรู้สึกเดือดร้อนรำคาญและเบื่อหน่ายกับการขายสินค้าบนท้องถนนส่วนการรับรู้ข่าวสารอาชญากรรมนั้นส่วนใหญ่รับรู้

เมื่อมาถึงประเทศไทยแล้วและได้มีการบอกต่อเตือนภัยในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติ ผู้ประกอบการต่าง ๆ และเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยว ซึ่งการบอกต่อและเตือนภัยเหล่านี้ นักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่ประทับใจและรู้สึกอุ่นใจกับการท่องเที่ยว ซึ่งผลวิจัยเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น โดยคิดเป็นร้อยละ 40.1 (Multiple R = .401) และสามารถที่จะร่วมกันอธิบายการแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น โดยคิดเป็นร้อยละ 16.1 (Multiple R Squared = .161) จึงสรุปได้ว่าการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม และ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและแนะนำบอกต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติคนอื่น

จันทร์เพ็ญ มินคร (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่องวิจัยเรื่อง การประเมินความเสี่ยงจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ ส่งผลต่อความเสียหายของทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ อำเภอมะนังจังหวัดสมุทรสงคราม เพื่อการศึกษาการประเมินความเสี่ยงจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อความเสียหายของทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอมะนัง จังหวัดสมุทรสงคราม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะของทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อำเภอมะนัง จังหวัดสมุทรสงครามเพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและอันตรายที่นักท่องเที่ยวได้รับในพื้นที่อำเภอมะนัง จังหวัดสมุทรสงครามและเพื่อประเมินความเสี่ยงต่อความเสียหายของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ และอันตรายที่นักท่องเที่ยวอาจได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอมะนัง จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งจะได้กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มของประชาชน สำหรับประชาชนประกอบด้วย ผู้นำชุมชน ประชากร 36 คน ทำการสุ่มตัวอย่างมา 23 คน หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ประชากร 31 คน ทำการสุ่มตัวอย่างมา 19 คน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประชากร 19 คน ทำการสุ่มตัวอย่างมา 11 คน ประชาชนในชุมชนประชากร 12 คน ทำการสุ่มตัวอย่างมา 8 คน นักท่องเที่ยวชาวไทย ประชากร 19 คน ทำการสุ่มตัวอย่างมา 12 คน นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ประชากร 43 คน ทำการสุ่มตัวอย่างมา 27 คน สรุปจำนวนประชากรทั้งสิ้น 160 คน ทำการสุ่มตัวอย่างมา 100 คน ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว พบว่า ร้อยละ 50 ของนักท่องเที่ยวปฏิบัติตามคำแนะนำของอุทยาน ร.2 กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวทำมากที่สุด คือ การชมวิวทิวทัศน์บริเวณตลาดน้ำอัมพวา อันตรายที่นักท่องเที่ยวได้รับสูงสุดคือ ถูกสัตว์ที่เป็นพาหนะนำโรคกัด/ต่อย พื้นที่ที่นักท่องเที่ยวได้รับอันตรายสูงสุด คือ ป่าชายเลน จากการประเมินความเสี่ยง พบว่านักท่องเที่ยวที่มีความเสี่ยงหายของทรัพยากรการท่องเที่ยวสูง ได้แก่ ป่าชายเลน และพื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอุบัติเหตุแก่นักท่องเที่ยวสูงที่สุด คือ บริเวณป่าชายเลน

สาริณี ช้างเจริญ (2557) ได้ทำการศึกษาเรื่องวิจัยเรื่อง การรับรู้ข้อมูลจากสื่อประชาสัมพันธ์หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัย

บุรพาของประชาชนในพื้นที่อำเภอเมืองชลบุรีเพื่อศึกษาการรับรู้ข้อมูลจากสื่อประชาสัมพันธ์ ศึกษา การเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายของสื่อประชาสัมพันธ์ และเปรียบเทียบการรับรู้ข้อมูลจากสื่อ ประชาสัมพันธ์หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิตของประชาชนในพื้นที่อำเภอเมืองชลบุรี จำแนกตามเพศ อายุ อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนระดับการศึกษาและประเภทของสื่อที่เข้าถึง โดย ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอเมืองชลบุรี จำนวน 400 คน สถิติที่ใช้ใน การวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย การแจกแจงความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการเปรียบเทียบความ แตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในพื้นที่อำเภอเมืองชลบุรี มีการ รับรู้ข้อมูลเนื้อหาสื่อประชาสัมพันธ์หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยการบริหาร รัฐกิจในระดับมากผลการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายของสื่อประชาสัมพันธ์พบว่า กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ เคยได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อมวลชน ประเภทสื่อโทรทัศน์และสื่อวิทยุ, ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทป้ายผ้าไวเนล แผ่นพับและใบปลิว, ผ่านสื่อสมัยใหม่ ประเภทเว็บไซต์ของ มหาวิทยาลัยบูรพา และเว็บไซต์ของวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ ส่วนผลการเปรียบเทียบการรับรู้ ข้อมูลจากสื่อประชาสัมพันธ์หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต พบว่า ประชาชนที่มีอายุ อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระดับการศึกษา ประเภทของสื่อที่เข้าถึงที่ต่างกันมีการรับรู้ข้อมูลจากสื่อ ประชาสัมพันธ์หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิตแตกต่างกัน ส่วนประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้ข้อมูลจากสื่อประชาสัมพันธ์หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิจัยและพัฒนา (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่องวิจัยเรื่อง การรับรู้และความเข้าใจ เกี่ยวกับทิศทางการดำเนินงาน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ตามนโยบายของ สภามหาวิทยาลัย การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจการรับรู้และความเข้าใจของผู้บริหาร และบุคลากรเกี่ยวกับทิศทางการดำเนินงานของสภามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ใช้กลุ่ม ตัวอย่างจำนวน 154 คน ประกอบด้วย ผู้บริหารจากคณะ วิทยาลัย และหน่วยงานอื่น ๆ รวมทั้ง บุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุนของมหาวิทยาลัยฯ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งสถิติที่ใช้ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับทิศทางการ ดำเนินงานของมหาวิทยาลัยฯ ตามนโยบายของสภามหาวิทยาลัยปีงบประมาณ 2553 โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีระดับการรับรู้ทิศทางการดำเนินงานมากที่สุดคือ ด้านพันธกิจ รองลงมา คือ ด้านยุทธศาสตร์ และด้านนโยบายการปฏิบัติงาน ส่วนความเข้าใจทิศทางการดำเนินงานของ มหาวิทยาลัยฯ ตามนโยบายของสภามหาวิทยาลัย ปีงบประมาณ 2553 พบว่า โดยภาพรวมอยู่ใน ระดับปานกลาง โดยมีระดับความเข้าใจทิศทางการดำเนินงานมากที่สุดคือ ด้านพันธกิจ รองลงมา

คือด้านกิจกรรม และด้านนโยบายการปฏิบัติงาน ตามลำดับ ช่องทางการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับทิศทางการดำเนินงานของสภามหาวิทยาลัยฯ ที่มีการรับรู้มากที่สุดเรียงตามลำดับ ดังนี้ คือ เว็บไซต์มหาวิทยาลัย หนังสือเวียน และโปสเตอร์/ป้ายประกาศและการเข้าร่วมประชุมสภามหาวิทยาลัย คิดเป็นร้อยละ 59.7, 50.0 และ 15.6 และความเหมาะสมของช่องทางการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันพบว่า บุคลากรส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับปานกลางร้อยละ 43.4 รองลงมาเหมาะสมน้อยคิดเป็นร้อยละ 26.9 และมีความเหมาะสมมากร้อยละ 15.9 ความคิดเห็นต่อการพัฒนาและปรับปรุงช่องทางการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับทิศทางการดำเนินงานของสภามหาวิทยาลัยให้กับบุคลากร พบว่า ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการปรับปรุงคิดเป็นร้อยละ 66.7 โดยช่องทางที่เหมาะสมมากที่สุด ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยคือ เว็บไซต์มหาวิทยาลัย

กวี สมนึก (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข ตำบลแสนสุขอำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรีคือ ควรปรับปรุงปัจจัยด้านผู้ประกอบการ ใช้มาตรการควบคุมดูแลให้ทั่วถึงกำหนดบทลงโทษที่ลดขั้นตอนที่ยุงยากซ้ำซ้อน เพื่อให้นักท่องเที่ยวไม่เสียเวลาในการรอดำเนินการ จะต้องปรับปรุงระบบการติดตามเรื่องร้องเรียนของนักท่องเที่ยวให้มีความรวดเร็ว เพื่อที่ว่านักท่องเที่ยวจะได้ไม่เกิดความรู้สึกไม่ได้รับความคุ้มครองเท่าที่ควร นอกจากนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกันประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้เท่าเทียม โดยการประชาสัมพันธ์ในเรื่องของการคุ้มครองและรักษาสិทธิประโยชน์ของนักท่องเที่ยว ในด้านราคาสินค้า ของที่ระลึกต่าง ๆ ให้มีป้ายแสดงราคาสินค้า ป้ายแสดงราคาอัตราโดยสาร สถานที่ตั้งของหน่วยงานราชการและเบอร์โทรศัพท์ที่รับเรื่องร้องเรียน เพราะนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่รู้จักสถานที่ตั้งของหน่วยงาน ดังนั้น ควรทำการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น ป้ายประชาสัมพันธ์ตามจุดท่องเที่ยว โทรทัศน์หนังสือพิมพ์ เป็นต้น หน่วยงานที่ดูแลเรื่องนี้โดยเฉพาะมีคนที่รับผิดชอบไม่เพียงพอ ทำให้ดูแลได้ไม่เต็มที่นักท่องเที่ยวบางรายก็ไม่ได้เข้ามาแจ้งความดำเนินคดีปล่อยให้เรื่องจบ ๆ ไปแบบไม่ได้แก้ไข ทำให้ผู้ประกอบการกระทำความผิดต่อนักท่องเที่ยวต่อไปเรื่อย ๆ ทำให้นักท่องเที่ยวไม่อยากกลับมาเที่ยวประเทศไทยอีก เพราะมีความรู้สึกที่ถูกเอาเปรียบมากเกินไป ทำให้ประเทศสูญเสียรายได้เข้าประเทศเป็นจำนวนมาก ดังนั้น จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จะเห็นถึงผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในเรื่องต่าง ๆ ให้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น

วรรณธิภา จันทร์กลม (2554) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาเพื่อการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยว เกาะช้าง จังหวัดตราด การศึกษาเพื่อการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย

ในการท่องเที่ยวเกาะช้าง จังหวัดตราด ได้ดำเนินการศึกษาในช่วงปีงบประมาณ พ.ศ. 2553-2554 เพื่อรวบรวมข้อมูลการเกิดเหตุที่เป็นอันตรายทำให้นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บตลอดจนเสียชีวิตในเกาะช้าง วิเคราะห์สาเหตุของการเกิดเหตุที่เป็นอันตรายแก่นักท่องเที่ยวในเกาะช้าง และกำหนดแนวทางการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยวเกาะช้าง โดยทำการศึกษาจากข้อมูล ทฤษฎี การสำรวจพื้นที่และความคิดเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย สถิติเชิงพรรณนา ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บมากที่สุด คือ อุบัติเหตุ รถล้ม-รถชน เป็นผลมาจากสภาพถนนที่มีลักษณะอันตราย ความไม่คุ้นเคยกับระบบ การจราจรและความสามารถในการขับขี่ยานพาหนะของนักท่องเที่ยว สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวเสียชีวิตมากที่สุดคืออุบัติเหตุจมน้ำเป็นผลจากการเกิดกระแสน้ำรูปเห็ด (Rip current) โดยอันตรายที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่จะเกิดในช่วงฤดูการท่องเที่ยว พื้นที่ที่ต้องดูแลความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว เป็นกรณีพิเศษ คือบริเวณถนนบ้านคลองสนระยะทางตลอดถึงทางโค้งลงเข้าน้ำหาดทรายขาว และบริเวณตลอดแนวชายหาดทรายขาว พื้นที่ที่เสี่ยงต่อการเกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวในอนาคต คือบริเวณน้ำตกที่มีความลึกและเกิดกระแสน้ำวน บริเวณที่เสี่ยงต่อการเกิดดินถล่ม(Landslide) และ บริเวณที่เสี่ยงอันตรายบนเส้นทางศึกษาธรรมชาติ จากการศึกษาผู้ศึกษาได้มีข้อเสนอแนะต่อ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะหน่วยงานในสังกัดกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ในการเพิ่มบทบาทหน้าที่ในการดูแลความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวด้วยการกำหนดขอบเขตและ รูปแบบการบูรณาการความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น ๆ ในการจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อลดการเกิด อุบัติภัยในการท่องเที่ยวเกาะช้าง และข้อเสนอแนะต่อนักวิจัยที่จะพิจารณาคำเนิการศึกษาในส่วน ที่เกี่ยวข้องต่อไปด้วยการศึกษาเพิ่มเติมในรูปแบบการวิจัยเชิงพัฒนา และการนำผลการศึกษาไปใช้ ประโยชน์ด้วยการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการป้องกันภัยและแผนการ ปฏิบัติการฉุกเฉินเมื่อเกิดภัย

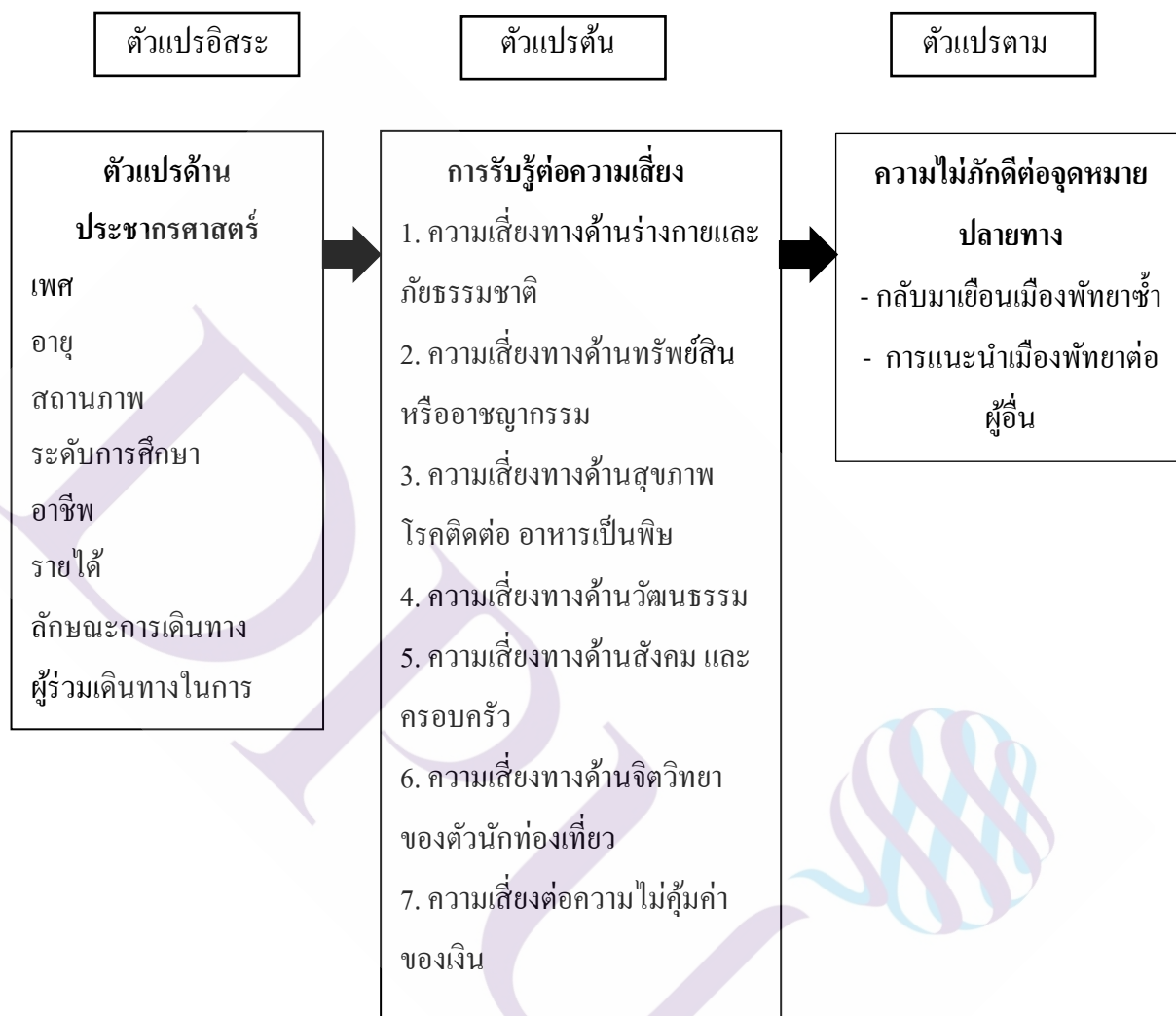
ศิรินทิพย์ จันทร์ถึง (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องการประเมินความเสี่ยงต่อความเสียหาย ของทรัพยากรการท่องเที่ยว และอันตรายจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ในอุทยานแห่งชาติ น้ำตกห้วยยาง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ การศึกษา ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลัก 3 ข้อ คือ 1) ศึกษา คุณลักษณะของทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว น้ำตกห้วยยาง ได้แก่ทรัพยากรน้ำ ทรัพยากรป่าไม้ และทรัพยากรสัตว์ป่า 2) ศึกษาพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว และ อันตรายที่นักท่องเที่ยวได้รับ และ 3) ประเมินความเสี่ยงต่อความเสียหายของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ และอันตรายที่นักท่องเที่ยวอาจได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติน้ำตกห้วยยางวิธี การศึกษาแตกต่างกันไปตามแต่ละวัตถุประสงค์ ได้แก่ สัมภาษณ์นักท่องเที่ยว จำนวน 160 ราย ประมวลผลโดยใช้โปรแกรม SPSS รวมทั้งสัมภาษณ์เชิงลึกเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกห้วยยาง

และประเมินความเสี่ยงของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแหล่ง โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ผลการศึกษาพบว่า คุณภาพน้ำของน้ำตกห้วยยาง ทั้งในฤดูแล้ง และฤดูฝน อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดินประเภทที่ 2 ของกรมควบคุมมลพิษทุกค่าพารามิเตอร์ ปูเจ้าฟ้า (*Phricotelphrsa Sirinthorn*) เป็นสัตว์ประจำถิ่นชนิดเดียวที่พบ ขณะที่สมเสร็จ (*Tapirus indicus*) เลียงผา (*Naemorhedus sumatrensis*) และวัวแดง (*Bos javanicus*) เป็นสัตว์ป่าหายากที่พบ และบริเวณเส้นทางศึกษาธรรมชาติใกล้น้ำตกไม่พบไม้หายากหรือใกล้สูญพันธุ์พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวพบว่า มากกว่า ร้อยละ 50 ของนักท่องเที่ยวปฏิบัติตามคำแนะนำของอุทยานแห่งชาติน้ำตกห้วยยาง กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวทำมากที่สุด คือการชมวิวทิวทัศน์ บริเวณน้ำตก อันตรายที่นักท่องเที่ยวได้รับสูงสุด คือถูกสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคกัด/ ต่อย พื้นที่ที่นักท่องเที่ยวได้รับอันตรายสูงสุด คือป่าตาเถล จากการประเมินความเสี่ยง พบว่าแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเสี่ยงต่อความเสียหายของทรัพยากรการท่องเที่ยวสูง ได้แก่ หุบตะเคียน ความเสี่ยงปานกลางมี 2 แห่ง ได้แก่ ยอดเขาหลวง และน้ำตก พื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอุบัติเหตุแก่นักท่องเที่ยวสูงที่สุด ได้แก่ บริเวณน้ำตกห้วยยาง โดยเฉพาะชั้นที่ 2 ชั้นที่ 3 และชั้นที่ 5 การประเมินความเสี่ยงของอันตรายที่นักท่องเที่ยวอาจได้รับ จากการศึกษา พบว่า การถูกสัตว์ป่าที่มีพิษทำร้ายเป็นอันตรายที่สูงที่สุดตามมาด้วยน้ำป่าไหลหลาก และการลื่นไถล

2.6 กรอบแนวคิดการทำวิจัย

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจะนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาของผู้วิจัยในเรื่องการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาเพื่อที่จะสามารถวางแผนพัฒนาภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาเพื่อเพิ่มการมาเยือนซ้ำของนักท่องเที่ยวจีน ต่อไป

ตารางที่ 2.2 กรอบแนวคิดการทำวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่เมือง พัทยา ทั้งเพศชาย และเพศหญิง ทุกกลุ่มอาชีพ รวมทั้งสิ้น 400 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่เมือง พัทยา เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้นจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ Taro Yamane (นราศรี ใววานิชกุล และชูศักดิ์ อุดมศรี, 2538) โดยการคำนวณประชากรใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ค่าความผิดพลาดสูงสุดที่จะเกิดขึ้น 0.05 ค่าสัดส่วนประชากร 0.5 ได้ขนาดตัวอย่างจำนวน 385 คน สারণเพิ่ม 15 คน จะได้เท่ากับจำนวน 400 คน ซึ่งทำการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีทาการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling)

$$n = \frac{Z^2 pq}{B^2}$$

แทนค่า

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

B = ระดับความคลาดเคลื่อน

$Z = Z$ score ขึ้นอยู่กับระดับความเชื่อมั่น

$P =$ ความน่าจะเป็นของประชากรที่สนใจศึกษา

$$q = 1 - p$$

ในทางปฏิบัติเรานิยมใช้ระดับความเชื่อมั่น 95 % ดังนั้น $Z = 1.96$ (นราศรี ไหววานิชยกุล และชูศักดิ์ อุดมศรี, 2545)

$B =$ ความแม่นยำกำหนดให้มีความเบี่ยงเบนได้ 5 % ดังนั้น $B = 0.05$

$P =$ ค่าสัดส่วนของประชากรที่จะสุ่ม กำหนดได้เป็น 0.5 (ประมาณการ)

เพราะฉะนั้นได้ขนาดตัวอย่าง

$$n = \frac{(1.96)^2(0.5)(0.5)}{0.05^2}$$

$$0.05^2$$

$$n = \frac{(3.8416)(0.25)}{(0.0025)}$$

$$(0.0025)$$

$$n = 384.16 \text{ หรือ } 385 \text{ ตัวอย่าง}$$

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaires) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อศึกษาการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ โดยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มาจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาสรุปและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS เพื่อหาความเชื่อมั่นของสถิติที่ใช้เป็นตัวชี้วัด โดยสร้างเพื่อเป็นแบบสอบถามแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ประสิทธิภาพในการเคยมาท่องเที่ยว เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ ซึ่งเป็นลักษณะเป็น Check list ที่เป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close – End questions) จำนวน 7 ข้อ โดยคำถามแต่ละข้อแสดงประเภทของข้อมูลได้ดังนี้

ข้อที่ 1 ท่านอาศัยอยู่ในจังหวัดไหนของประเทศจีน (Nominal Scale)

ข้อที่ 2 เพศ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale)

ข้อที่ 3 อายุ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

ข้อที่ 4 สถานภาพ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale)

ข้อที่ 5 ระดับการศึกษา เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

ข้อที่ 6 อาชีพ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale)

ข้อที่ 7 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

ข้อที่ 8 ลักษณะการเดินทางอาชีพ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale)

ข้อที่ 9 ผู้ร่วมเดินทางในการท่องเที่ยวเป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

ข้อที่ 10 จำนวนครั้งที่เดินทางมาประเทศไทยเป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

ข้อที่ 11 ประสบการณ์การท่องเที่ยวต่างประเทศ นอกจากประเทศไทยเป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

ข้อที่ 12 ระยะการเดินทางท่องเที่ยวในเมืองพัทยาเป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยว มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งแต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตามลำดับความสำคัญ 5 ระดับ โดยกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมิน ดังนี้

ระดับความคาดหวัง	ค่าประเมิน
เห็นด้วยมากที่สุด	5
เห็นด้วยมาก	4
เห็นด้วยปานกลาง	3
เห็นด้วยน้อย	2
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำผู้วิจัยศึกษาและพัฒนามาตรวัดการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำตามแนวคิดของ George (2010) มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งแต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตามลำดับความสำคัญ 5 ระดับ โดยกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมิน ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ค่าประเมิน
เห็นด้วยมากที่สุด	5
เห็นด้วยมาก	4
เห็นด้วยปานกลาง	3
เห็นด้วยน้อย	2
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะอื่น ๆ มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิดในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามสามารถตอบแบบสอบถามได้อย่างอิสระในการรู้เพิ่มเติมจากข้อคำถามให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการรับรู้ต่อความเสี่ยงที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา

ดังนั้น เกณฑ์เฉลี่ยของระดับการรับรู้ กำหนดได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00	หมายถึง	รับรู้น้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20	หมายถึง	รับรู้น้อย
ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40	หมายถึง	รับรู้ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60	หมายถึง	รับรู้มาก
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80	หมายถึง	รับรู้มากที่สุด

และเกณฑ์เฉลี่ยของระดับการกลับมาเที่ยวซ้ำ กำหนดได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

เกณฑ์การวัดคุณภาพบริการประยุกต์จากการวัดคุณภาพการบริการของพาราสุรามันเซท แฮล์ม และเบอร์รี่ (Parasuraman, Zeithamal and Berry, 1990)

3.3 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดวิธีการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. นำแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้ข้อเสนอแนะและนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว นำเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมของแบบสอบถาม เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือแบบสอบถาม โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องและความเที่ยงตรง (Item Objective Congruence Index : IOC) โดยการกำหนดความสอดคล้องที่ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 จึงจะมีความสอดคล้อง และเที่ยงตรงที่จะยอมรับได้

4. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไข และนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความสมบูรณ์อีกครั้ง จากนั้นได้นำแบบสอบถามแปลเป็นภาษาจีนแล้วนำไปทดลอง (Try-out) กับกลุ่มไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ในการหาค่าความเชื่อมั่น (Reliabilities) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาช (Cronbach, 1970)

5. จัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามฉบับจริง เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเรื่องการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ มีการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Method) จากแหล่งข้อมูลแบบทุติยภูมิ (Secondary Data Source) และแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data Source) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้จากการศึกษาตำรา เว็บไซต์ เอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ทฤษฎีเกี่ยวกับการวิจัย รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์
2. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire) ทั้งสิ้น 400 ชุด จากนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมายังพื้นที่เมือง พัทยา โดยมีวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Non-Probability Sampling) แบบบังเอิญ (Accidental Sampling)

3.5 สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 ค่าสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้สถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปของข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มาท่องเที่ยวในเมืองพัทยา โดยใช้ความถี่ร้อยละ

3.5.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

1. เปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การหาค่า F-Test หรือ One way ANOVA และการใช้การหาค่าแบบ T-Test เพื่อเปรียบเทียบข้อมูล 2 กลุ่มใช้ในการเปรียบเทียบการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจีนที่มีมีลักษณะเดินทางที่แตกต่างกัน และ F-Test ใช้ในการหาค่าการเปรียบเทียบการรับรู้ต่อความเสี่ยงกับอายุของนักท่องเที่ยว

2. สถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) เป็นการวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อน เพื่อวัดการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษารับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา นั้นเป็นการวิจัยเชิงปริมาณด้วยการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ในการเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้อง โดยผู้วิจัยให้แบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability) แล้วนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามจากนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพัทยา โดยเก็บจากกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนทั้งสิ้น 400 ชุด ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 5 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวชาวจีนในพื้นที่เมืองพัทยา

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนในพื้นที่เมืองพัทยา

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีลักษณะการเดินทางที่ต่างกัน

ตอนที่ 4 ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุต่างกัน

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการรับรู้ต่อความเสี่ยงที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวชาวจีนในพื้นที่เมืองพัทยา

ข้อมูลต่อไปนี้แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ลักษณะการเดินทาง ผู้ร่วมเดินทาง จำนวนครั้งที่เดินทางมาไทยประสบการณ์การท่องเที่ยวต่างประเทศนอกจากประเทศไทย และ เมืองที่ผู้ตอบแบบสอบถามอาศัยอยู่

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ(เปอร์เซ็นต์)
ชาย	217	54.00
หญิง	183	46.00
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยา ทั้งหมด 400 คน ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวเพศชายมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 54.00 และ 46.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน(คน)	ร้อยละ(เปอร์เซ็นต์)
ตั้งแต่ 20ปี ลงมา	6	1.5
21-30ปี	288	72.0
31-40 ปี	67	16.8
41-50 ปี	25	6.2
51 ปีขึ้นไป	14	3.5
รวม	400	100

จากตาราง 4.2 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยานั้น ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 72.0 รองลงมาคือช่วงอายุ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 16.8 รองลงมาคือ ช่วงอายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 6.2 จากนั้นเป็นช่วงอายุ 51 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 3.5 และเป็นช่วงอายุ ตั้งแต่20 ลงมา ที่คิดเป็นร้อยละ1.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ(เปอร์เซ็นต์)
โสด	213	53.30
สมรส	185	46.30
หย่า/หม้าย/แยกกันอยู่	2	0.40
รวม	400	100

จากตาราง 4.3 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทธยานันต์ ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 46.30 รองลงมาคือ สถานภาพสมรส 213 คน คิดเป็นร้อยละ 46.30 และสถานภาพหย่า หม้าย และแยกกันอยู่ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน(คน)	ร้อยละ(เปอร์เซ็นต์)
ประถมศึกษา	4	1.00
มัธยมศึกษา/ปวส./ปวช.	212	53.00
ปริญญาตรี	177	44.20
สูงกว่าปริญญาตรี	7	1.80
รวม	400	100

จากตาราง 4.4 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทธยานันต์ ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษา มัธยมศึกษา/ปวส./ปวช. คิดเป็นร้อยละ 53.00 รองลงมาคือ ระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 44.20 รองลงมาคือ ระดับการศึกษา สูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 1.80 และ ระดับการศึกษาประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
นักวิชาชีพชั้นสูง นักวิชาการ (แพทย์ วิศวกร นักกฎหมาย ครู อาจารย์ เป็นต้น)	1	0.30
ผู้บริหาร ผู้จัดการ เจ้าของกิจการ	4	1.00
ผู้ประกอบการ เจ้าของธุรกิจ	148	36.40
พนักงานบริษัท/สำนักงาน	110	27.00
เกษตรกร(เพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ ประมง)	1	0.30
นักเรียน นักศึกษา	136	34.00
รวม	400	100

จากตาราง 4.5 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยาในส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นผู้ประกอบการ เจ้าของธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 36.40 รองลงมานักเรียน นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 34.00 รองลงมาคือ ประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัท/สำนักงาน คิดเป็นร้อยละ 27.00 รองลงมาคือ อาชีพ ผู้บริหาร ผู้จัดการ เจ้าของกิจการ คิดเป็นร้อยละ 1.00 และอาชีพนักวิชาชีพชั้นสูง นักวิชาการ (แพทย์ วิศวกร นักกฎหมาย ครู อาจารย์ คิดเป็นร้อยละ 0.30 เท่ากับอาชีพเกษตรกร(เพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ ประมง) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้

รายได้	จำนวน(คน)	ร้อยละ(เปอร์เซ็นต์)
2000 - 4000 หยวน/เดือน	76	19.00
4001-6000 หยวน/เดือน	316	79.00
6001-8000 หยวน/เดือน	6	1.40
8001-10000 หยวน/เดือน	1	0.30
มากกว่า 10000 หยวน/เดือน	1	0.30
รวม	400	100

จากตาราง 4.6 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยานั้น ส่วนใหญ่มีรายได้ประมาณ 4001-6000 หยวน/เดือน คิดเป็นร้อยละ รองลงมาคือ รายได้ 2000 - 4000 หยวน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 19.00 รองลงมาคือ รายได้ 6001-8000 หยวน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 1.40 รองลงมาคือ มีรายได้ 8001-10000 หยวน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 0.30 เท่ากับผู้ที่มียาได้ มากกว่า 10000 หยวน/เดือน ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะการเดินทาง

ลักษณะการเดินทาง	จำนวน(คน)	ร้อยละ(เปอร์เซ็นต์)
การเดินทางด้วยตนเอง	21	5.20
การเดินทางด้วยกรุ๊ปทัวร์	379	94.80
รวม	400	100

จากตาราง 4.7 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยานั้น ส่วนใหญ่มีลักษณะการเดินทางด้วยกรุ๊ปทัวร์ คิดเป็นร้อยละ 94.80 รองลงมาคือ การเดินทางด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ 5.20 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผู้ร่วมเดินทาง

ผู้ร่วมเดินทาง	จำนวน(คน)	ร้อยละ(เปอร์เซ็นต์)
เดินทางกับเพื่อน/กรุ๊ปทัวร์	361	90.20
เดินทางกับครอบครัว	33	8.30
เดินทางกับตนเอง	6	1.50
รวม	400	100

จากตาราง 4.8 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยาส่วนใหญ่มีผู้ร่วมเดินทางกับเพื่อน/กรุ๊ปทัวร์ คิดเป็นร้อยละ 90.20 รองลงมาคือ มีผู้ร่วมเดินทางกับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 8.30 และสุดท้ายคือการเดินทางด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ 1.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 แสดงร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำนวนและจำแนกตามจำนวนครั้งที่เดินทางมาประเทศไทย

จำนวนครั้งที่เดินทาง	จำนวน(คน)	ร้อยละ(เปอร์เซ็นต์)
มาครั้งแรก	386	96.5
มาครั้งที่ 2	14	3.5
รวม	400	100

จากตาราง 4.9 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยาส่วนใหญ่มีจำนวนการเดินทางมาที่ไทยเป็นครั้งแรก คิดเป็นร้อยละ 96.5 รองลงมาคือ การเดินทางเป็นครั้งที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 3.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสบการณ์การท่องเที่ยวต่างประเทศนอกจากประเทศไทย

ประสบการณ์การท่องเที่ยว	จำนวน(คน)	ร้อยละ(เปอร์เซ็นต์)
ประเทศอื่นในเอเชีย (เกาหลี ญี่ปุ่น เวียดนาม ect.)	365	91.20
ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์	21	5.30
ยุโรป	14	3.50
รวม	400	100.0

จากตาราง 4.10 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยานั้น ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การท่องเที่ยวต่างประเทศนอกจากประเทศไทย คือ ประเทศอื่นในเอเชีย (เกาหลี ญี่ปุ่น เวียดนาม ect.) คิดเป็นร้อยละ 91.20 รองลงมา คือ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ คิดเป็นร้อยละ 5.30 และยุโรป คิดเป็นร้อยละ 3.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเดินทางท่องเที่ยวในพัทยา

ระยะการเดินทาง	จำนวน(คน)	จำนวน(คน)
ไม่พักค้างคืน	20	5.00
1 คืน	245	61.20
2 คืน	135	33.80
รวม	400	100

จากตาราง 4.11 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยานั้น ส่วนใหญ่มีระยะเดินทางท่องเที่ยวในพัทยา 1 คืน คิดเป็นร้อยละ 61.20 รองลงมาคือ พักค้าง 2 คืน คิดเป็นร้อยละ 33.80 และไม่พักค้างคืน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเมืองที่ผู้ตอบแบบสอบถามอาศัยอยู่

เมือง/มณฑล	จำนวน(คน)	ร้อยละ(เปอร์เซ็นต์)
Suzhou	55	13.80
Beijing	53	13.30
Chongqi.	2	0.50
Fujian	40	10.00
Gansu	5	1.30
ShenZhen	30	7.50
Guilin/Nannin	36	9.00
Hunan	42	10.50
Jiansu	35	8.80
Macau	40	10.00
Neimongol	2	0.50
Ningxia	2	0.50
Shandong	23	5.80
Shanghai	2	0.50
Xinjaing	10	2.50
Yunnan	24	6.00
รวม	400	100

จากตาราง 4.12 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยานั้น เดินทางมาจากหลายเมืองจากแบบสอบถามจะเห็นได้ชัดว่าแต่ละเมืองมีผู้เดินทางเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่อาศัยในเมือง Suzhou คิดเป็นร้อยละ 13.8 รองลงมาคือ อาศัยอยู่เมือง Beijing คิดเป็นร้อยละ 13.30 รองลงมาเป็นเมือง Hunan คิดเป็นร้อยละ 10.50 รองลงมาคือ เป็นเมือง Macau คิดเป็นร้อยละ 10.00 โดยเรียงมาตามลำดับ

**ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ต่อความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยว
จีน ในพื้นที่เมืองพัทยา**

ตารางที่ 4.13 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบหลังการหมุนแกน ของทั้ง 7 ปัจจัย โดยให้ค่าน้ำหนัก
องค์ประกอบ ภายหลังการหมุนแกน โดยวิธี Verimax และกำหนดให้แสดงค่าเฉพาะ ค่าน้ำหนัก
องค์ประกอบที่มีค่ามากกว่า 0.50 ขึ้นไป ของการรับรู้ต่อความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ
ของนักท่องเที่ยวจีน ในพื้นที่เมืองพัทยา

การรับรู้ด้านต่าง ๆ	ปัจจัยที่ 1ด้าน ร่างกาย	ปัจจัยที่ 2 ด้าน ทรัพย์สิน	ปัจจัยที่ 3ด้าน สุขภาพ	ปัจจัยที่ 4 ด้าน วัฒนธรรม	ปัจจัยที่ 5 ด้าน สังคม	ปัจจัยที่ 6 ด้าน จิตวิทยา	ปัจจัยที่ 7 ด้าน ความไม่ คุ้มค่าเงิน
ด้านร่างกาย							
1. การเดินทางโดย เรือ	.882						
2.การเดินทางด้วยรถ หรือรถบัส	.938						
5.สถานที่ที่เขี่ยตอน กลางคืน	.885						
7.การก่อการร้ายหรือ การชุมนุม	.908						
16.ถนนหนทาง มี ความสะดวก	.592						
24. การเดินทางมี ความสะดวก	.568						
ด้านทรัพย์สิน							
4.ลี้วงกระเป๋า และ การจี้ปล้น		.571					
6. หลอกหลวงให้ซื้อ สินค้า		.575					

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

การรับรู้ด้านต่าง ๆ	ปัจจัยที่ 1 ด้าน ร่างกาย	ปัจจัยที่ 2 ด้าน ทรัพย์สิน	ปัจจัยที่ 3 ด้าน สุขภาพ	ปัจจัยที่ 4 ด้าน วัฒนธรรม	ปัจจัยที่ 5 ด้าน สังคม	ปัจจัยที่ 6 ด้าน จิตวิทยา	ปัจจัยที่ 7 ด้าน ความไม่ คุ้มค่าเงิน
ด้านสุขภาพ 3. โรคติดต่อต่าง ๆ 10.มีอาหารและ เครื่องดื่มน้ำที่ดี			.844 .871				
ด้านวัฒนธรรม 12.วัฒนธรรม ประเพณีเครื่องครัด 13. การแต่งกายที่ แตกต่างกัน				.874 .751			
ด้านสังคม 8. เจ้าบ้านมีความเป็น มิตร 9. คนในพื้นที่ สื่อสารกับ นักท่องเที่ยวได้ดี 14.คนพื้นที่มีความ เข้าใจความความ ต้องการ					.898 .676 .721		
ด้านจิตวิทยา 11.เพื่อน ๆ ของฉัน จะไม่ตำหนิ 15.นำประสบการณ์ ไปบอกต่อได้ 19.คนรู้จักจะยกย่อง ที่ได้มาเที่ยว 20.เพิ่มความภูมิใจแก่ ครอบครัว						.833 .692 .915 .919	

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

การรับรู้ด้านต่าง ๆ	ปัจจัยที่ 1 ด้าน ร่างกาย	ปัจจัยที่ 2 ด้าน ทรัพย์สิน	ปัจจัยที่ 3 ด้าน สุขภาพ	ปัจจัยที่ 4 ด้าน วัฒนธรรม	ปัจจัยที่ 5 ด้าน สังคม	ปัจจัยที่ 6 ด้าน จิตวิทยา	ปัจจัยที่ 7 ด้าน ความไม่ คุ้มค่าเงิน
ด้านไม่คุ้มค่าเงิน							
17. สิ่งอำนวยความสะดวก สะดวกมีครบ							.518
18. ได้ทำสิ่งที่ฉัน ต้องการในการ ท่องเที่ยว							.579
21. ค่าใช้จ่ายมีความ เหมาะสมคุ้มค่า							.876
22. ค่าอาหารมีราคา ที่เหมาะสม							.843
23. สินค้า บริการมี ความเหมาะสม							.860
25. มีแหล่งท่องเที่ยว หลายแห่ง							.795
Eigenvalue	2.57	2.41	2.27	1.97	1.94	1.83	1.60
Reliability Coefficient	0.72	0.70	0.73	0.68	0.64	0.61	0.62

จากตารางที่ 4.13 แสดงถึง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบภายหลังการหมุนแกน โดยสามารถสรุปได้ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ ตัวแปรปัจจัยได้ 7 ปัจจัย ดังนี้

ปัจจัยที่ 1 การรับรู้ความเสี่ยงด้านร่างกาย ได้จำนวน 6 ตัวแปร และตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากกว่า 0.5 ดังนั้น ตัวแปรในปัจจัย นำไปใช้ได้จำนวนทั้งหมด 6 ตัวแปร ดังนี้
1. การเดินทางโดยเรือ 2. การเดินทางด้วยรถหรือรถสับัส 3. สถานที่เที่ยวตอนกลางคืน 4. ถนนหนทาง มีความสะดวก 5. การก่อการร้ายหรือการชุมนุม 6. การเดินทางมีความสะดวก โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ .938, .908, .885, .882, .595 และ .562 ตามลำดับ

ปัจจัยที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยงด้านทรัพย์สิน ได้จำนวน 2 ตัวแปร และตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากกว่า 0.5 ดังนั้น ตัวแปรในปัจจัย นำไปใช้ได้จำนวนทั้งหมด 2 ตัวแปร ดังนี้
1. ล้วงกระเป๋า และการจี้ปล้น 2. หลอกหลวงให้ซื้อสินค้า โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ .575 และ. 571

ปัจจัยที่ 3 การรับรู้ความเสี่ยงด้านด้านสุขภาพได้จำนวน 2 ตัวแปร และตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากกว่า 0.5 ดังนั้น ตัวแปรในปัจจัย นำไปใช้ได้จำนวนทั้งหมด 2 ตัวแปร ดังนี้
1. โรคติดต่อต่าง ๆ 2. มีอาหารและเครื่องดื่มที่ดี โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ .844 และ. 871

ปัจจัยที่ 4 การรับรู้ความเสี่ยงด้านด้านวัฒนธรรมจำนวน 2 ตัวแปร และตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากกว่า 0.5 ดังนั้น ตัวแปรในปัจจัย นำไปใช้ได้จำนวนทั้งหมด 2 ตัวแปร ดังนี้
1. วัฒนธรรมประเพณีเคร่งครัด 2. การแต่งกายที่แตกต่าง โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ .874 และ. 851

ปัจจัยที่ 5 การรับรู้ความเสี่ยงด้านด้านสังคมจำนวน 3 ตัวแปร และตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากกว่า 0.5 ดังนั้น ตัวแปรในปัจจัย นำไปใช้ได้จำนวนทั้งหมด 3 ตัวแปร ดังนี้
1. เข้าบ้านมีความเป็นมิตร 2. คนในพื้นที่ สื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้ดี 3. คนพื้นที่มีความเข้าใจความต้องการ โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ .898 , .721 และ .676 ตามลำดับ

ปัจจัยที่ 6 การรับรู้ความเสี่ยงด้านด้านจิตวิทยาจำนวน 4 ตัวแปร และตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากกว่า 0.5 ดังนั้น ตัวแปรในปัจจัย นำไปใช้ได้จำนวนทั้งหมด 4 ตัวแปร ดังนี้
1. เพื่อน ๆ ของฉันจะไม่ตำหนิ 2. นำประสบการณ์ไปบอกต่อได้ 3. คนรู้จักจะยกย่องที่ได้มาเที่ยว 4. เพิ่มความภูมิใจแก่ครอบครัว โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ .919, .915, .833 และ .692 ตามลำดับ

ปัจจัยที่ 7 การรับรู้ความเสี่ยงด้านความไม่คุ้มค่าใช้จ่าย จำนวน 6 ตัวแปร และตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากกว่า 0.5 ดังนั้น ตัวแปรในปัจจัย นำไปใช้ได้จำนวนทั้งหมด 6 ตัวแปร ดังนี้
1. สิ่งอำนวยความสะดวกมีครบ 2. ได้ทำสิ่งที่ฉันต้องการในการท่องเที่ยว 3. ค่าใช้จ่ายมีความเหมาะสมคุ้มค่า 4. ค่าอาหารมีราคาที่เหมาะสม 5. สินค้า บริการมีความเหมาะสมกับราคา 6. มีแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่ง โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ .876, .860, .843, .795, .579 และ .518 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.14 ข้อมูลรับรู้ต่อความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวจีน ในพื้นที่เมืองพัทยา

รับรู้ต่อความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ	กลุ่มตัวอย่าง = 400		ระดับการรับรู้
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	
ด้านร่างกาย	3.20	0.34	รับรู้ปานกลาง
ด้านทรัพย์สิน	3.33	0.59	รับรู้ปานกลาง
ด้านสุขภาพ	3.40	0.66	รับรู้น้อย
ด้านวัฒนธรรม	3.28	0.44	รับรู้ปานกลาง
ด้านสังคม	4.21	0.56	รับรู้น้อยที่สุด
ด้านจิตวิทยา	3.20	0.40	รับรู้ปานกลาง
ด้านความไม่คุ้มค่าเงิน	2.60	0.35	รับรู้มาก

จากตารางที่ 4.14 พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยานั้นมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทั้ง 7 ด้าน โดยพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านสังคม คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.21 อยู่ในค่าความเสี่ยงที่น้อยที่สุด รองลงมาคือการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านสุขภาพ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.40 อยู่ในค่าความเสี่ยงมาก รองลงมาคือด้านทรัพย์สินคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.33 อยู่ในค่าความเสี่ยงปานกลาง และมีการรับรู้ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากันที่ 3.20 คือ ด้านความเสี่ยงด้านร่างกาย กับความเสี่ยงด้านจิตวิทยาอยู่ในค่าความเสี่ยงปานกลาง รองลงมาคือความเสี่ยงด้านความไม่คุ้มค่าเงิน คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.60 อยู่ในค่าความเสี่ยงมาก รวมทุกด้านค่าเฉลี่ย 3.33 มีค่าความเสี่ยงทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจีนที่มีลักษณะการเดินทางที่ต่างกัน

ตารางที่ 4.15 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจีนที่มีลักษณะการเดินทางที่ต่างกัน

การรับรู้ต่อความเสี่ยง / ลักษณะการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจีนในเมืองพัทยา		ค่าการรับรู้ต่อความเสี่ยง				
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	Sig.	ผลทดสอบสมมติฐาน
ด้านร่างกาย	การเดินทางด้วยตนเอง	3.14	0.29	0.909	0.373	ไม่แตกต่าง
	การเดินทางด้วยกรู๊ปทัวร์	3.20	0.35			
ด้านทรัพย์สิน	การเดินทางด้วยตนเอง	3.14	0.57	1.565	0.132	ไม่แตกต่าง
	การเดินทางด้วยกรู๊ปทัวร์	3.34	0.59			
ด้านสุขภาพ	การเดินทางด้วยตนเอง	3.26	0.64	0.834	0.413	ไม่แตกต่าง
	การเดินทางด้วยกรู๊ปทัวร์	3.38	0.66			
ด้านวัฒนธรรม	การเดินทางด้วยตนเอง	3.20	0.46	0.781	0.443	ยอมรับ
	การเดินทางด้วยกรู๊ปทัวร์	3.28	0.44			
ด้านสังคม	การเดินทางด้วยตนเอง	4.42	0.42	2.324	0.072	ไม่แตกต่าง
	การเดินทางด้วยกรู๊ปทัวร์	4.20	0.56			
ด้านจิตวิทยา	การเดินทางด้วยตนเอง	3.26	0.49	0.551	0.587	ไม่แตกต่าง
	การเดินทางด้วยกรู๊ปทัวร์	3.20	0.39			
ด้านความไม่คุ้ม ค่าเงิน	การเดินทางด้วยตนเอง	2.87	0.46	1.265	0.220	ไม่แตกต่าง
	การเดินทางด้วยกรู๊ปทัวร์	2.60	0.33			

หมายเหตุ.**ปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.) มีค่าน้อยกว่า 0.01

จากตาราง 4.15 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ F-test (ANOVA) การเปรียบเทียบการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจีนที่มีลักษณะการเดินทางที่ต่างกันแยกเป็น 7 ด้าน ผลการวิเคราะห์พบว่า

7. การรับรู้ต่อความเสี่ยงด้านไม่คุ้มค่าเงิน ต่อลักษณะการเดินทางด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ย 2.87 และลักษณะการเดินทางแบบกรู๊ปทัวร์ ค่าเฉลี่ย 2.60 ไม่แตกต่างกัน มีค่า Sig. เท่ากับ 0.22 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (0.05) จึงยอมรับสมมติฐาน (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะการเดินทางที่แตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านร่างกายที่ไม่แตกต่างกันจึงยอมรับสมมติฐานหลักปฏิเสธสมมติฐานรอง

ตอนที่ 4 ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุต่างกัน

ตารางที่ 4.16 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านร่างกายของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน

การรับรู้ต่อความเสี่ยง/อายุของ นักท่องเที่ยว		ค่าการรับรู้ต่อความเสี่ยง				ผลทดสอบ สมมติฐาน
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	F	Sig.	
ด้านร่างกาย	ตั้งแต่ 20ปี ลงมา	3.00	0.23	1.329	0.26	ไม่แตกต่าง
	21-30ปี	3.20	0.35			
	31-40 ปี	3.24	0.31			
	41-50 ปี	3.12	0.37			
	51 ปีขึ้นไป	3.10	0.31			
	รวม	3.20	0.35			

หมายเหตุ.**ปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.) มีค่าน้อยกว่า 0.01

จากตารางที่ 4.16 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ F- test (ANOVA) การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านร่างกายของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านร่างกายมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.00 - 3.24 ไม่แตกต่างกัน มีค่า Sig. เท่ากับ 0.26 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (0.05) จึงยอมรับสมมติฐาน (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านร่างกายที่ไม่แตกต่างกันจึงยอมรับสมมติฐานหลักปฏิเสธสมมติฐานรอง

ตารางที่ 4.17 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านทรัพย์สินของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน

การรับรู้ต่อความเสี่ยง/อายุของ นักท่องเที่ยว		ค่าการรับรู้ต่อความเสี่ยง				
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	F	Sig.	ผลทดสอบ สมมติฐาน
ด้านทรัพย์สิน	ตั้งแต่ 20ปี ลงมา	3.25	0.82	1.045	0.384	ไม่แตกต่าง
	21-30ปี	3.31	0.59			
	31-40 ปี	3.34	0.61			
	41-50 ปี	3.52	0.48			
	51 ปีขึ้นไป	3.50	0.67			
	รวม	3.33	0.59			

หมายเหตุ.**ปฏิเสธสมมติฐาน (H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.) มีค่าน้อยกว่า 0.01

จากตารางที่ 4.17 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ F-test (ANOVA) การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางทรัพย์สินของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านทรัพย์สินมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.25 - 3.52 ไม่แตกต่างกัน มีค่า Sig. เท่ากับ 0.38 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (0.05) จึงยอมรับสมมติฐาน (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านทรัพย์สินที่ไม่แตกต่างกันจึงยอมรับสมมติฐานหลักปฏิเสธสมมติฐานรอง

ตารางที่ 4.18 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านสุขภาพของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน

การรับรู้ความเสี่ยง/อายุของ นักท่องเที่ยว		ค่าการรับรู้ความเสี่ยง				
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	F	Sig.	ผลทดสอบ สมมุติฐาน
ด้านสุขภาพ	ตั้งแต่ 20ปี ลงมา	3.25	0.27	0.556	0.695	ไม่แตกต่าง
	21-30ปี	3.37	0.65			
	31-40 ปี	3.46	0.68			
	41-50 ปี	3.26	0.70			
	51 ปีขึ้นไป	3.32	0.79			
	รวม	3.37	0.66			

หมายเหตุ.**ปฏิเสธสมมุติฐาน (H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.) มีค่าน้อยกว่า 0.01

จากตารางที่ 4.18 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐานด้วยค่าสถิติ F-test (ANOVA) การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านสุขภาพของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านสุขภาพมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.25 - 3.46 ไม่แตกต่างกัน มีค่า Sig. เท่ากับ 0.69 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (0.05) จึงยอมรับสมมุติฐาน (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านสุขภาพที่ไม่แตกต่างกันจึงยอมรับสมมุติฐานหลักปฏิเสธสมมุติฐานรอง

ตารางที่ 4.19 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านวัฒนธรรมของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน

การรับรู้ต่อความเสี่ยง/อายุของ นักท่องเที่ยว		ค่าการรับรู้ต่อความเสี่ยง				
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	F	Sig.	ผลทดสอบ สมมุติฐาน
ด้านวัฒนธรรม	ตั้งแต่ 20ปี ลงมา	3.44	0.40	0.353	0.842	ไม่แตกต่าง
	21-30ปี	3.27	0.44			
	31-40 ปี	3.31	0.45			
	41-50 ปี	3.24	0.43			
	51 ปีขึ้นไป	3.26	0.32			
	รวม	3.28	0.44			

หมายเหตุ.**ปฏิเสธสมมุติฐาน (H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.) มีค่าน้อยกว่า 0.01

จากตารางที่ 4.19 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐานด้วยค่าสถิติ F- test (ANOVA) การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านวัฒนธรรมของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านวัฒนธรรมมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.24 - 3.44 ไม่แตกต่างกัน มีค่า Sig. เท่ากับ 0.84 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (0.05) จึงยอมรับสมมุติฐาน (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกันจึงยอมรับสมมุติฐานหลักปฏิเสธสมมุติฐานรอง

ตารางที่ 4.20 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านสังคมของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน

การรับรู้ต่อความเสี่ยง/อายุของ นักท่องเที่ยว		ค่าการรับรู้ต่อความเสี่ยง				
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	F	Sig.	ผลทดสอบ สมมุติฐาน
ด้านสังคม	ตั้งแต่ 20ปี ลงมา	4.66	0.40	1.679	0.154	ไม่แตกต่าง
	21-30ปี	4.22	0.57			
	31-40 ปี	4.14	0.50			
	41-50 ปี	4.12	0.60			
	51 ปีขึ้นไป	4.35	0.49			
	รวม	4.21	0.56			

หมายเหตุ.**ปฏิเสธสมมุติฐาน (H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.) มีค่าน้อยกว่า 0.01

จากตารางที่ 4.20 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐานด้วยค่าสถิติ F- test (ANOVA) การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านสังคมของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านสังคมมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.12 - 4.35 ไม่แตกต่างกัน มีค่า Sig. เท่ากับ 0.15 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (0.05) จึงยอมรับสมมุติฐาน (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านสังคมที่ไม่แตกต่างกันจึงยอมรับสมมุติฐานหลักปฏิเสธสมมุติฐานรอง

ตารางที่ 4.21 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านจิตวิทยาของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน

การรับรู้ต่อความเสี่ยง/อายุของ นักท่องเที่ยว		ค่าการรับรู้ต่อความเสี่ยง				
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	F	Sig.	ผลทดสอบ สมมุติฐาน
ด้านจิตวิทยา	ตั้งแต่ 20ปี ลงมา	2.75	0.65	2.111	0.079	ไม่แตกต่าง
	21-30ปี	3.22	0.41			
	31-40 ปี	3.19	0.37			
	41-50 ปี	3.18	0.32			
	51 ปีขึ้นไป	3.17	0.40			
	รวม	3.20	0.40			

หมายเหตุ.**ปฏิเสธสมมุติฐาน (H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.) มีค่าน้อยกว่า 0.01

จากตารางที่ 4.21 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐานด้วยค่าสถิติ F-test (ANOVA) การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านจิตวิทยาของท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านจิตวิทยามีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.75 – 3.22 ไม่แตกต่างกัน มีค่า Sig. เท่ากับ 0.07 ซึ่งมีความต่ำกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (0.05) จึงยอมรับสมมุติฐาน (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านจิตวิทยาที่ไม่แตกต่างกันจึงยอมรับสมมุติฐานหลักปฏิเสธสมมุติฐานรอง

ตารางที่ 4.22 ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงด้านความไม่คุ้มค่าเงินของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน

การรับรู้ต่อความเสี่ยง/อายุของ นักท่องเที่ยว		ค่าการรับรู้ต่อความเสี่ยง				
		ค่าเฉลี่ย	S.D.	F	Sig.	ผลทดสอบ สมมุติฐาน
ด้านไม่คุ้ม ค่าเงิน	ตั้งแต่ 20ปี ลงมา	2.66	0.39	0.587	0.672	ไม่แตกต่าง
	21-30ปี	2.65	0.35			
	31-40 ปี	2.59	0.34			
	41-50 ปี	2.69	0.32			
	51 ปีขึ้นไป	2.61	0.30			
	รวม	2.60	0.34			

หมายเหตุ.**ปฏิเสธสมมุติฐาน (H_0) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.) มีค่าน้อยกว่า 0.01

จากตาราง 4.22 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐานด้วยค่าสถิติ F-test (ANOVA) การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านความไม่คุ้มค่าเงินของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มีอายุต่างกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านความไม่คุ้มค่าเงินมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.59 – 2.69 ไม่แตกต่างกัน มีค่า Sig. เท่ากับ 0.67 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (0.05) จึงยอมรับสมมุติฐาน (H_0) กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านความไม่คุ้มค่าเงินที่ไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมุติฐานหลักปฏิเสธสมมุติฐานรอง

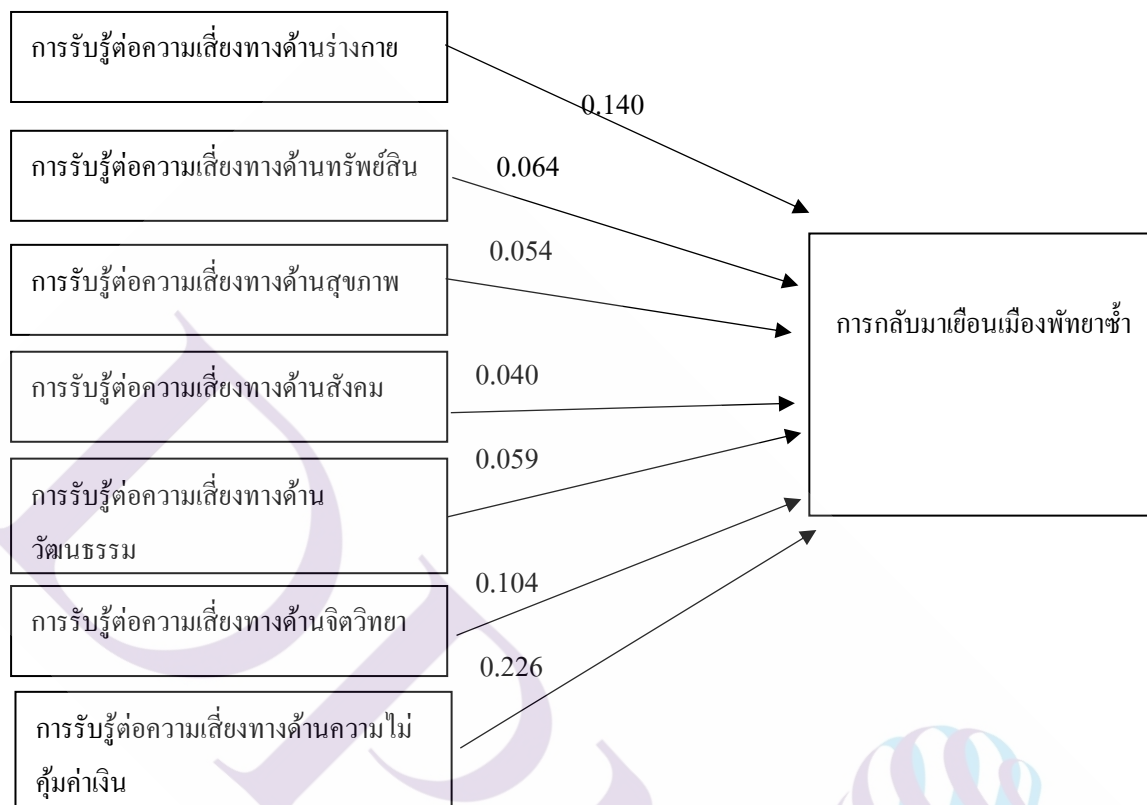
ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการรับรู้ต่อความเสี่ยงที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมือง
พัทธยาซ่า

ตารางที่ 4.23 การวิเคราะห์ถดถอยเชิงซ้อนตัวแปรปัจจัยด้านการรับรู้ต่อความเสี่ยงที่มีอิทธิพลต่อ
การกลับมาเยือนเมืองพัทธยาซ่า

การรับรู้ต่อความเสี่ยง	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
ด้านจิตวิทยา	0.079	0.069	0.104	1.154	0.249
ด้านสุขภาพ	0.057	0.050	0.054	1.508	0.132
ด้านวัฒนธรรม	0.057	0.059	0.059	.976	0.330
ด้านสังคม	0.031	0.051	0.040	.597	0.551
ด้านทรัพย์สิน	0.076	0.063	0.064	.904	0.367
ด้านร่างกาย	0.173	0.073	0.140	2.375	0.018
ด้านไม่คุ้มค่าเงิน	0.495	0.229	0.226	2.165	0.031
R	R Square		Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	
.143	.020		.003	.42980	
Analysis of Variance	SS	DF	MS	F	Sig.
Regression	1.507	7	.215	1.166	.322 ^b
Residual	72.412	392			
Total	73.920	399	.185		

จากตารางที่ 4.23 พบว่า การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านความไม่คุ้มค่าเงินเป็นตัวแปรแรกที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทธยาซ่า ต่อมาเป็นการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านร่างกาย และการรับรู้ต่อความเสี่ยง ทางด้านจิตวิทยา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเป็น 0.143 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 โดยตัวแปรทั้ง 7 (ดังตารางที่ 4.24) สามารถร่วมกันทำนายการกลับมาเยือนเมืองพัทธยาซ่าได้ร้อยละ 0.20 โดยที่ค่าความคาดเคลื่อนในการทำนายเท่ากับ 4.29

ตารางที่ 4.24 แผนภาพการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา

ตารางที่ 4.25 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นความต้องการการกลับมาเยือนเมืองพัทยาของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ข้อ / คำถาม	ระดับความคิดเห็น					ค่าทางสถิติ			
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	รวม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ผลทดสอบสมมุติฐาน
1. ฉันอยากกลับมาเที่ยวเมืองพัทยาอีกในอนาคต	13 (3.3)	12 (3.0)	199 (49.8)	149 (36.5)	27 (6.6)	400 (100)	2.59	0.796	เห็นด้วยน้อย
2. ฉันจะชักชวนให้นักท่องเที่ยวคนอื่นมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยา	25 (6.3)	92 (23.0)	111 (27.8)	135 (33.8)	37 (9.3)	400 (100)	2.83	1.078	เห็นด้วยปานกลาง
3. เมืองพัทยาสามารถมาเที่ยวซ้ำได้อีก	3 (0.8)	9 (2.2)	126 (31.5)	167 (41.8)	95 (23.8)	400 (100)	2.15	0.831	เห็นด้วยน้อย

จากตารางที่ 4.25 แสดงให้เห็นว่าความเห็นเกี่ยวกับการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำภาพรวมของผู้ตอบแบบสอบถามโดยรวมนักท่องเที่ยวชาวจีนมีความคิดเห็น เห็นด้วยน้อย คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 2.59 ที่มีความต้องการจะมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยาอีก ในอนาคต โดยมีความต้องการเที่ยวซ้ำได้อีก อยู่ในระดับเดียวกัน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 2.15 และจะมีการชักชวนหรือแนะนำเมืองพัทยาแก่ผู้อื่น โดยนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 2.83 ตามลำดับ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ผลจากการสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ การรับรู้ต่อความเสี่ยงที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำที่ได้จากข้อคำถามปลายเปิดในแบบสอบถาม พบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่า ความเสี่ยงทางด้านความไม่คุ้มค่าของของเงิน ในเรื่องคุณภาพน้ำทะเลของไทยมีความสวยงามและสะอาดน้อย มีขยะทำให้ความสวยงามลดน้อยลง ข้อเสนอแนะ

ควรรักษาความสะอาดและทะนุบำรุงให้ทะลุถึงความสวยงามตลอดไป ในเรื่องของการบริการของร้านร้านอาหารมีราคาค่อนข้างแพง คุณภาพสินค้าไม่เหมาะกับราคา ข้อเสนอแนะควรมีการปรับปรุงราคาสินค้าและบริการในพื้นที่

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัจจัยการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา โดยมีการรับรู้ทางการท่องเที่ยวทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ การรับรู้ความเสี่ยงทางด้านร่างกายและภัยธรรมชาติ การรับรู้ความเสี่ยงทางด้านทรัพย์สิน

การรับรู้ความเสี่ยงทางด้านสุขภาพ โรคติดต่อ อาหารเป็นพิษ การรับรู้ความเสี่ยงทางด้านวัฒนธรรม การรับรู้ความเสี่ยงทางด้านสังคม และครอบครัว การรับรู้ความเสี่ยงด้านจิตวิทยาของตัวนักท่องเที่ยว และการรับรู้ต่อความเสี่ยงต่อความไม่คุ้มค่าของเงิน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยา จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถามการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา เก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนธันวาคม 2660 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลและข้อมูลของการท่องเที่ยวโดยหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) วิเคราะห์การรับรู้จากแบบสอบถาม (Rating Scale) โดยการหาค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาของนักท่องเที่ยวชาวจีน ใช้การวิเคราะห์ปัจจัย (factor Analysis) และการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) สำหรับข้อมูลและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับรับรู้ต่อความเสี่ยง ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดในแบบสอบถาม ใช้วิเคราะห์เนื้อหาเป็นรายประเด็น (Content Analysis)

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ผลสรุปการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยว

จากผลการศึกษาการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยา พบว่านักท่องเที่ยวมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านความไม่คุ้มค่าของเงิน อยู่ในระดับมากที่สุด นักท่องเที่ยวรับรู้ต่อความเสี่ยงต่อค่าใช้จ่ายที่สูงเกินคุณภาพการท่องเที่ยวและคุณภาพการบริการ รวมทุกด้านการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวเมืองพัทยา

อยู่ในระดับมาก รองลงมาเป็นการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านร่างกาย ที่อยู่ในระดับปานกลาง นักท่องเที่ยวสามารถรับรู้ความเสี่ยง ในด้านการเดินทางด้วยรถ และเรือมีความอันตราย รองลงมาเป็นการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านจิตวิทยา อยู่ในระดับปานกลาง นักท่องเที่ยวยังสามารถรับรู้ต่อความเสี่ยงด้านความรู้สึกลึกๆที่ใจที่ได้เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยาอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาเป็นการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านวัฒนธรรม อยู่ในระดับปานกลาง นักท่องเที่ยวยังมีการรับรู้ว่าคุณคนในพื้นที่มีธรรมเนียมปฏิบัติที่เคร่งครัด มีการแต่งกายที่ไม่เหมือนนักท่องเที่ยว รองลงมาเป็นการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านทรัพย์สิน อยู่ในระดับปานกลาง นักท่องเที่ยวมี นักท่องเที่ยวสามารถรับรู้ถึงความเสี่ยงทางด้านทรัพย์สิน พัทยายังมีโจรจี้ปล้น และมีการบังคับขายสินค้าในราคาที่สูงเกินกำหนด รองลงมา เป็นความเสี่ยงที่อยู่ในระดับมาก คือ การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านสุขภาพ โรคติดต่อ นักท่องเที่ยวมีความกังวลเกี่ยวกับโรคติดต่อ และอาหารการกินที่นักท่องเที่ยวไม่สามารถรับทานได้ นักท่องเที่ยวมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านสังคม อยู่ในระดับน้อยที่สุด คนที่อยู่ในเมืองพัทยามีความมิตรน้อยสื่อสารภาษาจีนไม่ได้

จากผลการศึกษาการความต้องการกลับมาเยือนซ้ำของนักท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทั้ง 7 ด้าน เรียงลำดับการรับรู้ได้ดังนี้ 1. ความเสี่ยงต่อความไม่คุ้มค่าของเงิน 2. ความเสี่ยงทางด้านร่างกายและภัยธรรมชาติ 3. ความเสี่ยงทางด้านจิตวิทยาของตัวนักท่องเที่ยว 4. ความเสี่ยงทางด้านวัฒนธรรม 5. ความเสี่ยงทางด้านทรัพย์สิน หรืออาชญากรรม 6. ความเสี่ยงทางด้านสุขภาพ โรคติดต่อ อาหารเป็นพิษ 7. ความเสี่ยงทางด้านสังคม และครอบครัว ผลจากการศึกษาการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ พบว่า ความต้องการกลับมาเที่ยวเมืองพัทยาก็ในอนาคต อยู่ในระดับน้อย นักท่องเที่ยวจะชักชวนให้นักท่องเที่ยวคนอื่นมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยา พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง และนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าเมืองพัทยาสามารถมาเที่ยวซ้ำได้อีก พบว่า มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

5.1.2 ผลทดสอบสมมุติฐาน

จากการศึกษาข้อมูลการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ จำแนกการรับรู้ออกเป็น 7 ด้าน 1. ความเสี่ยงทางด้านร่างกายและภัยธรรมชาติ 2. ความเสี่ยงทางด้านทรัพย์สิน หรืออาชญากรรม 3. ความเสี่ยงทางด้านสุขภาพโรคติดต่อ อาหารเป็นพิษ 4. ความเสี่ยงทางด้านวัฒนธรรม 5. ความเสี่ยงทางด้านสังคม และครอบครัว 6. ความเสี่ยงทางด้านจิตวิทยาของตัวนักท่องเที่ยว 7. ความเสี่ยงต่อความไม่คุ้มค่าของเงิน พบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะการเดินทางที่ต่างกันมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านท่องเที่ยวในเมืองพัทยาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกัน มีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านท่องเที่ยวในเมืองพัทยาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ใช้สถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐานด้วยค่าสถิติ F-test (ANOVA) ในการเปรียบเทียบการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจีน

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.2.1 ข้อมูลทั่วไปของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเขตเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี

จากการศึกษาข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเขตเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากเมือง Suzhou ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย รองลงมาคือเพศหญิง สอดคล้องกับ อมรรรัตน์ วงศ์เป็ง (2552) ศึกษาเรื่องปัจจัยทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมาท่องเที่ยวในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ในการวิจัยเรื่องนี้เป็นนักท่องเที่ยวที่อยู่ในกลุ่มอายุ 21-30 ปี กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่มีสถานภาพ โสด สอดคล้องกับ สมกมล พวงพรหม (2546) ศึกษาเรื่องปัจจัยจูงใจที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในชุมชนถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีสถานภาพ โสด และมีอายุ 20-30 ปี กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่ในการวิจัยเรื่องนี้ จบการศึกษาปริญญาตรี ส่วนอาชีพที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ตอบ คือ ประกอบอาชีพผู้ประกอบการ/เจ้าของธุรกิจ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ในช่วง 4001-6000 หยวน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้เดินทางมาท่องเที่ยวเมืองพัทยาดำรงวีซ่า เป็นครั้งแรกและส่วนใหญ่ก็เดินทางมากับเพื่อนกับครอบครัว โดยเดินทางแบบกรุ๊ปทัวร์เป็นส่วนใหญ่ ส่วนน้อยที่เดินทางมาโดยลำพังหรือคนเดียว สอดคล้องกับ ประภาสิต ทองเจือเพชร (2544) ศึกษาเรื่องปัจจัยทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทยท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเดินทางมาเพื่อพักผ่อน และมากับเพื่อนและครอบครัว นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีประสบการณ์การท่องเที่ยวที่นอกเหนือจากประเทศไทยส่วนใหญ่ พบว่า ประเทศอื่นในเอเชีย ได้แก่ เกาหลี ญี่ปุ่น เวียดนาม และผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ในการวิจัยเรื่องนี้ใช้ระยะเวลาในการเดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยา คือ 1-2 คืน

นักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยานั้นมีการรับรู้ต่อความเสี่ยงทั้ง 7 ด้าน โดยพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านความไม่คุ้มค่าเงิน คิดเป็น

ค่าเฉลี่ย 2.60 อยู่ในค่าความเสี่ยงที่มากที่สุด สอดคล้องกับ จันทร์เพ็ญ มินคร (2555) ศึกษาเรื่องการประเมินความเสี่ยงจากพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อความเสียหายของทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม รองลงมาคือ การรับรู้ต่อความเสี่ยงทางด้านร่างกาย คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.20 อยู่ในค่าความเสี่ยงปานกลาง รองลงมาคือ ความเสี่ยงด้านจิตวิทยาคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.20 อยู่ในค่าความเสี่ยงปานกลาง สอดคล้อง วุฒิพันธ์ สันติมิตร (2557) ศึกษาเรื่องการจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวพื้นที่เกาะช้าง รองลงมาคือ ความเสี่ยงด้านวัฒนธรรม คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.28 อยู่ในค่าความเสี่ยงปานกลาง รองลงมาคือ ความเสี่ยงด้านทรัพย์สินคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.23 อยู่ในค่าความเสี่ยงปานกลาง สอดคล้องกับ วารานัย ยูณะเดมิย์ (2559) ศึกษาเรื่อง การรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า ความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวสามารถรับรู้ปัญหาโจรล้วงกระเป๋า การจี้ปล้น

ความต้องการการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำของนักท่องเที่ยวชาวจีนการกลับมาเยือนเมืองพัทยาซ้ำ ภาพรวมของผู้ตอบแบบสอบถามโดยรวมนักท่องเที่ยวชาวจีนมีความคิดเห็น เห็นด้วยน้อย คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 2.59 ที่มีความต้องการจะมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยาก่อน ในอนาคต โดยมีความต้องการเที่ยวซ้ำได้อีก อยู่ในระดับเดียวกัน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 2.15 และจะมีการชักชวนหรือแนะนำเมืองพัทยาแก่ผู้อื่น โดยนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 2.83

5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

1. ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการต่อยอดงานวิจัย เรื่องการรับรู้ต่อความเสี่ยงที่ส่งต่อการท่องเที่ยวในอีกหลายแง่มุม เช่น ความเสี่ยงทางด้านความไม่สงบในประเทศไทย ว่าส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทำให้การท่องเที่ยวของไทยมีนักท่องเที่ยวลดน้อยลง
2. การท่องเที่ยวในประเทศไทยมีการท่องเที่ยวในสถานที่เดิม ๆ ไม่เปลี่ยนแปลงทำให้เกิดปัญหาขยะสะสมแหล่งท่องเที่ยวทรุดโทรม มีปัญหาขยะในทะเล ชายหาดมีขยะลอยตามน้ำ ควรมีการจัดการขยะสะสมเป็นกองขยะตามเกาะที่มีกองขยะขนาดใหญ่ทำให้ส่งผลกระทบต่อสภาพทัศนียภาพด้านการท่องเที่ยว ควรมีการศึกษาเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความน่าประทับใจและดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เพิ่มมากขึ้น
3. ควรศึกษาเรื่องความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวในตอนกลางคืนเพราะการท่องเที่ยวในตอนกลางคืน เป็นการท่องเที่ยวที่รวมตัวในจุดที่ไม่กว้างคับแคบเกิดการทำร้ายร่างกาย ขโมยทรัพย์สิน จี้ปล้น ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกไม่ปลอดภัย ในการท่องเที่ยว

ควรศึกษาปัญหาการท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวในตอนกลางคืนเพื่อสร้างความปลอดภัยในการ
ท่องเที่ยวให้มากขึ้น สร้างความปลอดภัยเพิ่มความไวใจในเมืองไทยให้มากขึ้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กรณีการ์ สุวรรณโคตร. (2528). *บทบาทพยาบาลด้านการปรับสภาพการรับรู้ต่อภาวะเครียด*.
 ใน เอกสารการสอนชุดวิชา โนมติและกระบวนการพยาบาล หน่วยที่ 1-7. พิมพ์ครั้งที่
 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์นาคังพิมพ์.
- กรองแก้ว อยู่สุข. (2543). *พฤติกรรมองค์กร*. กรุงเทพฯ: คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2560). *แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559*.
 กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กวี สมนึก. (2554). *ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขตำบลแสนสุข อำเภอ
 เมือง จังหวัดชลบุรี* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2554). *แผนปฏิบัติการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแห่งชาติ*. กรุงเทพฯ:
 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- จันทร์เพ็ญ มินคร. (2555). *การประเมินความเสี่ยงจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่
 ส่งผลต่อความเสียหายของทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัด
 สมุทรสงคราม*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. สมุทรสงคราม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
 ธนบุรี.
- ฉลองศรี พิมพ์สมพงษ์. (2550). *การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ฉลองศรี พิมพ์สมพงษ์. (2531). *การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชัยเสฏฐ์ พรหมศรี. (2550). *การจัดการความขัดแย้งในองค์กร*. กรุงเทพฯ: ออฟเซ็ท ศรีเอท.
- ชิดจันทร์ หังสบุตร. (2532). *หลักการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ :
 สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชูชีพ อ่อน โคนสูง. (2518). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โครงการผลิตตำรา มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒบางเขน.

- ไชยวัฒน์ อัครวิชัยตระกูล. (2556). การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัยของ
นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำและการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว .
กรณีศึกษา ถนนข้าวสาร. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ฐิรชญา มณีเนตร. (2552). ไทยศึกษาเพื่อการท่องเที่ยว. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. กรุงเทพฯ:
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ขอนแก่น: คลังน่านาวิทยา.
- เทพพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ. (2540). พฤติกรรมองค์การ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ:
ไทยวัฒนาพานิช.
- ไทยรัฐ. (2560). ข่าวด้านอุบัติเหตุทางรถยนต์. สืบค้น 30 มีนาคม 2560, จาก www.thairath.co.th.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. (2533). การพัฒนาคุณภาพชีวิต. เอกสารชุดการสอนวิชาการแนะแนวกับการ
พัฒนาคุณภาพชีวิต หน่วยที่ 1. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นิคม จารุมณี. (2535). การท่องเที่ยวอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: แพร์พิทยา.
- ประเสริฐ อัครประดมพงศ์. (2552). การลดปัญหาความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยว. สืบค้น
25 กุมภาพันธ์ 2560, จาก <https://cpico.wordpress.com/2009/11/29>
- ปราชญา กล้าผจญ และพอลดา บุตรสุขชิงค์. (2550). การบริหารความเสี่ยง. กรุงเทพฯ: ก.พล
(1966).
- ปรีชา แดงโรจน์. (2544). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: ไพร์ แอนด์ โปร์
พริ้นติ้ง.
- พยอม ธรรมบุตร. (2549). เอกสารประกอบการเรียนการสอนเกี่ยวกับองค์ประกอบของการ
ท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ.
- ภาณุพงษ์ ประจงคำ. (2558). การวิเคราะห์ความพึงพอใจด้านความปลอดภัยและความสะดวกสบาย
ในการใช้รถจักรยานของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ลักขณา สิริวัฒน์. (2549). จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วชิระ ชินหนองจอก. (2552). ทฤษฎีการรับรู้. สืบค้น 3 กุมภาพันธ์ 2560, จาก
<https://www.gotoknow.org/posts/282194>
- วรรณธิกา จันทร์กลม. (2554). การบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยว เกาะช้าง
จังหวัดตราด. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยบูรพา.

- วรรณ วลัยวานิช. (2539). *ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภูมิศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วินิจ วีรยางกูร. (2532). *การจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ]. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วุฒิพันธ์ สันติมิตร. (2555). *การจัดการความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะช้าง จังหวัดตราด*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา]. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศิรินทิพย์ จันทร์ถึง. (2550). *การประเมินความเสี่ยงต่อความเสียหายของทรัพยากรการท่องเที่ยว และอันตรายจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ในอุทยานแห่งชาติ น้ำตกห้วยยาง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยประจวบคีรีขันธ์].
- สถาบันวิจัยและพัฒนา. (2553). *การรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับทิศทางการดำเนินงาน*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ]. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- สมจิตร สุพรรณทสน์. (2534). *พฤติกรรมและการเปลี่ยนแปลง*. เอกสารการสอนชุดวิชาศึกษานานาชาติ 1-7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, น. 97.
- สุธิกาญจน์ แก้วคงบุญ. (2553). *การรับรู้สื่อการรับสมัครนักศึกษาใหม่เพื่อศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช (ไซใหญ่)*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ]. นครศรีธรรมราช: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช (ไซใหญ่).
- สุริโย ชัยโสภณ. (2549). *การรับรู้บรรยากาศองค์การของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมรถยนต์ศึกษากรณี บริษัท อาซาฮีสุมบอร์ม ออโตโมบิล จำกัด*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย]. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- อุบลวรรณ ภวานันท์ และคณะผู้เขียน. (2554). *จิตวิทยาทั่วไป พิมพ์ครั้งที่ 7*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ภาษาต่างประเทศ

Andrew Lepp, Heather Gibson. *Annals of Tourism*. 30(3), 606-624

Andrew Lepp, Heather Gibson. *Tourism Management*. 21(4), 740-750

- Bernstein, D.A. (1994). *Essentials of Psychology*. Boston: Houghton Mifflin Company.
- Cole, M., Scribner, S. (1974). *Culture and thought*. New York: John Wiley and Sons.
- Erickson, S.L. and King, B.J. (1999). *Fundamentals of Environmental Management*.
- Greenberg, H.R. and Cramer, J.J. (1991). *Risk Assessment and Risk Management for the chemical Process Industry*. Van Nostrand Reinhold. New York.
- Hall & Higham, J. (2005). *Sport Tourism Destinations*. Oxford: Elsevier Butterworth-Heinemann.
- Hargie, O. (1986). *A Handbook of Communication Skills*. London: Routledge.
- Held, R., Hein, A. (1963). Movement-produced Stimulation in the development of visually guided behavior. *Journal of Comparative and Physiological Psychology*.
- Jeff Wilks, Stewart Moore. (2005). *Tourism Risk Management for the Asia Pacific Region: an Authoritative guide for managing crises and disasters*.
- Kast, F.E. Rosenzweig, J.E. (1985). *Organization and management: A System and Contingency Approach* 4th Edition. New York: McGraw Hill.
- Mill, R. & Morrison, A. M. (1992). *The Tourism System: and Introductory Text*. New Jersey: Prince - Hall International Inc.
- Mitchell, T. (1978). *People in Organizations*. New York: McGraw-Hill.
- Rosenstock, I. (1994). *Historical Origins of the Health belief Model*. Health Education Monographs.
- Ryan, C. (1993). Crime, violence, terrorism, and tourism: an accidental or intrinsic relationship? *Tourism Management*, 14, 173-183.
- Samovar, L.A., Porter, R.E. (1991). *Communication Between cultures*, Belmont, CA: Wadsworth Publishing Company.
- Schemerhorn, John R., Hunt, James G and Osborn, Richard. (1992). *Managing Organization behavior*. New York: John Wiley and Son.
- Shaw, G.K. (2010). *A risk management model for the tourism industry in South Africa*. Doctoral Dissertation the Potchefstroom Campus of the North-West University.
- Swarbrooke, J. & Horner, S. H. (1999). *Consumer Behavior in Tourism*. Oxford: Butterworth Heinemann.
- Taylor, J.R. (1993). *Risk Analysis for process plant, pipelines and transport*. New York: London.

Whyte, A.V. and Burton, I. (1979). *Environmental Risk Assessment. Institute of Environmental Studies*. University of Toronto Canada.

Yamane, T. (1967). *Elementary Sampling Theory*. New Jersey: Prentice -

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามสำหรับนักท่องเที่ยว

เรื่อง

การรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือน
เมืองพัทยา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนต่อความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาเยือนเมืองพัทยา
2. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว
 - ตอนที่ 2 ข้อมูลการรับรู้ต่อความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว
 - ตอนที่ 3 การกลับมาเยือนพัทยาย้ำของนักท่องเที่ยว
 - ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ
3. ขอความอนุเคราะห์จากท่านตอบแบบสอบถามทุกข้อ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และนำเสนอผลในภาพรวม เพื่อประโยชน์ในเชิงวิชาการและไม่ส่งผลกระทบต่อท่าน

ขอขอบคุณในความร่วมมือนมา ณ โอกาสนี้

ธัญญา สีมายา

ผู้วิจัย

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง หรือเติมข้อความในช่องว่างที่ตรงตามความเป็นจริง มากที่สุด

1. ท่านอาศัยอยู่ในจังหวัดใดของประเทศไทย

2. เพศ

ชาย

หญิง

3. อายุ

ตั้งแต่ 20 ปี ลงมา

21-30 ปี

31-40 ปี

41-50 ปี

51 ปีขึ้นไป

4. สถานภาพ

โสด

สมรส

หย่า/ หม้าย/ แยกกันอยู่

5. ระดับการศึกษาสูงสุดของท่าน

ประถมศึกษา

มัธยมศึกษา/ ปวส/ ปวช

ปริญญาตรี

สูงกว่าปริญญาตรี

6. อาชีพ

นักวิชาชีพชั้นสูง นักวิชาการ (แพทย์ วิศวกร นักกฎหมาย ครู อาจารย์ ฯลฯ)

ผู้บริหาร ผู้จัดการ เจ้าของกิจการ

ผู้ประกอบการ เจ้าของธุรกิจส่วนตัว

พนักงานบริษัท/สำนักงาน

เกษตรกรรม (เพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ ประมง)

นักเรียน นักศึกษา

ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ผู้เกษียณอายุ แม่บ้าน)

อื่น ๆ (ระบุ).....

7. รายได้ของท่านต่อเดือน

น้อยกว่า 2,000 หยวน/ เดือน

2,000 - 4,000 หยวน/ เดือน

4,001-6,000 หยวน/ เดือน

6,001-8,000 หยวน/ เดือน

8,001-10,000 หยวน/ เดือน

มากกว่า 10,000 หยวน/ เดือน

8. ลักษณะการเดินทาง

การเดินทางด้วยตนเอง

การเดินทางกับกรุ๊ปทัวร์

อื่น ๆ (ระบุ).....

9. ผู้ร่วมเดินทางในการท่องเที่ยว

- เดินทางคนเดียว เดินทางกับเพื่อน เดินทางกับครอบครัว
 เดินทางกับคนรู้จัก/คนรัก อื่น ๆ (ระบุ).....

10. จำนวนครั้งที่เดินทางมาประเทศไทย

- มากครั้งแรก มากครั้งที่ 2 มามากกว่า 2 ครั้งแล้ว

11. ท่านเคยไปเยือนประเทศใดมาแล้วบ้าง นอกจากประเทศไทย

- ประเทศอื่นในเอเชีย (เกาหลี, ญี่ปุ่น, เวียดนาม, ส่องกง etc.) ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์
 แอฟริกา อเมริกา, แคนาดา ยุโรป

12. ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยวในพญา

- ไม่พักค้างคืน 1 คืน 2 คืน
 3-5 คืน มากกว่า 5 คืน

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับตามความคิดเห็นของท่าน โดยระดับความคิดเห็นในการรับรู้ต่อความเสี่ยงในแต่ละด้าน

	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	เห็นด้วยน้อยที่สุด (1)
การรับรู้ต่อความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยว					
1. การเดินทางไปท่องเที่ยวทางน้ำโดยเรือมีความปลอดภัย					
2. การเดินทางด้วยรถรับจ้างหรือรถสับมีความปลอดภัย					
3. ข้าพเจ้ารู้สึกปลอดภัยจากโรคติดต่อต่าง ๆ ขณะท่องเที่ยว					
4. เมืองพญามีความปลอดภัยจาก โจรล้วงกระเป๋า และการจี้ปล้น					
5. สถานที่ท่องเที่ยวในตอนกลางคืนมีความปลอดภัย					
6. เมืองพญามีความปลอดภัยจาก การหลอกลวงให้ซื้อสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐาน หรือสินค้าปลอม					

7. เมืองพัทยามีความปลอดภัยจากการก่อการร้าย และการชุมนุมประท้วง					
8. เข้าบ้านชาวไทยมีความเป็นมิตร ต่อนักท่องเที่ยว					
9. คนในพื้นที่ สามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้ดี					
10. มีอาหารและเครื่องดื่ม ที่ข้าพเจ้าสามารถรับประทานได้					
11. เพื่อน ๆ ของฉันจะไม่ตำหนิฉันในการมาเที่ยวเมืองพัทยา					
12. มีวัฒนธรรมประเพณีปฏิบัติที่ไม่เคร่งครัดจนเกินไป					
13. การแต่งกายของคนไทยไม่แตกต่างไปจากนักท่องเที่ยว					
14. คนในพื้นที่มีความเป็นมิตร และเข้าใจความต้องการของนักท่องเที่ยว					
15. มาเที่ยวที่พัทยาทำให้ฉันสามารถนำประสบการณ์ไปอวดหรือบอกเล่าคนอื่นได้					
16. ถนนหนทาง ในเมืองพัทยามีความสะดวกและปลอดภัย					
17. สิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวมีครบในเมืองพัทยา					
18. ฉันได้ชม และได้ทำสิ่งที่ฉันต้องการในการท่องเที่ยวในเมืองพัทยา					
19. คนรู้จักจะยกย่องที่ฉันได้เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยา					
20. การท่องเที่ยวในเมืองพัทยาจะทำให้ฉันและครอบครัวมีความภูมิใจ					
21. ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมีความเหมาะสมคุ้มค่า					
22. ค่าอาหารในเมืองพัทยามีราคาที่เหมาะสม					
23. สินค้า บริการ และของที่ระลึกมีราคาที่เหมาะสม					
24. การเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ มีความสะดวก					
25. พัทยามีแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งให้ไปเที่ยวชม					

ตอนที่ 3 ความต้องการกลับมาเยือนซ้ำของนักท่องเที่ยว

ความต้องการกลับมาเยือนซ้ำของนักท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น				
	เห็น ด้วย มาก ที่สุด (5)	เห็น ด้วย มาก (4)	เห็น ด้วย ปาน กลาง (3)	เห็น ด้วย น้อย (2)	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด (1)
1. ฉันอยากกลับมาเที่ยวเมืองพัทยาอีกในอนาคต					
2. ฉันจะชักชวนให้นักท่องเที่ยวคนอื่นมาท่องเที่ยวในเมืองพัทยา					
3. เมืองพัทยาสามารถมาเที่ยวซ้ำได้อีก					

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ท่านคิดว่าเมืองพัทยามีความเสี่ยงในด้านอื่น ๆ อีกบ้างหรือไม่โปรดระบุ.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

遊客問卷
關於
對影響中國遊客重遊芭堤雅的旅游風險感知因素

注解

1. 這份問卷的目的是研究中國遊客對旅遊風險的看法，這些風險因素影響遊客重遊芭堤雅的决定。

2. 本問卷分為四個部分，分別是
- 第1部分旅行者的個人信息
 - 第2部分有關遊客對風險的感知的信息
 - 第3部分芭堤雅遊客的重訪
 - 第4部分其他建議

3. 請求您回答以下各項問卷，研究人員將分析數據和結果用于學術研究，不會影響您的任何利益

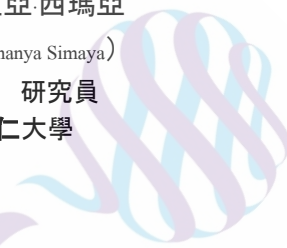
感謝您在這次機會中的合作。

坦亞·西瑪亞

(Thanya Simaya)

研究員

博仁大學

第1部分有關受訪者的一般信息

注解：請在方框 中標記 或在虛線空白填寫確切信息。

1. 您居住在中國哪個省？
2. 性別
 - 男 女性
3. 年齡
 - 20歲及以下 21-30歲 31-40歲
 - 41-50歲 51歲以上
4. 現狀
 - 單身 婚姻 離婚/喪偶/分居
5. 您的最高學歷
 - 小學 中學/職業/職業 學士學位
 - 碩士學位
6. 職業生涯
 - 高級專業人員，學者（醫生，工程師，律師，教師等）
 - 高管，經理，企業主 企業家，私營企業主
 - 公司職員/辦公室 農業（耕種，畜牧業，漁業）
 - 學生 非從業人員（已退休、家庭主婦）
 - 其他（請註明）
7. 您每月的收入
 - 少於2000元/月 2000-4000元/月 4001-6000元/月
 - 6001-8000元/月 8001-10000元/月 10000元以上/月
8. 出行特徵
 - 自我旅行 與旅遊團一起旅行 其他（請註明）
9. 旅行伴侶
 - 獨自旅行 和朋友一起旅行 和家人一起旅行
 - 和情人一起旅行 其他（請註明）
10. 前往泰國的次數
 - 首次 第二次 二次以上
11. 您以前去過哪些國家？泰國以外
 - 亞洲其他國家和地區（韓國，日本，越南，香港等）
 - 澳洲，紐西蘭 非洲 美國，加拿大 歐洲
12. 芭堤雅旅行日程
 - 一日遊不留夜 1晚 2晚
 - 3-5晚 5晚以上

第2部分有關遊客對風險的感知的信息

注解 請根據您的意見在水平框中對每個領域的風險感知的意見水平作出標記✓

意識到旅遊風險	評論等級				
	最同意 (5)	非常同意 (4)	中度同意 (3)	最不同意 (2)	最不同意 (1)
1. 乘船遊覽是安全的。					
2. 乘坐出租車或巴士旅行是安全的。					
3. 旅行時並沒有對各種傳染病感到擔心和困擾。					
4. 芭堤雅市是安全的，扒手強盜不多見。					
5. 晚上的旅遊景點很安全。					
6. 芭堤雅市是安全的，欺騙購買非標產品或假冒商品不多見。					
7. 芭堤雅市不受恐怖主義襲擊，也沒有遊行示威。					
8. 泰國當地主人對遊客很友好。					
9. 該地區的人們可以與遊客很好地交流。					
10. 飲食合胃口。					
11. 我的朋友對我的芭堤雅之行沒意見。					
12. 有些文化和傳統並不嚴格。					
13. 泰國人的著裝要求與遊客沒有什麼不同。					
14. 該地區的人很友好，並了解遊客的需求。					
15. 去芭堤雅旅行可以讓我炫耀自己的經驗或與他人分享。					
16. 芭堤雅有便捷安全的道路。					
17. 芭堤雅旅遊設施齊全。					
18. 在芭堤雅參觀了想去的地方並做了想做的事情。					
19. 身邊人讚賞了這次芭堤雅之行。					
20. 在芭堤雅旅行使我和我的家人感到自豪。					
21. 旅費合理且值得。					
22. 芭堤雅的食品價格合理。					
23. 產品、服務和紀念品價格合理。					
24. 到各個地方旅行都很方便。					
25. 芭堤雅有很多旅遊景點。					

第3部分 堤雅遊客的重訪

遊客还想再次重遊	評論等級				
	最同意 (5)	非常同意 (4)	中度同意 (3)	最不同意 (2)	最不同意 (1)
1. 將來还想再來芭堤雅。					
2. 我將說服其他遊客前往芭堤雅。					
3. 芭堤雅市值得再來。					

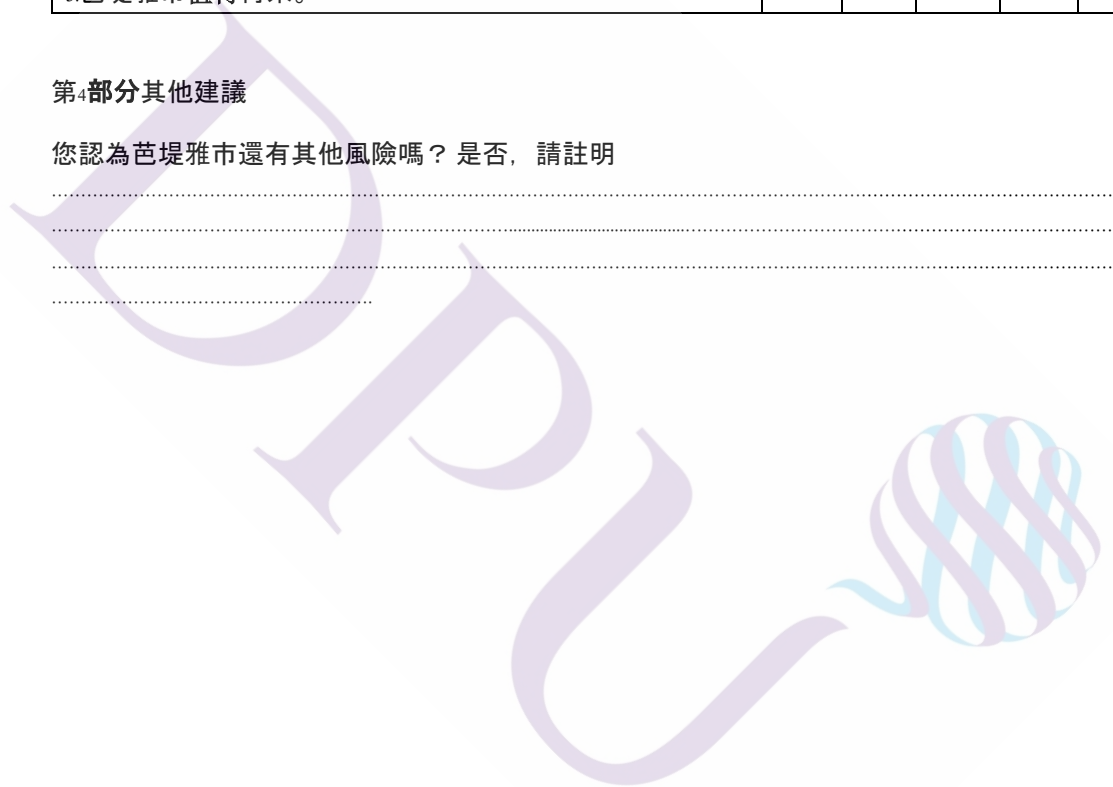
第4部分 其他建議

您認為芭堤雅市還有其他風險嗎？ 是否，請註明

.....

.....

.....

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	ชญญา สีมายา
วันเดือนปีเกิด	31 สิงหาคม 2534
ประวัติการศึกษา	พ.ศ.2558 คณะศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน	ประสานงานด้านการส่งออกและการขาย สินค้ากับต่างประเทศ บริษัท คาร์กิลล์มีทส์ (ไทยแลนด์) จำกัด

